

nguyễn nhật ánh

trước vòng chung kết

truyện dài

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Chương 1: Trước Vòng Chung Kết

Cũng như mọi bữa, hôm nay đúng năm giờ chiều, khi các nhân viên ở cửa hàng bách hóa đóng cửa ra về là các cầu thủ ở khu phố 1 lò dò ôm bóng ra "chiếm ngụ" cái hiên xi măng trước cửa hàng. Các cầu thủ tí hon này không hề coi đó là nơi dành cho khách bộ hành đi lại, mà cứ đinh ninh rằng vỉa hè đích thị là một sân bóng của mình và trên sân bóng lộ thiên đó đã diễn ra không biết bao nhiêu trận tranh tài hào hứng, thậm chí có những trận tranh "Cúp vô địch" của các cầu thủ đi chân đất giữa các khu phố. Khi không huy động được lực lượng rộng rãi - thường là vào lúc các trường sắp thi học kỳ - thì quy mô của các giải "vỉa hè" này thu gọn lại trong các cuộc thi đấu giành chức vô địch giữa các ngõ hẻm. Ví dụ như mới đây, đội bóng ở hẻm 124 đã giành chức vô địch của giải này sau khi thắng đội bóng ở hẻm 136 trong trận chung kết với tỉ số khít khao 4-3.

Ngoại trừ những cầu thủ đi theo nhưng không được đá vì dư người phải ngồi ngoài giữ quần áo cho đồng đội và trở thành những khán giả nhiệt tình không tiếc hơi sức cổ vũ cho trận tranh tài, còn tất cả những người qua lại trên hè phố đều rất bức mình. Họ rất ngại ngần khi đi ngang qua "sân bóng" và luôn lo sợ quả bóng lăm lem bụi đất sẽ đột ngột bắn vào người mình.

Những người cẩn thận hơn thì tặc lưỡi bước xuống lòng đường, đi vòng qua đám hội hè kia cho chắc ăn. Nhưng khổ sở nhất và là nạn nhân trực tiếp của các đội bóng này là chủ nhân của những căn nhà ở cạnh cửa hàng bách hóa: trong khi chủ nhân đang rót nước mời khách và hai người đang trò chuyện tâm đắc trong bầu không khí nghiêm trang, yên tĩnh thì "bình" một tiếng, trái bóng của lũ nhóc đã quật vào cánh cửa một cú như trời giáng, y như một "dấu chấm hết" bất nhả đột ngột hạ xuống câu chuyện đang đậm đà của họ; hoặc trong một căn nhà "đau khổ" khác, một cô bé vừa hì hục lau chùi, kỳ cọ sàn nhà xong, chưa kịp thở phào thì từ bên ngoài trái bóng thành linh bay vù vào như một viên đạn đại bác, rót đánh "bộp"

xuống cái sàn nhà vừa được chùi rửa công phu kia và nảy tung tung một cách vui vẻ, vừa nảy vừa in lên mặt sàn những vết nhơ khỉnh khiếp, có vẻ như muốn nói với cô bé: "Đừng lau làm gì cho phí công!". Dĩ nhiên sau khi gieo "tai họa" cho đám cư dân quanh đó, các cầu thủ bao giờ cũng bỏ

chạy tán loạn. Nhưng chỉ vài hôm sau, khi sóng êm gió lặng, chúng lại hiện ngang xuất hiện như chẳng có gì xảy ra .

Chiều nay cũng vậy, sau khi trốn biệt tăm vì thằng Dũng, một tiền vệ tài năng của đội bóng

"Mũi tên vàng" (tức đội bóng khu phố 1 thuộc phường 2) chuyển một đường bóng điêu luyện lọt vô cửa căn nhà số 130 cạnh cửa hàng bách hóa cách đây ba ngày, các cầu thủ lại ra sân.

Thằng Tân, "đội trưởng" đội bóng "Mũi tên vàng" lừng danh của phường 2, vừa vuốt tóc vừa tuyên bố:

- Bữa nay phải cho tụi "Sư tử" đem vài sọt trứng về mới được.
Hôm trước bị tụi nó gác 1-0

chưa kịp gỡ thì bị rượt chạy tóe khói, xui quá!

Thằng Thịnh nheo mắt ngó thằng Dũng:

- Đầu đuôi cũng tại mày . Đã biểu đá sệt lại sút bổng cho xoáy vô nhà người ta!

Thằng Tình cười hích hích:

- Nó tính bắt chước Di-cô đó mày . Ở Es-pa-nha, Di-cô cũng sút một trái giống hệt như vậy, nhưng Di-cô sút vô khung thành còn thằng Dũng thì lại sút vô khung cửa .

Thằng Quân đĩa thêm:

- Sút vậy mới tài chớ. Khung cửa nhỏ hơn khung thành nhiều mà!

Thấy tụi bạn tán công mình tới tấp, Dũng trả đũa:

- Tụi mày nói vậy mà không biết mắc cỡ. Chớ bữa trước đũa nào đá rớt rổ mận của bà già?

Còn đũa nào đá té đũa nhỏ đi xe đạp?

Nghe vậy, Thịnh đứng im re, bởi nó là đũa đá rớt rổ mận. Chỉ có thằng Quân là lên tiếng chống chế:

- Cái đó là rủi ro chớ ai muốn đá vô xe đạp người ta .

Dũng cười hì hì:

- Thì tao cũng vậy, tao đâu có muốn đá vô nhà người ta làm gì!

- Thôi, cái hoài! - Thằng Tân xen vô với giọng lưởi của một thủ lĩnh - Lo dợt kỹ thuật để lát nữa đón tụi "Sư tử" đi!

Nghe nhắc đến trận đấu "phục thù" sắp tới, các cầu thủ thôi cãi cọ và lập tức đứng quây thành vòng tròn. Hóa ra "dợt kỹ thuật" của đám thằng Tân tức là chơi trò "mèo vờn chuột". Tội nhỏ

đứng vòng tròn chuyền bóng cho nhau, hai đứa bên trong phải tìm mọi cách đoạt cho được bóng, hễ đứa bên trong đoạt được bóng của đứa bên ngoài thì hai đứa phải thay đổi vị trí cho nhau .

Thằng Tình và thằng Hoàng được phân công làm "chuột" đầu tiên. Hai đứa chạy tới chạy lui toát mồ hôi cũng không rớ vô bóng được một cái . Tình bắt đầu nản, nó đi chậm chậm, không thêm rượt theo bóng một cách hào hứng như khi mới bắt đầu . Thình lình thằng Quân chuyền bóng cho thằng Tân một cú mạnh không thua gì cú sút, làm thằng này mới giờ chân chặn bóng là mất trớn, nhảy xuống lòng đường liền. Bùng tỉnh và đột nhiên nhanh nhẹn như chú gấu sau giấc ngủ đông, thằng Tình phóng tới "vồ" trái bóng trong lúc thằng Tân chưa kịp nhảy lên vĩa hè.

Tân vừa bước vô giữa vòng tròn vừa cựa nự kẻ gây nên tai họa:

- Mày hại bồ quá. Chặn được trái bóng mày chuyền thiếu điều té ngựa luôn!

- Thì lâu lâu mới trật căng một lần mà! - Quân cười toe .

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Tân đã đoạt được bóng trong chân thằng Dũng và lập tức thoát khỏi vị trí khốn khổ đó để giao nó lại cho thằng Dũng.

Cứ vậy, hết đứa này đến đứa khác thay phiên nhau "dợt kỹ thuật" cho đến khi chẳng đứa nào còn thấy hứng thú gì trong trò chơi này nữa .

Các cầu thủ toan ngồi xuống đất nghỉ mệt thì thằng Tân đã hô:

- Đám đá gì mà mới dợt sơ sơ đã đuối rồi . Thôi đứng lên chơi trò tăng bóng đi tụi mày ơi!

Cầu thủ lại đứng thành vòng tròn, nhưng lần này là vòng tròn nhỏ. Trái bóng được chuyền từ

đứa này sang đứa khác. Trò chơi này bắt buộc phải giữ bóng trên không chứ không được để

rớt xuống đất. Theo thằng Tân, đây là một màn dợt kỹ thuật cá nhân "cao cấp". Và có lẽ vì cao cấp cho nên các cầu thủ mới chuyền qua chuyền lại bốn, năm cái là trái bóng đã rớt bộp xuống đất liền. Lần đầu do thằng Tình đỡ bóng bằngÀ ống quyển. Lần sau thì tại thằng Dũng đánh đầu quá "điều luyện" nên trái bóng đáng lẽ vắng tới trước lại nảy ra sau lưng. Lần khác thì do thằng Quân hứng bóng bằngÀ bụng thay vì bằng ngực, nên trái bóng không chịu tung lên mà cứ đâm đầu xuống đất.

Trong bọn, chỉ có Dương, Thịnh và Tân là giữ bóng trên không khá nhất. Nhất là thằng Tân.

Điều đó thì đứa nào cũng nể. Nó có thể tăng bóng bằng hai chân cả hai ba chục cái liền không rớt. Độc đáo nhất là đang tăng bóng, bỗng nhiên nó hất mạnh trái bóng lên cao rồi đợi đến khi trái bóng rơi xuống, nó đưa chân ra hứng và trái bóng dính chặt vô mu bàn chân nó y như tảng đất nằm yên trên lưỡi cuốc. Trước những cặp mắt thán phục của tụi bạn, nó thản nhiên hất trái bóng lên và tăng tiếp.

Lần này cũng vậy, sau một hồi chuyển bóng không kết quả, tụi nhỏ dần dần rút lui ra ngoài và ngồi bệt xuống đất, lưng dựa vào tường, thở dốc mặc cho thằng Tân tăng bóng say sưa một mình. Tụi bạn vừa ngồi coi vừa đếm:

- Một, hai, ba, mười lăm, hăm tám, ba hai. Ê, đội "Sư tử" tới kìa!

Thằng Tân để bóng rơi "bịch" xuống đất, quay đầu dòm. Đội bóng khu phố 2 - tức đội bóng

"Sư tử" - đang kéo tới thật. Đi đầu là Hùng bụi, đội trưởng. Theo sau là khoảng chục đứa tụi thằng Tân đều quen mặt. So với đội "Mũi tên vàng" thì đội "Sư tử" ăn mặc lôi thôi lếch thếch hơn. Đứa thì cởi trần, quần trễ dưới rốn. Đứa thì mặc áo, nhưng áo nếu không rách vai thì cũng đứt nút. Có đứa còn lấy áo giả làm khăn quấn trên đầu, ra cái điều ta đây là cướp biển.

Hầu hết cầu thủ trong đội "Sư tử" đều không đi học. Đứa thì bán thuốc lá dạo như Long quán.

Đứa thì giữ xe đạp ở các quán nhậu như Sơn cao. Lại có những đứa suốt ngày đi lượm bao ny-lông như thằng Sĩ và Hùng bụi.

Tất nhiên, không phải đứa nào cũng do gia đình khó khăn thực sự, phải ở nhà làm thêm để

phụ giúp cha mẹ như Long quán. Có đứa không đến trường chỉ đơn giản là do ... không thích đi học. Còn như trường hợp Hùng bụi thì rất đặc biệt. Ba nó lấy vợ nhỏ nên không ở chung với má nó. Má nó tức mình bèn đi lấy chồng, rồi cũng theo chồng luôn. Rốt cuộc, nó sống với bà ngoại và dì. Do hoàn cảnh gia đình như vậy nên nó sinh ra chán đời, không thèm đi học nữa, ở nhà đi lượm bao ny-lông.

Nhưng dù làm gì thì làm, khi cả bọn tập hợp lại quanh một trái bóng thì đó là một đội khá mạnh, và là địch thủ chính của đội "Mũi tên vàng" trong phường 2. Đội "Sư tử" và đội "Mũi tên vàng" gặp nhau thường có ăn có thua, nhưng dù bên nào thắng thì cái thắng đó cũng rất chật vật sau một trận đấu nảy lửa. Thường thì đội "Mũi tên vàng" thắng nhiều hơn, nhưng cái nhiều hơn không đáng kể đó chẳng thể gọi là ưu thế được, nhất là trong hai trận gần đây, đội

"Sư tử" đều thắng với tỉ số 1-0. Thực ra xét về kỹ thuật cũng như sự nhanh nhẹn thì các cầu thủ đội "Mũi tên vàng" trội hơn, nhưng đội "Sư tử" lại chiến ưu thế về sức vóc. Hễ mỗi lần tranh bóng có va chạm thì y như rằng cầu thủ của "Mũi tên vàng" bao giờ cũng bị bật ra như

va phải một bức tường. Thành ra sự tranh chấp ngôi vị số một giữa hai đội có tính cách lịch sử, vì từ xưa đến nay chẳng bên nào chịu bên nào, y như người ta nói "hai con hổ không thể

sống chung một rừng" vậy.

Vừa mới tới, Hùng bụi đã nói một câu đầy thách thức:

- Sao, hôm nay tụi mày đã chuẩn bị kỹ rồi chớ?

Thằng Tình quật lại liền:

- Hôm nay "Mũi tên vàng" sẽ xuyên gan "Sư tử".

Sơn cao "hừ" một tiếng:

- Để coi! Hay là "Mũi tên vàng" bị gãy làm năm sáu khúc như hôm trước.

Tân nóng ruột khoát tay:

- Thôi làm gön lẹ đi, không nói gì nữa! Tụi tao chờ tụi mày cả tiếng đồng hồ rồi . Hẹn kiểu này thì lần sau đừng hẹn.

Các cầu thủ bên đội "Sư tử" biết mình có lỗi nên không hó hé, im lặng gom áo, dép lại làm hai trụ gön.

Vì bên đội "Sư tử" hôm nay có bảy người nên đội "Mũi tên vàng" phải bỏ bớt ra một đứa .

Nhưng không đứa nào tự nguyện làm kẻ ngoài cuộc.

Tình đề nghị:

- Thôi, thằng Dũng nghỉ đi, mày phải chuộc lại cái tội đá bóng vô nhà người ta bữa trước.
- Giỡn hoài! - Dũng cãi - Chuyện bữa đó đâu có dính dáng gì đến chuyện bữa nay, mậy!

Thằng Dương nói:

- Thôi để thằng Quân nghỉ đi! Khi nãy tao thấy nó đỡ bóng bằng bụng. Nó mà vô đá cái kiểu đó thì ít bữa nó đau bao tử cho coi .

Quân nhân mặt:

- Đừng có chọc quê! Mày làm như mày đá ngon lắm đó.

Tụi "Mũi tên vàng" còn đang cãi cọ om sòm, chưa ngã ngũ đâu vào đâu thì Long quần kêu lên:

- Lẹ lẹ lên tụi mày ơi! Chậm như rùa vậy mà hồi nãy bày đặt trách người khác!

- Đợi chút xíu coi!

Tân quay lại nói với đội "Sư tử" rồi quay sang đội nhà:

- Thôi, không đưa nào chịu ra thì "bàn tay trắng, bàn tay đen" đi!

Tự nhiên thằng Hoàng lên tiếng:

- Thôi khỏi "bàn tay trắng, bàn tay đen", để tao nghỉ cho!

Thằng Dũng không đồng ý:

- Mày bắt gôn mà nghỉ sao được. Thôi để tao nghỉ.

Tới phiên thằng Quân đòi nghỉ nhường cho thằng Dũng đá. Rồi thằng Tình nói thằng Dũng phải đá, còn nó nghỉ mới đúng. Rốt cuộc đưa nào cũng tình nguyện đứng ngoài khiến thằng Tân không biết

phải xử trí ra sao . Thiệt là rắc rối, lúc thì chẳng đứa nào chịu ra, rồi lúc có một đứa chịu nhường thì đứa nào cũng xúm vô nhường hết.

- Thôi, "bàn tay trắng, bàn tay đen" đi, tội mày lộn xộn quá!

Kết quả là Quân bị ra .

Mười bốn cầu thủ bắt đầu dàn đội hình. Bên đội "Sư tử" được giao bóng trước.

Nhưng khi Hùng bụi chuẩn bị chạm bóng thì nó chợt thấy thằng Quân ngồi bó gối sát bờ

tường, nó liền đề nghị với Tân:

- Ê, kêu thằng Quân làm trọng tài giùm đi mày!

- Thôi, nó làm trọng tài rồi lát nữa tội mày lại nói nó thiên vị bên tao.

- Không có chuyện đó đâu, tao hứa mà! - Hùng bụi quả quyết, vẻ mặt hết sức đàng hoàng.

- Nhớ nghe chưa! Lát không có khiếu nại à ghen!

Quân nhận làm trọng tài, nó đứng cạnh trái bóng, dặn:

- Tao nói trước, hể nghe tao kêu "te, te, te" là phải dừng lại nghe chưa!

Đội trưởng hai bên đều gật đầu .

- Te, te, te! - Quân gân cổ rống lên ba tiếng giả làm tiếng còi.

Hùng bụi đá qua cho Sơn cao. Sơn cao trả về tuyến sau cho thằng Sĩ. Sĩ nhường bóng cho Thuận ròm. Thuận ròm giữ bóng trong chân, quan sát trận địa. Bên đội "Mũi tên vàng" áp dụng chiến thuật một kèm một. Mũi nhọn Hùng bụi bị thằng Dương bám cứng như bóng với hình. Còn thằng Tình không rời Sơn cao nửa bước. Thuận ròm nhướng mắt ngó quanh quất một hồi, không biết nên chuyển bóng đi đâu, bèn đá mạnh lên trên và trái bóng bay tới chân...

cột điện, đập mạnh vô đó và nảy ra ngoài đường.

Phe "Mũi tên vàng" được ném biên. Dương ném cho Thịnh. Thằng Thịnh là đứa có kỹ thuật tương đối khá, nó lừa qua khỏi Sơn cao và dắt bóng xuống. Thuận ròm và Tâm sún vội vàng bao vây Thịnh, bỏ trống góc mặt. Chỉ đợi có vậy, Thịnh tạt bóng vô chỗ trống. Tân băng lên, nhận bóng và dẫn sát vô khung thành đối phương. Long quần đứng giữa hai đồng áo, dép, nhảy như con chơi chơi. Thằng sĩ trờ tới, nhưng chưa kịp thò chân vô phá bóng, Tân đã nã một quả trái phá vô khung thành. Long quần lạnh mắt, co tay đầm ra. Bóng văng tới chân Dũng. Thay vì sút sấm sét, nó sửa nhẹ vô góc, trái bóng đi sát rạt mấy đôi dép. Nhưng Long quần không phải là tay xoàng, nó lập tức ngã người bắt gọn... cổ chân của một bà đang gánh đôi thùng vừa đi tới, làm bà này lão đảo suýt té.

Khi phát hiện vật mình chộp được không phải là trái bóng, Long quần vội vàng buông tay ra và nhòem ngay dậy . Còn các cầu thủ thì sững cả lại.

- Tao phang cho mày một cây đòn gánh bây giờ, đồ mắc dịch!

Người đàn bà vừa la lên vừa đặt đôi thúng xuống, rút đòn gánh ra. Các cầu thủ vội vã quơ

dép, áo và ôm bóng chạy mất biến. Thoáng mắt, sân bóng trở lại là một cái vĩa hè chính cống, không còn tăm hơi một cầu thủ nào. Không còn biết chữ ai, người đàn bà làm bầm vài ba tiếng trong miệng rồi nhấc đôi thúng lên vai, bỏ đi. Ngay lập tức, các cầu thủ lại lần lượt xuất hiện và trận đấu được tiếp tục, quyết liệt và sôi nổi như không có gì xảy ra.

Lần này, khung thành đội "Mũi tên vàng" bị áp đảo liên tục. Hùng bụi thì lợi dụng sự mập mạp của mình, còn Sơn cao thì lợi dụng cái... chiều cao, cả hai mũi dùi này thường xuyên càn lướt các hậu vệ nhỏ con của đối phương, mở đều đặn những trái sút hiểm hóc vào khung thành do thằng Hoàng trấn giữ. Nhưng là "thủ môn hay nhất phường 2" như các cầu thủ thường gọi, Hoàng đã chứng tỏ ngay tài năng của mình. Nó bay qua trái, ngã qua phải như người ta làm xiếc, hai tay đầm bặt tất cả những quả kết thúc của đội "Sư tử". Lúc này, cả hàng tiền đạo đội

"Mũi tên vàng" hầu như lùi hết về nửa phần sân nhà để lo cản phá đối phương và việc đó quả

là vất vả.

Thình lình, từ cánh mặt Thuận ròm rọt một quả bóng bổng xuống trước khung thành đội "Mũi tên vàng" dày đặc cầu thủ hai bên. Bật cao hơn hết thảy, Sơn cao gạt mạnh đầu Trái bóng bay vô góc trái. Thủ môn rướn người hết cỡ cũng không chạm được đầu ngón tay vô bóng.

Các cầu thủ đội "Sư tử" ôm nhau reo hò:

- Cho tụi mày biết sư tử là gì!

Nhưng sự mừng rỡ vội vàng đó lập tức biến thành sự phẫn nộ khi trọng tài Quân tuyên bố trái bóng đó không vô.

- Bóng vô rõ ràng mà kêu không vô! - Long quần vừa hét vừa nhảy loi choi.

- Không vô! - Trọng tài Quân khẳng định lại lần nữa - Trái bóng đó bay ngang qua đồng dế, coi như là bóng đã chạm phải cột dọc và... nảy trở ra.

- Đồ ăn gian! - Sơn cao là đứa tức tối nhất vì nó là tác giả của bàn thắng - Đẹp! Không cho mày làm trọng tài nữa . Mày toàn bênh đội của mày không hà!

Quân giận lắm, nó phủi tay:

- Đẹp thì đẹp! Ông cóc cần làm trọng tài! Tụi mày nhờ tao bắt giùm chứ đâu phải tao thêm bắt.

- Đó! - Tân khều vai Hùng bụi - Hồi nãy mày giao hẹn rồi mà giờ làm om sòm lên.

Hùng bụi lập tức vỗ tay "bốp bốp", ra hiệu im lặng:

- Thôi, không có cãi trọng tài, tụi mày ơ! Đá tiếp đi!

Thấy đội trưởng đã quyết định, mặc dù còn ầm ức, các cầu thủ đội "Sư tử" đành chịu. Trọng tài Quân không bị đẹp, liền giơ tay lên khỏi đầu, ra lệnh:

- Te, te, te!

Vì tức bần thảng hụt khi nãy nên các cầu thủ đội "Sư tử" mạnh đâu phang đó, các đường chuyền không còn chính xác nữa. Đội "Mũi tên vàng" lợi dụng cơ hội xông lên, bắt chấp những cú đốn giò thô bạo của đối phương. Thăng Tân suýt ghi bàn mấy lần nhưng Long quần đấm ra được. Thấy hàng trên tấn công hoài mà không đá vô được trái nào, Tình nóng máu băng lên. Khi Long quần vừa đấm được một cú sút của Thịnh, trái bóng văng qua góc trái, Tân liền tạt vô giữa, Tình vội co chân bắt vô-lê. Trái bóng trúng ngay tay thăng Sĩ.

- Phạt đền rồi! - Tình reo lên.

Nhưng trọng tài Quân vẫn khoát tay cho đá tiếp.

- Trọng tài gì kỳ vậy ? "Me" rõ ràng mà không bắt! - Dũng chạy tới, cựa nựa.

Sơn cao xua tay:

- Thôi, thôi, không được cãi trọng tài! Hồi nãy tụi tao không khiếu nại thì thôi chớ tụi bây bày đặt khiếu nại làm cái cóc gì!

- Hồi nãy khác bây giờ khác! Lần này "me" sờ sờ trước mắt, ai mà không thấy ?

- Đẹp trọng tài đi! - Tân cũng nổi sùng la lên.

Hùng bụi kê lại:

- Hồi nãy mày trách tao sao bây giờ mày lại đòi đẹp trọng tài .

Thằng Tân thở dài:

- Thôi, mày bắt tiếp đi, Quân!

Nhưng lần này thằng Quân nhất quyết không thèm làm trọng tài . Hồi nãy bị đội "Sư tử" to tiếng, nó không tức. Còn lần này, bị đội nhà nói nặng, nó giận muốn ứa nước mắt:

- Thôi tui mày đá đi! Khỏi cần trọng tài!

- Tui tao năn nỉ mày mà! - Dững xuống giọng ngọt như mía lùi .

- Thôi làm trọng tài đi Quân! Kệ, làm trọng tài "dỏm" cũng được!

Tình vẫn sùng trọng tài, nên nó "xỏ" một câu, khiến thằng Quân kiên quyết từ bỏ cái nghề bạc bẽo này. Nó lui vào bờ tường, ngồi thu lu đóng vai một khán giả bất đắc dĩ.

Trận đấu lại tiếp tục, không có người cầm cân nảy mực. Dù vậy, trận đấu đã không nhạt nhẽo đi mà ngược lại, nó trở nên náo nhiệt hơn, bởi vì bù vào ba tiếng "te, te, te" ngắn ngủi của trọng tài là cả một âm thanh huyền náo và hỗn loạn do những cầu thủ la hét, cầu cứu, nhieć móc nhau gây nên. Nổi bật lên trên cái nền âm thanh đó là những tiếng chửi thề và văng tục của các cầu thủ đội "Sư tử".

Khi thắng Tân ghi được một bàn thắng cho đội "Mũi tên vàng" thì
cái mớ âm thanh hỗn tạp đó càng trở nên huyền ảo, ồn ào như một
cái chợ. Và cái chợ đó chỉ chịu tan khi Sơn cao

.

.

—

—

.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Chương 2: Trước Vòng Chung Kết

Thằng Tân vừa đi vừa nhảy, miệng huýt sáo theo điệu nhạc "Es-pa-nha 82". Trận thắng đội

"Sự tử" vừa rồi có tác dụng như một liều thuốc bổ đối với nó. Sau hơn một tiếng đồng hồ đuổi theo trái bóng toát mồ hôi, nó không cảm thấy mệt, ngược lại, càng thấy khỏe khoắn, yêu đời hơn. Có như vậy, tội mày mới hết "gáy"! Ở đó mà sự tử với sự tiếc! Nó lẩm bẩm, tưởng tượng như có Hùng bụi đứng trước mặt. Một đứa nhỏ khoảng bốn tuổi đang đứng khóc trước hiên nhà. Tân dừng lại, cúi xuống hỏi:

- Sao khóc vậy cưng? Ai ăn hiếp em hả ?

Đứa nhỏ ngược lên nhìn kẻ lạ mặt, vừa nói vừa tiếp tục khóc:

- Viên bi .

Tân ú ớ như bị đứa nhỏ nhét viên bi vô miệng. Nó hỏi lại:

- Viên bi nào ? Ai lấy viên bi của em hả ?

- Em làm rớt viên bi! - Đứa nhỏ vẫn khóc.

Tới đây, Tân bắt đầu hiểu ra:

- À, em làm mất viên bi chứ gì? Rót chỗ nào đâu, chỉ anh kiếm cho!

Đứa nhỏ nín khóc, nhưng vẫn sụt sịt. Nó đưa tay lên quẹt mũi rồi chỉ ra ngoài đường. Tân đi lom khom, tìm theo hướng tay chỉ. Một lúc sau, nó tìm thấy viên bi nằm sát mé đường, nắp sau một cái vỏ chôm chôm.

Đứa nhỏ vừa cầm viên bi vừa nhìn ân nhân bằng cặp mắt biết ơn và ngạc nhiên không hiểu tại sao cái anh này tốt dữ vậy . Nó không biết rằng sở dĩ "cái anh này" bữa nay hào hiệp tìm giùm viên bi cho nó là vì trước đó khoảng mười phút, anh vừa ghi được một bàn thắng quý quá gấp nghìn lần viên bi .

Trong khi đó thì Tân vẫn tiếp tục đi về nhà với những bước chân sáo tung tăng, lòng tiếp tục vui sướng và thấy đời càng đáng yêu sau nghĩa cử vừa rồi ở dọc đường.

Chỉ khi căn nhà thân yêu của nó hiện ra trước mắt thì Tân mới sực nhớ ra là cuộc đời không chỉ toàn màu hồng như nó tưởng, mà thực ra còn có nhiều màu khác nữa . Nhứt là bây giờ, nghĩ tới mấy bài toán ba nó ra mà nó chưa làm vì mãi chơi bóng, sự phấn khởi hồi nãy của nó tự nhiên xẹp lép, y như một trái bóng xì hơi .

Thằng Tân là đứa ham chơi nhứt hạng. Và càng ham chơi bao nhiêu, nó càng ghét học bấy nhiêu . Nếu trong các trò chơi, nó mê đá bóng số một, thì trong các môn học, nó ghét môn toán hàng đầu . Nó nghĩ học và chơi cũng nghịch nhau như nước với lửa . Và một khi đã nghịch nhau thì đừng bên nào nên ép uổng bên nào . Nó mơ ước khi lớn lên sẽ trở thành cầu thủ đá cho đội Cảng Sài Gòn là đội mà nó yêu mến và hâm mộ . Trong những giấc ngủ, nó thường mơ

thấy những cơn mơ đẹp dễ, trong đó nó đang đá bên cạnh Thăng, Thà, Phát trên sân vận động Thống Nhất và cùng với đồng đội, nó đã làm nên những chiến công rạng rỡ.

Những giấc mộng vàng như thế càng củng cố quyết tâm trở thành cầu thủ của nó. Và một khi con người đã quyết theo đuổi nghiệp bóng đá như vậy thì cần gì... học. Chỉ cần biết khi mình sút, người thủ môn đối phương sẽ bay về hướng nào là cũng đủ trở thành "vua phá lưới" rồi .

Tân nghĩ vậy, và dường như để chứng minh sự suy nghĩ của mình là đúng, nó học đúp thêm một năm lớp Bốn sau một quãng thời gian dài nhảy nhót ở các sân bãi thay vì ngồi trước bàn học.

Năm vừa rồi, trường nó tổ chức giải vô địch bóng đá toàn trường. Lớp Bốn Một của Tân sau khi loại hàng loạt đối thủ, đã lọt vào trận chung kết vấp lớp Năm Ba .

Trận chung kết thật là quyết liệt. Trình độ hai bên ngang ngửa nhau nên cuộc chiến đấu rất gay go . Chỉ mới đá hiệp đầu thôi mà đũa nào đũa nấy cảm thấy cặp chân mỏi nhừ, tưởng đi hết muốn nổi . Hàng hậu vệ hai bên đều chơi quyết liệt, tích cực cản phá nên không bên nào tiến sâu vô được vùng cấm địa của đối phương. Bóng cứ đến trước khu mười sáu mét năm mươi là dội trở lại như sóng đập vô đá. Mãi đến gần cuối hiệp một, bằng sự đột phá dũng cảm và khéo léo, Tân mới ghi được một bàn.

Nhưng trong vài phút nghỉ giải lao, Tân bị gọi đến ban tổ chức vì bị đội Năm khiêu nại là cầu thủ bất hợp lệ. Lý do đội bạn đưa ra là thằng Tân không phải học sinh lớp bốn mà là học sinh lớp năm.

- Không! Tui học lớp bốn thiệt mà!

- Xạo! Năm ngoái bạn đá cho lớp Bốn Một, sao năm nay bạn cũng lại đá cho lớp Bốn Một, ăn gian chứ gì nữa ?

Tân đáp mà mặt đỏ rần tới mang tai:

- Tại tui ở lại lớp.

Cả ban tổ chức lẫn tụi bạn đều xác nhận lời nói của Tân là sự thực. Và đội Năm Ba đành phải bố trí người kèm chặt mũi nhọn sắc bén kia . Nhưng trên thực tế, vô hiệp hai, thằng Tân không còn là mũi nhọn đáng sợ như hiệp một nữa . Sau vụ kiện cáo của đội bạn, mặc dù là kẻ

thắng kiện, nhưng là một cái thắng chẳng vinh quang gì, Tân cảm thấy cơ thể rã rời, cặp chân chạy hết muốn nổi . Sự xấu hổ vì chuyện học đúp bị khui ra trước đám đông, ngay trong trận chung kết mà nó là cái đỉnh của mọi chú ý, như một tảng đá vô hình đè nặng trên vai khiến nó đâm ra xoay trở khó khăn và thường xuyên bị đối thủ cướp mất bóng một cách dễ dàng.

Những cú sút trừ danh của nó cũng trở nên chệch choạc, không còn trúng đích và hiểm hóc nữa . Suốt hiệp hai của trận chung kết ngày hôm đó, thằng Tân chỉ là cái bóng mờ của chính nó trong hiệp một. Nhưng cũng may là cho đến hết trận đấu, đội Năm Ba không gỡ được trái nào và đội Bốn Một giành chức vô địch.

Tất nhiên là nhà vô địch của chúng ta không được vui lắm. Bởi vì thằng Tân luôn nghĩ rằng từ

ngày về sau, trong khi nó đang phô diễn tài nghệ trên sân cỏ thì sẽ có nhiều khán giả xầm xì

"Đó, tay đó đá bóng coi khá vậy mà học đúp đó mày!" hoặc "Ồi! Đá bóng thì chạy như ngựa mà học hành chậm như rùa!" Mặc dù đã xác định học tập là thứ yếu nhưng khi tưởng tượng những người khác đang dè bủ, khinh khi mình, thằng Tân cũng cảm thấy mắc cỡ ghê gớm.

Thế là tự nhiên nó chú tâm đến bài vở hơn trước.

Cái động lực thứ hai giúp cho nó đủ điểm lên lớp năm trong năm học vừa rồi là ba nó. Buồn phiền vì đứa con của mình đã học đúp một năm mà năm nay lại vẫn tiếp tục ì ạch ở cái thứ

hạng 45 trên 50 học sinh, ba nó quyết tâm kiểm tra chặt chẽ việc học tập của nó. Ngay ngày đầu tiên bắt tay vào việc kèm cặp thằng Tân, ba nó cực kỳ kinh ngạc trước sự mất căn bản của nó.

- Trời ơi, trước giờ mày học hành vậy đây hả, con ơi!

Ba nó than một câu thống thiết và hiểu ra cái thiếu sót lớn nhất của mình từ trước đến nay là không hề quan tâm đến việc học hành của thằng con, đồng thời ông cũng phát hiện ra là thằng con cũng chẳng hề quan tâm gì đến việc học của nó, hết như mình.

Thật vậy, học tới lớp bốn rồi mà thằng Tân chỉ thuộc mỗi cửu chương hai . Khi ba nó hỏi:

- Ba lần bốn là mấy ?

Tân trả lời tỉnh bơ:

- Mười lăm.

- Vậy thì ba lần năm là mấy ?

- Mười tám.

Tân lại trả lời ngay, không ngập ngừng. Cái đặc biệt "hơn người" của nó là ở chỗ đó. Mặc dù mù tịt về những điều ba nó hỏi, nó không hề ấp úng chần chừ để suy nghĩ mà lập tức trả lời một cách nhanh nhẹn quả quyết, y như nó đã nói là không bao giờ sai . Và nếu có sai thì lỗi không phải là tại nó. Nhưng cái "đức tính" quý báu đó không giúp ích được gì cho nó bởi ba nó vẫn giữ nguyên những nhận xét không tốt đẹp gì về trình độ học vấn của con mình.

Sau nửa tháng bị cưỡng bức học cửu chương, nó đã thuộc tới cửu chương năm. Kể luôn cửu chương năm cho oai vậy thôi chứ thực ra đối với tất cả học sinh, cửu chương năm còn dễ

thuộc hơn cửu chương hai nhiều .

Bây giờ thì thằng Tân có thể trả lời chính xác bốn lần tám là bao nhiêu . Nhưng để nói được cái điều đơn giản đó, nó phải nhẩm trong miệng từ bốn lần một cho tới bốn lần tám rồi mới trả

lời được. Thôi kệ, dù sao như vậy cũng còn hơn là không biết gì hết. Ba nó nghĩ vậy và lại hỏi:

- Còn tám lần bốn là mấy ?

Tân ngạc nhiên rất thành thật:

- Con chưa học tới cửu chương tám mà!

Sau khi hiểu sâu sắc thằng con, ba nó lập hẳn một chương trình giảng dạy ở nhà với quy mô lớn chưa từng có nhằm "siết con ốc" cái kiến thức lung lay của thằng Tân.

Dĩ nhiên, dưới lực đẩy không khoan nhượng của ba nó, Tân bắt buộc phải nhích tới một vài bước. Và với một vài bước quý giá đó, năm nay nó đã hiên ngang bước vào lớp năm.

Để bồi đắp thêm cái nền tảng toán học còn sơ sài của nó trong năm học mới, hằng ngày ba nó vẫn tiếp tục duy trì chương trình giáo dục cưỡng bách của mình. Với sự chăm sóc của người cha tận tụy, Tân buộc phải để ý đến trái bóng thân yêu chỉ bằng một con mắt, còn mắt kia thì dành cho những con số mà dù đã khá quen thuộc nó cũng không thể nào thương nổi. Như

chiều nay chẳng hạn, ba nó ra hai bài toán đố bắt nó ở nhà làm, nó vẫn quyết định quay lưng lại với những con số một cách tàn nhẫn để lén lút chạy theo tiếng gọi thân thương của trái bóng định mệnh. Để bây giờ, nó trở về nhà trong một tâm trạng thắc thỏm và chui vô bằng cửa sau như một tên trộm. Nó vừa dứt đầu vô cửa liền bị chị Nguyên bắt gặp:

- Chà, đi chơi giờ này mới về, ngon quá há!

Tân đưa tay lên miệng:

- Suyt! Ba về chưa ?

Chị Nguyên vẫn nói lớn:

- Suyt gì mà suyt, ba tìm mày nầy giờ đó!

Tân thót bụng lại . Nó nhè nhẹ bước ra lu nước rửa chân. Nó đang múc nước dội khe khẽ thì nghe tiếng ba nó đột ngột vang lên từ sau lưng:

- Sao, đi chơi vui không con?

Thằng Tân nghe như có sấm nổi bên tai, ca nước trên tay suýt nữa rớt xuống đất. Nó hoang mang không hiểu câu hỏi mát mẻ của ba nó là giận hay vui . Nhưng nó vẫn đáp một cách dè dặt:

- Dạ ... vui, ba!

Ba nó lại hỏi:

- Con đi đá bóng về hả ?

"Chà, giờ mới thiệt là chết đây!" - Tân sợ hãi nhủ thầm.

- Dạ.

Giọng ba nó dường như trở nên vui vẻ:

- Con có đá vô trái nào không?

- Con đá vô một trái! - Lần này, Tân trả lời dạn dĩ hơn.

Ba nó xuýt xoa:

- Chà, giỏi quá há! Đá vô một trái! Nhưng còn toán thì con đã làm được mấy bài rồi ? Chắc xong hết rồi chứ gì?

Bây giờ "ông già" mới bắt đầu đây! Tân nghĩ bụng và cảm thấy khó thở. Nó lúng túng:

- Dạ ... chưa xong.

Ba nó gật gù:

- Thì chưa xong cả hai bài, nhưng chắc là đã làm được một bài, phải không con?

Tân ấp úng:

- Con... chưa làm... bài nào hết.

- Chưa làm một bài nào mà con vẫn đi chơi như thường. Chà, con vậy mới là con chứ? Đồ

lười biếng! - Ba nó đột ngột quát lên - Lát nữa ăn cơm xong mày biết tay tao! Banh với bóng!

Ba nó giận dữ bỏ lên nhà trên. Thằng Tân liệng cái ca vô lu rồi loay hoay không biết làm gì, nó lại múc nước tiếp tục rửa cặp chân

đã sạch bóng, trong lòng hình dung những điều xấu nhất có thể xảy ra .

Trong lúc đó, chị Nguyên đang xào thức ăn trong bếp, thò đầu ra, nheo mắt nói:

- Đáng đời chưa! Tao đã nói rồi mà không chịu nghe, cứ chạy nhong nhong ngoài đường.

- Thôi đi!

Tân gạt phất và bực bội xỏ chân vô dép. Nghe đau đau, nó cúi xuống quan sát và phát hiện ra bàn chân trái của nó bị tróc một mảng da gần ngón chân cái . "Chắc hồi chiều mình đá vô lề

đường hay một cục gạch nào đó mà không hay!" Nó đoán vậy và cà nhắc đi tìm chai thuốc đỏ, lòng không quên những lời hứa hẹn đầy giông bão của ba nó.

Thằng Tân đoán trật lất. Chẳng có giông mà cũng không có bão nào xảy đến với nó mặc dù khi ăn cơm xong thì trời bên ngoài bắt đầu chuyển mưa .

Ba nó chỉ bắt nó ngồi vô bàn, chừng nào làm xong bài toán đồ mới được đi ngủ. Tưởng sao, làm thì làm!

Nó đọc đề toán thứ nhất:

"Hai tổ sản xuất nghề phụ của hợp tác xã khâu nón, tổ một có 12 người, tổ hai có 9 người .

Cuối ngày tổ một đã sản xuất được nhiều hơn tổ hai 12 cái nón.
Hỏi cả ngày hai tổ đã khâu được bao nhiêu nón?"

Ôi trời, dễ như húp cháo! Không cần suy nghĩ lâu, Tân bắt tay giải ngay bài toán. Nó lấy ba con số đã cho trong đề toán cộng lại với nhau thành ra 33. Rồi nó bắt đầu phân tích: giả sử tổ

một 12 người, mỗi người làm được một cái nón, tổ hai 9 người, mỗi người cũng làm được một cái nón, như vậy tổng cộng là 21 cái nón, rồi thêm vào mười hai cái tổ một làm nhiều hơn tổ hai nữa là 33 cái nón cả thảy .

Thấy chắc ăn trăm phần trăm rồi, nó hý hoáy viết bài làm vô tập, vừa viết vừa lẩm bẩm:

- Xong rồi!

Gọi là lẩm bẩm chớ thiệt ra nó cố tình nói hơi lớn để báo động cho người khác biết thành quả

của nó. Đúng như ý đồ của nó, mới vừa nghe nó "lẩm bẩm" là ba nó đứng bật dậy, buông tờ

báo xuống bàn và bước lại gần nó:

- Sao, xong rồi hả con?

Tân đáp mà không ngẩng mặt lên, tay vẫn tiếp tục viết, ra vẻ "giải cái bài toán xoàng này có gì phải khoe khoang":

- Dạ, quệt hai, ba cái cũng xong thôi!

Nó nhấn mạnh chữ "quệt" để cho ba nó biết là nó giải bài toán này không cần cố gắng lắm.

Rồi để gây ấn tượng thêm nữa, nó tiếp tục cầu nhàu:

- Toán kho khó làm mới thích. Còn mấy bài toán này làm phát chán, lại mất thì giờ!

Ba nó đặt tay lên vai nó, khen:

- Lúc này ba thấy con học toán tiến bộ rồi đó! Chỉ tại con ham chơi thôi, chứ nếu con chịu ngồi vô bàn thì con học đâu có thua ai .

Ba nó vừa nói vừa dòm vô bài làm của con. Càng dòm, cặp lông mày của ông càng nhíu lại gần như nối liền với nhau thành một đường thẳng. Và lập tức ông lên tiếng phủ nhận lời khen tặng hào hiệp của mình vừa rồi:

- Cái gì mà 33? Toán với tiéc! Thiệt tao chưa thấy đứa nào ngốc như mày!

Tân đờ người, sững sờ như đang giữ bóng trong chân bị ai đoạt mất. Nó lắp bắp:

- Thì... 33 cái nón.

- Tại sao lại 33? - Ba nó gấ - Tại sao lại có bài toán cộng này ?

Tân rút cổ và nhìn vô cuốn tập. Nó đọc lại đề toán, ngó trân trân những con số như muốn nhìn thủng cả tờ giấy nhưng cũng chẳng biết phải bắt đầu từ đâu . Không biết "ông già" lấy cái đề

này ở đâu ra mà khó dữ! Nó cảm thấy như hơi thở của ba nó đang bốc lửa ở sau gáy nó, vì vậy đã bối rồi nó càng bối rồi hơn. Những con số nhảy loạn xạ trong đầu như đang chơi trò

"mèo vờn chuột".

Biết là thằng con không thể nào tự mình lần ra cách giải, cuối cùng ba nó đành phải gợi ý:

- Nghe ba hỏi nè, tổ một làm hơn tổ hai mấy cái nón?

- Mười hai .

- Mà tổ một hơn tổ hai mấy người ?

- Hơn 3 người .

- À, tổ một hơn tổ hai ba người, do đó làm nhiều hơn tổ hai 12 cái nón, phải không?

Như có một tia chớp đột ngột lóe lên trong bóng tối, thằng Tân bất chợt hiểu ra và reo lên:

- A, con biết rồi! Vậy là mỗi người thợ làm được 4 cái nón mỗi ngày .

Ba nó thở phào như trút được một gánh nặng:

- Đúng rồi! Như vậy tự con giải được rồi chứ gì?

Thằng Tân nghe tới đâu thấy đầu óc sáng ra tới đó. Nó nhanh nhẩu:

- À, con hiểu rồi, con tưởng khó chớ đâu dè nó dễ vậy!

- Thôi, đừng có khoác lác, ngồi làm đi, rồi làm luôn bài thứ hai nữa .

Nhoáng một cái, Tân đã làm xong bài thứ nhất. Tổ một làm được 48 cái nón, tổ hai làm được 36 cái . Cả hai tổ làm được tất cả 84 cái nón. Thực là đơn giản. Phải chi bài toán nào cũng có người giải giùm mình nửa phần đầu, còn mình chỉ làm nốt nửa phần sau thì đỡ biết mấy . Tân vừa nhủ bụng vừa lẩm bẩm đọc cái đề toán thứ hai:

"Một em đếm cửa phòng bưu điện đến cửa trường thấy ở một bên đường có 24 cây . Biết rằng các cây đều cách nhau 15 mét. Hỏi từ gốc cây ở phòng bưu điện đến gốc cây ở cửa trường dài bao nhiêu ?"

Ồi, cỡ như bài này, mình chỉ quẹt một cái là xong, khỏi cần ai làm giùm phần đầu phần đuôi gì ráo! Bụng nghĩ vậy nhưng nhớ tới vụ "quê xệ" khi nãy, thằng Tân không hấp tấp làm ngay .

Nó ngồi nhìn cái đề toán bằng cặp mắt dò xét, nửa tin nửa ngờ, không biết cái đề này dễ thiết hay giả bộ dễ để đánh lừa nó. Điều bộ của nó lúc này giống hệt như một con mèo đang đứng trước một vật vuông vuông, đỏ đỏ nhưng không biết chắc đó là miếng thịt bò hay chỉ là một viên gạch.

Thằng Tân lưỡng lự một hồi lâu và sau khi xoay ngang xoay dọc cái đề toán mà không phát hiện ra một điều gì khả nghi chứa trong đó, nó quyết định giải thẳng vô tập, không thèm làm nháp. Bài toán dễ ợt này mà làm nháp chi cho mất công.

Quãng đường trồng 24 cây mà cây này cách cây kia 15 mét thì đương nhiên chiều dài quãng đường bằng 24 nhân 15 rồi chớ còn trật vô đâu được nữa . Sau khi đóng khung đáp số 360

mét, Tân gấp vở lại và ngáp một cái .

Nghe nó ngáp, ba nó quay lại:

- Buồn ngủ rồi hả con?

- Dạ .

Tân vừa đáp vừa đưa cuốn tập cho ba nó kiểm tra .

- Làm đúng không con? - Ba nó lật cuốn tập ra hỏi .

Dù đình ninh là đúng, Tân cũng không dám trả lời quả quyết lắm:

- Dạ, chắc đúng!

- Sao lại chắc đúng! Phải đúng mới được đi ngủ chớ!

Ba nó lật đến trang có bài toán, neho mắt đọc:

- Hừ, mày làm toán cứ y như cái máy không chịu suy nghĩ gì hết!

Tân trố mắt nhìn ba nó, ngạc nhiên:

- Bộ sai hả ba ?

- Chớ còn gì nữa!

Thằng Tân băn khoăn không hiểu tại sao nó làm "đúng" như vậy mà vẫn cứ sai, y như người ta ra toán là bắt buộc nó phải làm sai, có như vậy mới là toán chăng?

- Sai chỗ nào, ba ? - Nó hỏi .

- Trước khi nhân, con phải lấy số cây trừ đi 1! - Ba nó đáp.

Thằng Tân vẫn ngơ ngác:

- Sao vậy ba ?

- Mày thì lúc nào cũng trắng với sao! Thiệt chán! Đây nè...

Phải đợi đến khi ba nó giảng tới lần thứ ba thì Tân mới gục gặc đầu:

.

-

—

-

.

-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Quả thật, thẳng Tân cảm thấy buồn ngủ ghê gớm. Bây giờ thân xác nó mới bắt đầu cảm thấy hết sự mệt mỏi của trận bóng hồi chiều. Còn trí óc thì mệt mỏi bởi sự hành hạ quá mức của mấy con số. Cho nên chép bài làm xong là nó nhảy tót vô giường. Nhưng Tân không ngủ

được ngay như nó tưởng. Đặt lưng xuống giường, duỗi chân duỗi tay thoải mái, trí óc nó bắt đầu bỗng bình trôi tới ... cái hiên xi măng trước cửa hàng bách hóa . Lòng rạo rức, nó say sưa nhớ lại những pha quyết liệt, hấp dẫn của cuộc tranh tài, không sót lấy một chi tiết nhỏ, say sưa đến nỗi ba nó đã vô nằm bên cạnh từ lâu mà nó cũng không hay . Khi nhớ đến đoạn thẳng Quân bỏ qua trái phạt đền của phe nó, Tân đâm bực mình ngang xương. Nó đập chân xuống giường một cái rầm, cần nhả:

- Trọng tài dỏm! Đẹp!

Ba nó giật thót người, nhồm dậy hỏi:

- Cái gì vậy con? Rệp hả ?

Tân không dè ba nó nằm bên cạnh, nó hoảng hốt ấp úng:

- Dạ ... không phải ...

- Không phải rệp cắn thì nằm yên ngủ, làm gì mà động chân cẳng rầm rầm vậy ?

Nói xong ba nó nằm xuống. Mình nói "đẹp" mà ổng tưởng là "rệp", cũng may! Thằng Tân biết ba nó bực mình vì bị phá ngang giấc ngủ nên không dám đánh chính. Nó nằm im, cố bắt trí nhớ quay lại cuốn phim bóng đá vừa bị đứt. Chẳng mấy chốc tiếng náy thành thịch đầy quyền rũ của trái bóng bắt đầu vọng đến tai nó. Rồi sân vận động Thống Nhất với hơn ba mươi ngàn khán giả bắt đầu hiện ra, ồn ào, náo nhiệt. Hàng ngàn chiếc dù đủ màu lộng lẫy trên bốn

mặt khán đài . Từ dưới hầm của khán đài A, hai đội bóng "Mũi tên vàng" và "Sư tử"

đang bước lên từng người một và cùng các trọng tài ra sân chào . Tiếng vỗ tay của khán giả

nổi lên như sấm. Thành Tân thấy mình đẹp đẽ và "hách xì xằng" trong chiếc áo xanh sọc đỏ, quần trắng, tất trắng đang bắt tay Hùng bụi, đội trưởng đội bạn, trước ống kính của các ký giả

thể thao . Sau mười lăm phút khởi động, trận đấu chuẩn bị bắt đầu . Bên "Mũi tên vàng" được quyền giao bóng trước. Đội trưởng Tân và trung phong Thịnh đang đứng trước bóng. Tiếng còi trọng tài ré lên. Thịnh đá bóng ngang qua cho Tân, Tân đánh gót về cho tiền vệ Tình. Tình chuyền bóng sâu sang phía cánh trái cho Dũng lao lên... Với giấc mơ sôi động đó, thành Tân không biết là mình đã ngủ.

Chương 3: Trước Vòng Chung Kết

- Nguyễn Hoàng Tân!

Cô giáo chấm cây viết vô cuốn sổ điểm và kêu lên. Mấy chục cặp mắt trong lớp đều dồn vô thành Tân. Mấy đứa con gái ngồi bàn trên cũng quay đầu lại, dòm.

Nếu ở trên sân bóng, Tân là trung tâm chú ý của mọi người nhờ tài dẫn bóng nhuần nhuyễn của mình, thì ở trong lớp, nó cũng là trung tâm chú ý của tụi bạn nhờ cái "tài" lười học và nghịch ngợm có một không hai .

Mỗi lần bị gọi lên bảng để trả bài, nó luôn luôn chứng tỏ cho người khác thấy là không có ai trên đời kiên cường hơn mình, nghĩa là mặc cho cô giáo hỏi cả chục câu, nó vẫn nhất quyết không chịu "khai" lấy một chữ, dù rằng sau đó nó bị điểm 2 hoặc điểm 1 cũng đành. Nhứt là môn toán, mặc dù độ rầy nó học có tiến bộ hơn, nhưng cứ mỗi lần bị kêu lên bảng giải toán là nó lại đứng trơ ra như phỗng. Cứ nghĩ tới ánh mắt của cô giáo và tụi bạn đang xoáy vô lưng mình, chăm chú dò xét từng cử động nhỏ nhất nhứt của mình là Tân cảm thấy người nhột nhột ngượng ngịu và quên tuốt tất cả những hiểu biết ít ỏi của mình về toán học. Thế là nó hết gãi đầu đến gãi cổ, gãi tai như muốn nói là tại người ngựa ngáy, nó bận gãi chớ nếu không nó đã giải bài toán từ nãy rồi, mọi người hãy kiên nhẫn đợi nó một chút. Nhưng rồi vì đợi hoài mà thấy nó vẫn ung dung, thong thả, chưa có vẻ gì muốn rỏ tới bài toán và vì thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt cầu cứu của nó, cô giáo biết là có chờ đến Tết cũng đừng mong thằng Tân giải ra bài toán. Do đó, cô bèn gọi ý cho nó bằng những câu hỏi hết sức thuận lợi, không khác gì chỉ

cho nó làm. Chỉ đợi có thế, thằng Tân bắt đầu hí hoáy viết những con số lên bảng. Cứ như

vậy, dưới sự hướng dẫn, giảng giải từng li từng tý của cô giáo, thằng Tân mày mò, hì hục và rốt cuộc cũng làm xong bài toán, vất vả như trâu kéo cày, trong khi đó những đứa học trò biếng khác mong cho tình trạng này càng kéo dài ra thì tiết toán qua đi mà cô giáo chưa kịp kêu đến mình. Với những đứa đó thì thằng Tân đúng là một vị cứu tinh.

Do đó, khi cô giáo kêu đến tên Tân, cả lớp đều dòm nó với những ánh mắt và ý nghĩ không hoàn toàn giống nhau .

Tân nhanh nhẹn cầm cuốn tập lên bảng, không tỏ vẻ gì rụt rè hay chậm chạp, bởi nó đã quá quen với cái cảnh bị "tra khảo" này rồi . Nó vẫn cho rằng cuộc đời của nó, từ bây giờ cho tới về sau, chỉ gắn

liền cùng sân cỏ với trái bóng đáng yêu, chứ không phải cứ tiến lên bằng với cuốn tập khổn khổ. Vì vậy nó kiêu hãnh cho rằng những điểm 2, điểm 3 mà nó phải chịu là cái giá nó phải trả cho sự nghiệp tương lai của mình, nó đã dũng cảm "hy sinh" việc học tập cho sự nghiệp bóng đá vĩ đại. Thực ra, chưa chắc thực bụng thằng Tân nghĩ như vậy. Có thể

những lúc đứng như trời trồng trước bảng đen, nhìn vô đề toán như nhìn vô một màn sương mù dày đặc, nó đã nhủ như vậy thật, nhưng như chúng ta đã biết, thằng Tân cũng biết xấu hổ

khi phơi bày cái chuyện học "đúp" của mình ra trước ánh sáng của dư luận và trong phần sâu thẳm nhất của tâm hồn, nó cũng cảm thấy bị thương tổn khi bạn bè nhìn nó bằng ánh mắt khinh thường và chế giễu. Cho nên mặc dù không ưa gì môn toán, thậm chí cho đó là một môn học rắc rối, vô bổ, chỉ có mỗi một mục đích là làm hại đầu óc con người, nó cũng đã có những cố gắng nhất định, dù ít ỏi nhưng dù sao cũng đáng biểu dương.

Quả thực, ít ra hôm nay những cố gắng của nó cũng được đền bù xứng đáng.

Số là hôm nay, vì là tháng đầu tiên của năm học, môn toán chỉ ôn lại chương trình lớp bốn, cô giáo đã bắt nó giải một bài toán "hên hết biết":

"Hai tổ công nhân chuyển tà-vẹt lên xe chở ra chỗ làm đường sắt, tổ một có 15 người, tổ hai có 10 người. Trong một giờ, tổ một chuyển nhiều hơn tổ hai 25 tà-vẹt. Hỏi trong một giờ, hai tổ đã chuyển được bao nhiêu tà-vẹt?"

Thiệt y chang bài làm ở nhà hồi hôm. Chỉ khác các con số thôi và thay vì khâu nón thì ở đây là chuyển tà-vẹt. Tân nhíu mày, từ từ nhớ

lại và chỉ trong một thoáng nó đã hình dung ra cách giải . Trong bụng thì mừng rơn, nhưng ngoài mặt thì giả bộ rầu rĩ, ngờ nghệch ra cái điều mù tịt, nó đưa tay gãi đầu tỏ vẻ băn khoăn ghê gớm, thỉnh thoảng còn nhìn trộm cô giáo bằng ánh mắt thăm hại . Nó còn quay đầu xuống lớp, bắt gặp những tia nhìn giấu cợt của đám con gái và những cặp mắt mở to hồi hộp của những đứa chung tổ học tập với nó. Không dừng lại ở

những nhân vật "tầm thường" đó, thằng Tân đảo mắt tìm kiếm những ánh mắt sáng ngời hy vọng của những đứa bé lớp và gục gặc đầu ý nói "tụi mày đừng lo, tao sẽ câu giờ đến khi ra chơi lận", làm những ánh mắt hy vọng kia càng rục rờ thêm.

Cho đến khi ở dưới lớp nổi lên tiếng xì xào "hôm nào nó cũng trồng cây trước bảng", "thằng Tân nó tính nằm vạ trên đó kìa bây" và cũng là lúc cô giáo không còn kiên nhẫn hơn được nữa, định lên tiếng hỏi thì thằng Tân bắt đầu quệt viên phấn lên mặt bảng. Nó viết một mạch những phép tính cực kỳ chính xác với lời giải rõ ràng. Tiếng phấn nghiền kin kít trên mặt bảng, vang lên đầy vẻ kiêu hãnh.

Cả lớp kinh ngạc trước hiện tượng quỷ quái đó. Thằng Dương dụi mắt như không tin vô mắt mình nữa . Thằng Thịnh xuýt xoa "bữa nay nó làm xiếc tụi mày ơi". Cả cô giáo cũng ngạc nhiên. Sau khi thằng Tân làm xong bài toán, cô hỏi:

- Em là khá vậy sao hỏi nãy đứng lâu thế ?

Lần đầu được cô giáo khen là "khá", Tân cảm thấy vô cùng thích thú. Chưa bao giờ nó trải qua cảm giác nào giống như vậy . Nó cố nén niềm sung sướng, trả lời:

- Dạ khi nãy em suy nghĩ ạ .

Cô giáo trả cuốn tập cho nó, khen một lần nữa:

- Giỏi lắm! Em học tập có tiến bộ . Cố lên nghen!

Tân cầm cuốn tập, trở về chỗ ngồi . Nó lạ lòng nhận thấy bước đi của mình hình như khác trước, có cái gì đó vững chắc, mạnh dạn và nhẹ nhõm hơn.

Thằng Dương né người cho Tân bước vô chỗ ngồi của nó ở phía trong. Đó là cái bàn nằm ở

cuối lớp, sát vách tường của năm cầu thủ "Mũi tên vàng" là Dương, Tân, Thịnh, Hoàng và Quân. Còn đám thằng Dũng, Tình, Thành thì ngồi dãy bên kia .

Tân vừa ngồi xuống, thằng Dương liền trầm trồ:

- Số một! Bữa nay mày lại sút một trái không ngờ!

Còn thằng Hoàng thì chồm qua sau lưng thằng Thịnh, kéo áo Tân:

- Hết sảy nghen mày!

Tân cố giấu niềm vui đang tràn ngập trong lòng, nó cố giữ nét mặt bình thường và trả lời với giọng tỉnh khô:

- Có gì đâu! Tại bài toán cũng không đến nỗi khó lắm!

Cô giáo tiếp tục kêu đứa khác lên bảng. Còn Tân thì ngồi khoái trá, gặm nhấm sự vinh quang của mình. Nhưng rồi ngồi thờ ơ thức niềm vui một cách lặng lẽ cũng đâm ra nhàm chán, Tân lập tức biến cái niềm vui đó thành hành động.

Với sự tinh nghịch, nó xé tập và cuộn tròn tờ giấy lại rồi vặn nhỏ phía trên, uốn cong lại thành hình một cái móc. Sau đó, nó chồm người lên bàn trên, móc mẫu giấy vô cổ áo thằng Lộc.

Thằng này cứ ngồi lằm nhằm ôn bài không hề hay biết có mẫu giấy quái ác lủng lẳng trên lưng mình.

Khi nghe mấy đứa bàn sau cười khúc khích, tụi bàn trên quay lại, trợn mắt "suyt, suyt", nhưng tụi thằng Dương chỉ cố nín được một lúc rồi lại tiếp tục cười rúc rích với nhau. Lộc quay lại, chẳng hiểu ắt giáp gì, cũng nhe răng cười phụ họa khiến tụi thằng Dương càng cười dữ.

Nghe ồn, cô giáo nhìn xuống, nhắc:

- Mấy em ngồi bàn chót nhớ giữ trật tự nghe chưa!

Năm chú nhóc hoảng hồn, vội im bật, đứa nào đứa nấy cúi mặt xuống tỏ vẻ biết lỗi. Nhưng khi ngẩng mặt lên, bắt gặp "cái đuôi" toòng teng trên lưng thằng Lộc, tụi nó không nhịn cười được. Nhút là thằng Tân, tác giả của trò chơi đó, nó nắm chặt hai tay, gồng người lên và nghiêng răng lại cho tiếng cười còn cào trong cổ đừng thoát ra, sợ cô nghe thấy.

Đúng lúc tụi thằng Tân đang tận hưởng cái niềm vui do trò đùa đem lại thì tai họa bất ngờ xảy đến. Cô giáo kêu đứng tên thằng Lộc lên bảng. Cả bọn giật bắn người. Khi Lộc đứng dậy đi ra khỏi bàn,

thì Tân tính chồm người lên giựt mẩu giấy . Nhưng sự việc xảy ra đột ngột quá nên khi Tân nghĩ tới điều đó và dợm người đứng lên thì Lộc đã ra tới đầu bàn. Lúc này cô giáo đang ngó xuống nên không đứa nào dám kêu thẳng Lộc lại . Thế là, với cuốn tập trên tay, cái đuôi trên lưng, thẳng Lộc bước lên bảng.

Thoạt đầu là ở những bàn sau, rồi nửa lớp, rồi cả lớp, những tiếng cười lan ra như những đợt sóng, tụi con gái thì cười hí hí, tụi con trai thì cười hích hích mặc dù không đứa nào dám cười lớn, nhưng tất cả cũng đủ tạo thành một bầu không khí huyền não không thể tả.

Lộc không hiểu tại sao mình vừa bước chân ra là tụi bạn cười dữ vậy . Đoán là quần mình bị

rách, nó bèn đưa tay mò mẫm khiến tụi bạn cười ngặt nghẽo .
Thấy cái quần không có gì khả

ngại, Lộc đưa tay lên sờ đầu nhưng vẫn bình thường, vẫn nằm yên trên cổ. Nó hoang mang nhìn cô giáo như cầu cứu .

Nhưng cô giáo cũng không hiểu tại sao đám học trò ngoan ngoãn của mình lại sinh ra mất trật tự như vậy . Cô đập tay xuống bàn, la lên:

- Các em giữ yên lặng coi!

Cả lớp lập tức yên lặng, một sự yên lặng giả vờ.

Cô chỉ tay vô nhỏ Thúy ngồi bàn đầu:

- Em nói cho cô biết các em cười cái gì ?

Nhỏ Thúy đứng lên, cố giữ giọng nghiêm trang:

- Thưa cô, tụi em thấy cái đuôi ...

- Đuôi gì ? - Cô giáo cau mày - Bộ chuột bò vô lớp hả ? Có vậy mà cũng ồn ào lên!

Có mấy tiếng "hí hí" ở bàn sau . Nhỏ Thúy muốn cười lắm nhưng nó cố trấn tĩnh, trả lời:

- Dạ thưa cô, không phải đuôi chuột ạ .

- Không phải chuột sao lại có đuôi ? Vậy chớ các em thấy đuôi con gì ?

- Dạ, đuôi của bạn Lộc ạ!

Cô giáo sững sốt:

- Cái gì mà đuôi của bạn Lộc ? Lộc, em qua lưng lại đây coi!

Thằng Lộc quay lưng về phía cô giáo . Và cô giáo hiểu ra . Cô đứng lên và hỏi bằng một giọng bức bối:

- Em nào đã làm cái trò này ?

Không đứa nào trả lời nhưng tất cả đều đồng loạt hướng mắt về phía bàn chót bởi vì Lộc ngồi ở bàn áp chót. Chỉ có thể là mấy ông tướng kia thôi! Cô giáo hình như cũng nghĩ vậy nên cô thông thả đi về phía cuối lớp, tay nhịp nhịp cây thước kẻ.

Thằng Dương ngồi đầu bàn, chăm chăm nhìn cây thước, mắt ánh lên vẻ lo âu. Bốn đứa ngồi phía trong cũng hồi hộp không kém. Nhứt là Tân, nó không dè cái trò đùa của mình lại tai hại như vậy. Thiệt là niềm vui bao giờ cũng ngắn ngủi!

- Bàn này đứng hết dậy! - Cô giáo đứng ngay đầu bàn, ra lệnh.

Năm chú nhóc, kẻ trước người sau, lục tục tuân lệnh. Đứa nào cũng cúi gằm xuống bàn, chỉ

thỉnh thoảng mới ngước lên để trình bày cho cô giáo thấy vẻ mặt ngây thơ vô tội của mình, rồi lại cúi xuống ra cái điều oan ức.

Nhưng cô giáo không bị lừa, cô hỏi:

- Em nào trong bàn này móc giấy vô cổ áo bạn Lộc ?

Không có tiếng trả lời, chỉ có những ngón chân dúi xuống nền đất.

- Sao ? Em nào ? Cô giáo cao giọng.

Lại im lặng.

Cả lớp theo dõi màn điều tra một cách hồi hộp.

- Dương, em cho cô biết ai đã móc giấy vô cổ áo bạn Lộc ?

Bị cô chỉ đích danh, Dương giật mình, nó trả lời lí nhí:

- Thưa cô, em không biết ạ! Lúc đó em đang nhìn lên bảng.

- Tân, em thấy ai móc giấy ?

Tân lưỡng lự một chút rồi chối biến:

- Thưa cô lúc đó em đang nhìn vô tập.

Cô lần lượt gọi tới Thịnh, Hoàng, Quân nhưng đưa thì bạn ôn bài, đưa thì bạn vẽ nhăn vở

nên rốt cuộc không đưa nào biết thủ phạm là ai .

- Nếu không chịu nói thì các em đứng đó cho đến giờ ra chơi, không được ngồi xuống!

Nói xong, cô giáo quay lên. Năm chú nhóc rục rịch đổi chân vì bắt đầu mỏi . Thằng Tân liếc nhìn mấy đứa bạn như muốn cảm ơn tấm lòng cao thượng và sự tương trợ quên mình trong lúc gian nguy của chúng.

Cô giáo ngồi vô bàn, cầm viết lên và nhìn thẳng Lộc định kêu nó lại đứng trước bảng giải toán. Nhưng không hiểu nghĩ sao, cô buông viết xuống, nhìn những đứa học trò đang bị phạt, nói:

- Cô biết chắc là trong các em, có một em đã nghịch trò vừa rồi . Nhưng em đó không có lòng dũng cảm nên không chịu nhận và vì vậy khiến cho các bạn bị phạt lây vì mình. Nếu em đó vẫn không chịu nhận lỗi để các bạn phải đứng vì mình như vậy là hèn nhát.

Những lời nói của cô giáo như những tảng đá rớt trên ngực thằng Tân làm nó muốn nghẹt thở.

Chẳng lẽ nó là đứa hèn nhát sao ? Gì thì gì chứ nó nhất định không phải là đứa như vậy .

Trong cơn bứt rứt, nó lại liếc nhìn mấy đứa bạn coi tội nó có trách móc gì mình không nhưng tội bạn vẫn tỉnh bơ, thậm chí thằng Quân còn cười với nó nữa . Điều đó không làm Tân nhẹ

nhóm. Những đứa bạn đã tốt với mình như vậy, mình không để tội nó bị phạt lây được. Tân nghĩ vậy và quyết định giơ tay lên:

- Thưa cô ...

Cô giáo gật đầu:

- Em nói đi!

- Thưa cô, chính em đã móc giấy vô cổ áo bạn Lộc.

Nói xong, Tân cảm thấy nóng ran mặt mày khi cả lớp quay lại nhìn nó.

- Vậy đó! Cô giáo nói . Bây giờ mới chịu nhận lỗi! Hừ, bày trò
nghịch ngợm trong giờ học!

Em đem tập vở lên bàn đầu ngồi! Còn các em kia ngồi xuống!

Bốn chú nhóc thở phào, lật đặt ngồi xuống. Còn thằng Tân thì
mặt mày nhăn nhó, cúi xuống gần bàn lục lọi tập vở và cố ý trù trù
chưa chịu lên ngay bàn trên ngồi chung với đám con gái .

- Tân, nhanh lên coi! - Cô giáo giục.

- Dạ, thưa cô, em đang kiểm cây thước ạ .

Vừa trả lời vừa lui cui sờ soạng loạn xạ trong ngăn bàn, thậm chí
còn ngồi thụp xuống đất mò mẫm, thằng Tân muốn cho cô giáo biết
là nó cũng rất muốn nhanh chóng lên bàn trên nhưng vì cây thước
của nó không chịu tuân lệnh, trốn đi đâu mất tiêu rồi . Còn nó là đứa
học trò mà không có thước thì nó học không vô, do đó nó phải tìm
bằng được cây thước quan trọng kia .

Thực ra thì Tân kẹp cây thước trong cuốn tập nó đang cầm, do
đó khi cô giáo đứng lên hỏi

"Em tìm được chưa ?" thì nó hoảng hồn đáp "Dạ rồi" và vọt lên
bàn đầu, không dám nấn ná thêm một giây .

Đây không phải là lần đầu tiên Tân bị cô giáo phạt ngồi bàn đầu
vì cái tội phá phách. Nói chung, hễ đứa nào ngồi phía sau mà nghịch
thì cô giáo đều bắt lên ngồi chung với đám con gái . Do bị tách rời
khỏi những đồng bọn hiếu động, lại bị thầy vô giữa những đứa chân

yếu tay mềm ư a méc cô kia, các vị anh hùng trở nên ngoan ngoãn như những chú cừu non.

Phần khác, vì ngồi bàn đầu, nhứt cử nhứt động không thể nào lọt qua được cặp mắt của cô giáo, các chú cũng biết thân biết phận mà không dám giở trò quấy phá. Chính vì những lẽ đó mà trong bọn thằng Tân, đứa nào cũng ngán hình phạt này .

Nhỏ Thúy nhích người vô trong, nhường chỗ cho thằng Tân ngồi xuống.

- Xê vô chút nữa! - Tân đang sùng, gắt.

Nhỏ Thúy liền xích sát vô nhỏ Ái ngồi cạnh. Cả đứa này cũng xích tuốt vô trong.

- Nữa! - Tân vẫn găm gù, chưa chịu ngồi xuống.

- Nữa đâu nữa hoài vậy ? Rộng cả thước rồi mà còn bắt người ta xích vô, chỗ đâu mà xích!

Thấy nhỏ Thúy cự lại, Tân tức lắm. Nó tính làm dữ nhưng vì sợ cô giáo nên nó nén lòng ngồi xuống, mặt nhăn như khỉ ăn ớt.

Tới tiết tập đọc, thừa lúc cô giáo mắc chép bài trên bảng, quay lưng xuống dưới, Tân giả bộ

bất cẩn huých mạnh cùi chỏ vô cánh tay nhỏ Thúy. Nhỏ Thúy đang chăm chú chép bài, bị

tổng một cú như trời giáng, cánh tay tê điếng. Cuốn tập lịch qua một bên, ngòi viết kéo một đường dài trên giấy .

- Làm gì vậy ? Muốn gây sự hả ? - Nhỏ Thúy ôm tay, kêu lên.

- Ủa đó, ai biểu khi nãy méc cô giáo!

- Cô hỏi phải trả lời chứ! Tui không nói thì bạn khác cũng nói vậy, sao bạn đánh tui ?

Tân đáp ngang phè:

- Thích đánh thì đánh, bạn làm gì tui ?

- Tui méc cô cho coi .

- Ngon thì méc đi! - Tân hất mặt, thách.

- À, thách hả ?

Nhỏ Thúy đứng phắt dậy . Tân sợ quá, nó không dè con nhỏ làm thiệt liền hạ giọng năn nỉ:

- Thôi mà, tui xin lỗi bạn, đừng méc cô!

Nhưng nhỏ Thúy không chịu nhượng bộ . Nó thưa cô . Tân sợ quá, liền giả bộ đang cặm cụi chép bài .

- Tân, đã bắt lên đây ngồi mà còn đánh bạn nữa hả ? Cô giáo hỏi bằng giọng giận dữ.

- Thưa cô, em đâu có đánh! - Tân đáp, vẻ hiền lành.

- Không đánh sao bạn Thúy thưa ?

- Thưa cô, em chỉ... đụng nhẹ bạn ấy thôi mà...

- Em đánh bạn mà không biết mắc cỡ à ? Em thiệt quá lắm rồi!

Nói xong, cô giáo cúi đầu ngẫm nghĩ. Rồi cô ngẩng phát lên:

- Chiều nay, khối các lớp lẻ đá bóng với khối các lớp chẵn phải không các em?

Số là để tạo không khí sôi nổi cho phong trào ở đầu năm học, liên đội tổ chức một cuộc thi đấu bóng đá giao hữu giữa hai khối lớp. Đội tuyển các lớp mang số lẻ như Bốn Một, Bốn Ba, Năm Một, Năm Ba sẽ đấu với đội tuyển các lớp mang số chẵn là Bốn Hai, Bốn Bốn, Năm Hai, Năm Bốn theo sáng kiến của anh Tổng phụ trách.

Trận đấu giữa hai đội tuyển tổng hợp này sẽ diễn ra vào chiều nay, lúc ba giờ. Tân là một trong những cầu thủ chủ chốt của đội tuyển các lớp lẻ. Nó không hiểu tại sao trong lúc này cô giáo lại quan tâm đến chuyện đá bóng, thiệt là!

Mấy đứa con trai nhao nhao:

- Dạ phải, thưa cô! Chiều nay cô nhớ đi coi nghe cô!

Cô giáo cười:

- Ủ, cô sẽ đi coi!

Rồi cô quay sang Tân:

- Chiều nay em có đá phải không ?

Tân chưa kịp trả lời thì tụi bạn đã đồng thanh:

- Trung phong số một đó cô! Vua phá lưới đó cô!

Thằng Tân như mở cờ trong bụng. Nó nở nang từng khúc ruột khi nghe tụi bạn quảng cáo tài nghệ của mình với cô giáo . Khoái nhứt là chiều nay cô giáo sẽ đi coi trận đấu và sẽ thấy nó làm trò ảo thuật như thế nào, lúc ấy cô giáo sẽ hiểu rằng dù nó học hành có kém thiệt, có móc giấy vô cổ áo thằng Lộc thiệt, nhưng trên sân bóng, nó đã làm cho bao nhiêu trái tim rung động, sự cống hiến đó đâu phải là nhỏ.

Trong khi Tân đinh ninh rằng vì nghệ thuật, cô giáo sẽ ra lệnh ân xá cho nó thì cô giáo lại nói:

- Vậy thì cô phạt em bằng cách đề nghị với Ban chỉ huy liên đội không cho em tham gia trận đấu chiều nay . Em đá bóng giỏi, cô biết, nhưng một cầu thủ chân chính thì phải dũng cảm và nhứt là không ăn hiếp bạn gái như em vừa rồi, em đồng ý không ?

Tân sững sờ trước quyết định của cô giáo . Hình phạt này đối với nó quả thật là nặng nề. Cả

lớp cũng ngỡ ngác.

Thằng Dương đứng lên:

- Không có bạn Tân, tụi em sẽ thua mất cô ời!

- Chơi thể thao, thắng thua là chuyện thường mà em!

- Nhưng thua thì buồn lắm cô .

- Buồn cũng chịu thôi . Thà thua còn hơn là có trong đội một cầu thủ như em Tân. Em Tân chơi thể thao mà không có tinh thần thể thao . Khi nào em Tân hối lỗi thì sẽ được chơi lại .

Tân vọt miệng:

- Em hối lỗi ngay bây giờ được không cô ?

- Không được, phải từ ngày mai trở đi kia! Thôi, em ngồi xuống đi!

Tân buồn bã ngồi xuống. Dương mặt mày cũng ủ rũ không kém, dậm ngồi xuống theo nhưng cô giáo ngăn lại:

- Khoan đã, cô chưa cho em ngồi xuống mà! Cô hỏi em, tại sao khi này em che giấu việc làm của bạn Tân ?

Dương giả bộ ngạc nhiên:

- Che giấu việc gì ạ ?

- Chuyện cái

đuôi chớ chuyện gì!

Dương đứng im re, nó vừa bối rối không biết trả lời như thế nào vừa hối hận là đã đứng lên bép xép khiến cô nhớ lại chuyện khi nãy

- Sao, em trả lời đi chứ! - Cô giáo nhắc lại .

Cuối cùng bí quá Dương đành thú thiệt:

- Thưa cô, em nghĩ đó là... tinh thần đồng đội ạ .

Cô giáo lại nhịp nhịp cây thước xuống bàn:

- Em nghĩ vậy là không đúng. Tinh thần đồng đội là giúp đỡ bạn bè một cách chân thành

. Đằng này em lại che giấu những hành vi xấu của bạn. Như vậy là hại bạn, là không giúp bạn tiến bộ, em hiểu không ?

- Dạ hiểu .

Cô giáo cho Dương ngồi xuống. Cả lớp lại tiếp tục chép bài .
Thằng Tân ngồi ngoan ngoãn bên nhỏ Thúy, hiền như một ông bụt.
Nhưng ông bụt ấy đang âm ức, đang đau khổ trong lòng. Không
dám gây chiến tranh, nó bèn xé tập và vẽ hình một đứa con gái gớm
ghiếc, có cả

răng nanh, ở phía dưới chú thích chữ Thúy nhưng thay vì y thì
viết là i, rồi nó giả bộ lơ

đăng đầy bức biếm họa sát cùi tay nhỏ Thúy .

Nhưng nhỏ Thúy không thèm dòm lấy một cái khiến Tân thất
vọng và rầu rĩ vô cùng. Nhưng đó là Tân tưởng vậy, chứ thực ra,
nếu tinh ý như tác giả thì nó sẽ phát hiện ra là nhỏ Thúy có tò mò hé
mắt liếc một cái và nhăn mặt một cách kín đáo . Nếu biết như vậy nó
sẽ sung sướng biết chừng nào .

Chiều hôm đó, lần đầu tiên trong đời, Tân đóng vai khán giả
trong một trận bóng có lớp Năm Một tham gia . Lúc đầu vì tự ái và
buồn phiền, nó tính chuồn đi chơi không thèm coi . Nhưng trái bóng
như một cục nam châm tròn tròn đầy thu hút khiến trái tim sắt của
thằng Tân không thể nào lạnh lùng lâu hơn được. Thế là với những
bước chân rạo rức, nó đâm bổ tới sân bóng sau khi đã để mất thì
giờ một ca 'h vô ích vào những phút giây lưỡng lự . Nó cố tình trà
trộn trong đám khán giả nhiệt tình, cốt cho tụi bạn không nhìn thấy
mình, kẻ thất sủng cay đắng.

Nhưng mãi xem và bị cuốn hút vô trận đấu, đôi chân của nó đã
quên khuấy mất ý định ban đầu mà cứ dần dần nhích về phía trước.
Khán giả chia làm hai phe rõ rệt say sưa cổ vũ đội nhà. Thằng Tân,
lúc này đã băng mình lên sa t vạch vôi giới hạn ngăn cách sân bóng
và khán giả, đang khản giọng hò hét.

Trên sân, lúc này đội các lớp lẻ đang gây sức ép mãnh liệt về phần sân của đối phương. Thăng Tình, thăng Thịnh và các cầu thủ của lớp Bốn Một bắn phá khung thành đội các lớp chẵn liên tục nhưng chưa mở tỉ số được.

- Mạnh nữa đi! Sút vô góc trái! Trời ơi, sút đi! Sút!

Tân mở hết khẩu độ, la toáng lên như cháy nhà mà những cú dứt điểm của đội nhà vẫn không

.

-

-

.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Nhưng những cố gắng bao giờ cũng đem lại thành công, dù có chậm một chút. Cuối cùng, đội các lớp lẻ cũng ghi được một bàn. Tân như bay lên khỏi mặt đất, hai tay vỗ vào nhau muốn phồng rộp lên, miệng hoan hô ầm ĩ. Phải một lúc lâu khi đội các lớp chẵn phần công quyết liệt, tràn hết qua sân đội nhà, Tân mới trấn tĩnh lại được cơn phấn khích cực độ đó. Nó như

không tin ở mắt mình nữa . Các hậu vệ đội nhà tự dưng đâm ra xoay trở chậm chạp như đang mang 50 ký sắt trên lưng và bị đối phương lừa qua dễ dàng. Thành Hoàng thì bay lộn như con dơi giữa hai cột gôn, đón đỡ những đường bóng kết thúc liên tục từ chân đối phương, mồ hôi mồ kê nhễ nhại . Trước cảnh tượng đó, Tân cảm thấy bức bối, máu chảy rần rật, người nóng ran và nó giờ nắm đấm lên trời, hét:

- Đón giò thằng số 10 đi! Thằng đó nó đá bạo lắm, đừng có nhịn, chơi lại đi, tụi mày!

Đột nhiên, ở bên cạnh, cũng trong đám khán giả ủng hộ đội các lớp lẻ có tiếng xì bắt bình:

- Đá bóng gì mà đón giò! Đừng có xúi bậy!

Đưa vừa lên tiếng là một học sinh lớp Năm Ba, nó ngược lên và chọt nhận ra thằng Tân. Nó trở mặt ngạc nhiên:

- Ủa Tân, sao mày không vô đá ?

- À, à... tao bị cảm...

Tân trả lời qua quýt và không thèm để ý đến kẻ đối diện, nó quay mặt ra sân trong khi chú nhóc kia thắc mắc không hiểu tại sao thằng này nói bị cảm mà nãy giờ nó hò hét hung hăng y con gà chọi vậy .

Thằng Tân không nhìn ra sân thì thôi chớ đã nhìn thì không tránh khỏi chứng kiến sự thất bại của đội nhà. Bằng một pha dàn xếp khéo léo, đẹp mắt không chê vào đâu được, các cầu thủ

đối phương đã xuyên thủng hàng phòng ngự đội các lớp lẻ và kết thúc bằng một cú vô-lê bất ngờ và rất mạnh. Trái bóng bay như kẻ chỉ vô góc trái khung thành. Thằng Hoàng tung người lên và... rớt xuống một cách tuyệt vọng.

Trước màn phối hợp nhuần nhuyễn đó, không những khán giả ủng hộ đội lớp chẵn mà ngay cả khán giả ủng hộ đội lớp lẻ cũng nhất loạt vỗ tay tán thưởng. Nhưng cũng có khoảng một phần ba khán giả đội bị thua tỏ ra thờ ơ, lạnh nhạt với bàn thắng của đối phương, có vài đứa còn biểu lộ sự tức tối . Tất nhiên, trong số đó có vị khán giả quen biết của chúng ta . Thằng Tân không vỗ tay . Nó nhổ một bãi nước miếng, và phát biểu bằng một giọng rẻ rúng:

- Do may rủi thôi chớ hay ho gì! Một bàn thắng dở ẹc!

- Bàn thắng vậy mà dở ? - Đứa học sinh lớp Năm Ba lại lên tiếng phản đối .

Tân nổi sùng:

- Dở chứ gì nữa!

Rồi nó chuyển sự giận dữ sang hướng khác:

- Đội nhà thua mà mày không biết xấu hả ?

- Ơ ... ơ ... mắc gì xấu, cái anh này!

- Đồ ngốc! Tao không thèm nói với mày nữa!

Cuộc tranh luận do nhiệt tình quá đáng của thằng Tân đang có mòi chuyển từ thể thao qua lãnh vực quân sự thì tiếng cô giáo đột ngột vang lên từ sau lưng:

- Nè Tân, tinh thần thể thao của em đâu ? Em đã hứa ...

Nhưng cô giáo không có dịp nói hết lời giáo huấn của mình. Thừa lúc khán giả ồn ào lộn xộn, đưa chen qua, đưa lẩn lại lung tung, Tân nhanh chân luồn ra phía sau và thoáng mắt đã biến mất trong cái đám lúc nhúc những đầu và cổ kia . Cô giáo chỉ còn biết kết thúc câu nói của mình bằng một tiếng thở dài ngán ngẩm và tự dặn mình ngày mai sẽ gặp riêng cậu học trò tinh quái kia để nói chuyện đến nơi đến chốn mới được.

Chương 4: Trước Vòng Chung Kết

Ba giờ rưỡi chiều, Hùng bụi đã trở về nhà. Nó vừa trúng "mánh".

Số là nó mới vớt được một mớ bao ny-lông dưới kinh Bà Quẹo. Mớ ny-lông này nằm lẫn trong đồng rác rến trôi lều bều và tấp vô chân cầu ngay chỗ Hùng bụi "phục kích". Cộng cái mớ "trời" cho ấy vào với số bao ny-lông nó lượm từ sáng sớm, cả thấy được khoảng

một ký rưỡi, chưa kể giấy vụn các loại. Hùng bụi đem mớ ny-lông tới vòi nước máy ở góc phố rửa sạch rồi dồn tất cả vô bao, vác về nhà, cây móc sắt trên tay nó múa tít như cây gậy của hề Sặc-lô.

Sau khi đem phân loại số giấy vụn trong bao và phơi rải rác các bao ny-lông dọc hàng rào, Hùng bụi nửa nằm nửa ngồi trên bộ ván kê sát vách tường đằng trước hiên, miệng ê a hát một bài hát chẳng ra đầu ra đuôi gì cả.

Dì nó đi làm chưa về. bà ngoại nó thì nấu ăn dưới bếp. Cũng như mọi ngày, nhiệm vụ của nó là trông coi nhà. Nhưng cũng như mọi ngày, không bao giờ nó làm nhiệm vụ đến nơi đến chốn.

Long quần ôm thùng thuốc lá dạo ngang qua, dòm vô:

- Làm gì mà hát hò vui quá vậy mày?

Hùng bụi nháy mắt với Long quần nhưng miệng vẫn không ngừng hát, thậm chí giọng nó còn cất cao hơn trước.

Biết tính "thủ lĩnh" rất khoái đi chơi nhưng sợ bà ngoại, Long quần ranh ma điểm ngay chỗ

yếu của Hùng bụi:

- Mình tới chỗ Tâm sún bàn chiến thuật thi đấu ngày mai với tụi "Mũi tên vàng" đi!

Hùng bụi khoái chí tởm nhưng ngoài mặt còn lưỡng lự:

- Thì tụi mày bàn đi!

Long quần bồi thêm một đòn quyết định:

- Mày là đội trưởng mà. Phải có mặt mày mới được!

Nhớ tới nhiệm vụ đội trưởng, Hùng bụi quên phất nhiệm vụ coi nhà, nó lồm cồm ngồi dậy:

- Chờ tao chút xíu.

Sau khi quan sát cẩn thận trong nhà, biết bà ngoại còn đang say sưa với mấy ông táo, Hùng bụi ba chân bốn cẳng vọt ra khỏi cổng nhanh như một mũi tên.

Tâm sún và Thuận ròm đang ngồi tán gẫu sau mấy cái rổ khoai mì, khoai lang luộc. Bên cạnh là những hủ kẹo bánh đủ loại. Đó là gian hàng của Tâm sún, bày trước cửa nhà. Thuận ròm ở

bên cạnh nhà Tâm sún, suốt ngày đi chơi nhông, chán thì lại về ngồi trong gian hàng của bạn, ba hoa đủ chuyện trên trời dưới đất.

Hai đứa trông thấy Hùng bụi và Long quần đang cặp kè đi tới, liền la lên:

- Ôi trời! Chờ tụi mày đến mòn con mắt luôn!

Hùng bụi cười hì hì:

- Tụi nó đâu?

Tâm sún vừa đưa tay đuổi ruồi trên rổ khoai vừa nhìn ra đầu đường:

- Chắc tụi nó gần về tới rồi.

Long quần vọt miệng:

- Đứa nào chớ Sơn cao thì nó giữ xe tới tới lặn.

- Cần cóc gì nó! - Thuận ròm nhỏ nước miếng - Thằng đó chuyên môn "xé lẻ" không hà!

Hùng bụi bênh Sơn cao:

- Kệ, nó bận làm ăn mà mày! Miễn vô sân, nó đánh đầu tốt là được rồi.

- Ai như thằng Sĩ tới kìa! - Tâm sún kêu lên.

Cả bọn dòm ra. Đúng là thằng Sĩ. Bữa nay hình như nó làm ăn không khấm khá lắm nên cái bao trên vai nó thấy nhẹ hều. Nó xỏ cây sắt vô bao quảy đi như mấy bà già đi chợ.

- Sao cái bao của mày "nặng" quá vậy? - Thuận ròm chọc què.

Sĩ ném cái bao trên vai xuống, miệng cười tươi như hoa:

- Hồi sáng tao vô "khảm" nên chiều nay tao đếch thèm đi moi móc làm gì cho mệt xác.

Hùng bụi khoe:

- Hồi nãy tao cũng "vô" gần một ký bao ny-lông ở kinh Bà Quéo.

Sĩ cười nhăn nhó:

- Hồi sáng tao cũng rảo dọc mé kinh Bà Quéo. Ngang qua nhà không biết của thằng "khứa"

nào, tao "chơi" một lúc hai cái thau nhôm, khỏe re!

Thuận ròm "nghố" nhất đám, ngạc nhiên hỏi:

- Thau bể ở đâu nhiều vậy mày?

Long quần cười hích hích:

- Nó "chôm" thau lành của người ta chớ bể đâu mà bể!

Thuận ròm ngó ra một chút rồi bật cười:

- Thì ra vậy!

Đứa nào cũng có vẻ tán thưởng thằng Sĩ. Chỉ có Hùng bụi là bất bình. Nó sầm mặt hỏi mĩa mai:

- Mà y kiêm thêm nghề ăn trộm vặt từ hồi nào vậy?

Thấy Hùng bụi gọi thẳng thừng hành động của mình là ăn trộm với vẻ khinh bỉ, Sĩ nổi nóng:

- Tao làm gì kệ mẹ tao! Mà y cũng dân lượm bao ny-lông như tao mà bày đặt làm tàng.

- Nhưng ông lượm bao ny-lông là chỉ lượm bao ny-lông thôi. Ông cóc thêm ăn trộm vặt. Ông chơi theo luật giang hồ, thứ nào ra thứ nấy!

- Tao cần quái gì thứ luật giang hồ "dỏm" của mà y! - Sĩ không chịu thua.

- Mà y nói cái gì "dỏm"? Nói lại lần nữa coi!

Thấy Hùng bụi găm lên, thằng Sĩ run trong bụng và biết rằng mình đã đi quá trớn. Dù sao, đụng đến Hùng bụi cũng là điều đại đột. Cả bọn, dù nghề nghiệp khác nhau, ban ngày mỗi đứa đi làm một nơi, nhưng khi về xóm, tụ tập lại với nhau đều mặc nhiên coi Hùng bụi là "thủ

lĩnh". Sở dĩ Hùng bụi được ngự trên ngai vàng chót vót đó là vì nó rất "bụi", chịu chơi hết cỡ, đánh nhau số một. Dù nó thấp hơn Sơn cao nửa cái đầu nhưng bắp thịt nó cứng như đá. Nhiều lúc đá bóng, thay vì sút vô trái bóng thì vì ba chớp ba nhoáng, nó quất thẳng vô cục gạch một cú sấm sét, gập đứa khác thì què cẳng từ lâu rồi, nhưng nó thì cứ tỉnh bơ, nhảy cẫng nhấc hai ba cái rồi tiếp tục đuổi theo bóng như ngựa phi. Ở trong xóm hay ra ngoài, thấy đứa nào

trong bọn bị người ta ăn hiếp là nó nhảy vô giải vây ngay, bất kể đối thủ là ai. Nắm đấm như sắt nguội của nó dùng vô những việc này rất hiệu quả. Nhưng cái chính khiến cho tụi bạn khoái nó và phục nó là nó đối xử với bạn bè rất thẳng thắn và công bằng, nhứt là tính công bằng, đó là tiêu chuẩn hàng đầu của một người muốn làm thủ lĩnh. Ngoài ra, mặc dù coi như mù chữ -

gọi là coi như bởi vì trước đây nó có học vài buổi ở lớp hai, nhưng rồi sau đó nghỉ luôn sáu, bảy năm cho tới bây giờ nên chữ nghĩa trả lại cho thầy hết sạch - nó lại là đứa có vẻ có văn hóa nhứt bọn, vắng tục chửi thề ít hơn mà phá phách cũng ít hơn.

Chính vì Hùng bụi là một đứa "ngon" như thế nên khi nó nổi sùng thực sự thì thằng Sĩ ớn ngay. Tụi bạn cũng không muốn nội bộ mất đoàn kết nên xúm vô giải vây cho Sĩ:

- Thôi, nó nói chơi chút xíu mà mày!

- Bỏ qua đi!

- Thôi, mình bàn chuyện ngày mai đi, khỏi cần đợi mấy đứa kia!

Trong các lời can gián thì câu thứ ba của Long quần có tác dụng nhất. Hùng bụi nguôi giận và cùng cả bọn quay sang bàn chuyện đá bóng.

Tâm sún nhận định:

- Bên đó chỉ có thằng Tân là nguy hiểm nhứt. Ngày mai phải kèm chặt nó hơn nữa mới được.

Thuận ròm "xì" một tiếng:

- Lần nào thằng Sĩ kèm nó cũng để cho nó qua mặt cái một.

Thằng Sĩ cự:

- Mày ngon mày kèm nó đi! Nó phóng như tên lửa mà kèm với cặp! Mày chuyên đá ở trên, biết quái gì mà nói!
- Bộ mày tưởng đá hàng trên dễ lắm hả? - Thuận ròm bẻ lại.
- Chớ gì nữa! Tao mà đá ở hàng trên tao làm bàn còn nhiều gấp mấy lần mày.

Thấy cuộc bàn về chiến thuật coi mò đi trật đường rầy, Hùng bụi xen vô:

- Thôi, cãi hoài! Tập trung vô chuyện chính đi!

Long quần lên tiếng:

- Tao thấy ngày mai phải phân công cả thằng Sĩ lẫn Tâm sún kèm thằng Tân. Còn Thuận ròm đá lùi về một chút, "lo" thằng Thịnh, đừng cho hai đứa này đưa "rờ" với nhau.

Hùng bụi gật đầu:

- Có lẽ phải chơi kiểu như vậy. Còn thằng Minh Mông Cổ phải thường xuyên lên tham gia tấn công bên cánh trái lấp chỗ trống của

Thuận ròm. Ủa, bữa nay thằng Minh đi đâu mất tăm vậy cà?

Long quần giải thích:

- Bữa nay thứ ba mà!

Hùng bụi không hiểu:

- Thứ ba thì thứ ba, dính dáng gì tới nó?

- Sao lại không dính dáng! Bữa nay báo Thể dục Thể thao ra mà.
Nó đi bán báo từ sáng sớm.

- À, tao quên khuấy cái vụ đó!

Hùng bụi quên thiệt. Không như Long quần hay một số đứa khác, nó chẳng bao giờ để ý báo nào ra ngày nào, bởi vì nó chẳng bao giờ đọc báo đọc chí cả. Nó nhìn đồng bọn:

- Vậy há? Tụi mày thấy sao?

Thuận ròm chép miệng:

- Nói chung thì mình cũng không ngán hàng tiền đạo tụi nó lắm. Cứ kèm sát rạt là thằng Tân cũng chịu chết thôi. Nhưng sao tao sùng thằng Hoàng quá! Nó ăn rồi cứ lo cản những cú sút của tụi mình.

Hùng bụi đằng hắng một tiếng, không nói gì.

Nhưng thằng Sĩ thì nổi nóng ra mặt:

- Đồ khốn nạn! Đồ phản bội!

Tâm sún cũng không nén được sự bức tức:

- Thằng đó đúng là kỳ đà cản mũi. Mấy lần Hùng bụi và Sơn cao sút tường ăn rồi, không dè nó đấm được hết. Hừ, không có nó thì tụi mình "dứt đẹp" tụi "Mũi tên vàng"!

- Bữa trước tao có kêu nó về bắt cho đội mình, nó nói ở trên trường nó chơi chung với tụi thằng Tân quen rồi nên về xóm nó cũng khoái chơi với tụi đó hơn! - Thuận ròm tổ cáo.

Thằng Sĩ nhổ nước miếng:

- Thiệt không biết xấu! Dân khu phố 2 lại đi bắt gôn cho tụi khu phố 1, chống lại đội nhà! Bữa nào tao "dần" cho nó một trận mới được!

- Thôi, kệ nó, cần quái gì! Tụi mày làm như nó là ông trời không bằng!

Long quần nãy giờ im lặng, thốt lên một cách hần học. Nó hần học vì nhiều lẽ. Nó tức thằng Hoàng vì thằng này bỏ qua chơi với tụi "Mũi tên vàng" cũng có. Nhưng cái chính là nó cảm thấy tự ái khi tụi bạn cứ tâng bốc tài nghệ của thằng Hoàng, mặc dù tâng bốc để nhieéc móc cái tội "phản bội", nhưng như vậy có nghĩa là tụi bạn

đánh giá thằng Hoàng cao hơn nó. Thậm chí Thuận ròm còn có ý định dụ Hoàng về gôn cho đội "Sự tử" nữa kia mà.

Như vậy thì nó, thủ môn Long quần mà tài nghệ không đến nỗi tồi, sẽ đứng ở đâu trong đội hình thi đấu. Khi đó, chắc là nó sẽ trở thành thủ môn "rờ-dọc" cho thằng Hoàng. Hừ, cầu thủ

dự bị, một vị trí chẳng ai ao ước! Càng nghĩ ngợi, nó càng cay đắng, vừa tức thằng Hoàng vừa giận đồng đội. Những lúc như thế, nó không tiếc lời dè bĩu tư cách người đồng nghiệp ở

khung gỗ bên kia.

Hùng bụi cũng không ưa gì thằng Hoàng. Cũng như tụi bạn, nó cho việc thằng Hoàng đi bảo vệ khung thành cho đội "Mũi tên vàng" là một hành động không thể tha thứ được. Và thằng Hoàng lại là đối thủ trực tiếp của nó trong các trận đấu, kẻ thường xuyên đón bắt hoặc đẩy ra các cú kết thúc hiểm hóc của nó, kẻ đã làm cho nó nhiều phen tức đến ói máu vì mừng hụt.

Nhưng không bao giờ nó có ý định dằn mặt thằng Hoàng bằng những trận đòn như thằng Sĩ

vẫn thường hăm he. Nó có cách trả thù riêng của nó, theo một thứ luật lệ giang hồ mã thượng mà nó cho là phải như thế. Đó là nó tìm đủ mọi cách chọc thủng lưới thằng Hoàng, quyết bắt đôi tay nhựa "phản bội" kia phải khuất phục. Cứ sau mỗi cú dứt điểm thành công, nhìn vẻ mặt rầu rì thất vọng của thằng Hoàng, nhìn thằng này thất thủ chạy đi lượm trái bóng vắng tuốt đằng xa, Hùng bụi cảm thấy một niềm khoái trá dâng lên trong lòng. "Đồ khỉ gió, cho mày biết thế nào là khu phố 1! Cứ chạy theo tụi kia đi!", Hùng bụi nhủ bụng với một sự hài lòng pha chút giận dỗi.

Lần này cũng vậy, mặc cho tội bạn lên án, nguyên rửa, đòi trị tội tên phản phúc kia, Hùng bụi ngồi im mồm thuốc ra hút, vừa nhả khói thành những vòng tròn vừa nghĩ ngợi mông lung.

Thuận ròm vừa ba hoa tán chuyện vừa thỉnh thoảng liếc trộm Hùng bụi bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Nó thấy thằng này ngồi trầm ngâm nhả khói y hệt ba nó ở nhà. Nó từ từ xích lại gần Hùng bụi, tò mò hỏi:

- Ngon không mày?

- Ngon chó!

Thuận ròm liếm môi, vẫn còn sờ sờ:

- Chắc nóng lắm hả mày? Không biết hút, hút vô phồng miệng chết!

Hùng bụi bật cười:

- Phồng miệng thì ai hút làm gì!

Nghe vậy, Thuận ròm yên tâm chìa tay ra:

- Mày cho tao hút thử một hơi coi!

Hùng bụi không đưa điếu thuốc hút dở. Nó rộng rãi móc túi lấy ra một điếu thuốc nguyên, châm lửa rồi đưa cho Thuận ròm.

Thấy vậy, Tâm sún bèn bắt chước:

- Tao một điều nữa!

Nhưng cả Thuận ròm lẫn Tâm sún đều chưa lần nào rớ tới cái của nợ này nên vừa hít một hơi là đã ho tóe khói. Đến khi cơn ho đã chấm dứt và biến thành những hơi thở hổn hển thì Thuận ròm và Tâm sún mới biết là mình chảy nước mắt. Chúng phun nước miếng phì phì.

- Tao mới xin được một đôi giày đinh của chú tao. Đôi giày cũ rách nhưng đá còn tốt lắm! -

Long quần bông khoe.

Sĩ dụ khị:

- Mày bắt gôn mà mang giày làm quái gì! Đưa tao mang cho!

- Diên sao đưa mày! Mày làm như bắt gôn thì không phải đập đá sỏi vậy!

- Vậy thì đổi đi! - Sĩ không chịu thôi - Tao đổi cho mày con điều giấy lấy đôi giày. Chịu không? Con điều bay cao hết biết. Tao phải mua tới mười đồng bạc chỉ lặn.

- Hì, hì mười đồng! Còn đôi giày của tao đáng giá tới mấy trăm bạc!

- Xì, giày cũ mà mấy trăm bạc! Mấy hào thì có!

Hùng bụi luôn luôn chứng tỏ một cách xuất sắc vai trò đội trưởng trong những trường hợp như thế này. Nó chấm dứt ngay cuộc đối chác phi pháp:

- Tụi "Mũi tên vàng" không chịu cho mình mang giày đinh đâu! Bộ nó ngu sao để mày mang giày đinh đá què giò nó?

- Giày ba-ta được không mày? - Giày ba-ta thì cũng như chân đất thôi, đá không đau.

Long quần cười toe:

- Vậy thì ngon rồi! Ở nhà tao hình như có một đôi ba-ta không biết của ai, để hôm nào tao lấy mang thử.

Thằng Sĩ nheo mắt nhìn Long quần, vẻ ganh tị với sự "giàu có" của thằng này. Nó trề môi:

- Ba-ta người lớn rộng thấy mờ, chân mày mang sao vừa?

Long quần vẫn lạc quan:

- Thì nhét giẻ vô chứ khó gì.

- À, hình như trong nhà tao cũng có một đôi ba-ta thì phải. Để tao chạy vô tìm coi! - Tâm sún đột ngột xen vô.

Số là nãy giờ Tâm sún bị điều thuốc hành nên nó ở trong một tình trạng choáng váng và buồn nôn kỳ lạ, nhưng trước mặt tụi bạn nó không dám oẹ.

Nó ngồi nghe tụi bạn nói chuyện mà tưởng như nghe những tiếng nói ở cõi xa xăm nào vọng lại. Đã mấy lần nó tính chuồn vô nhà nhưng không tìm được một lý do chính đáng để rút lui

"hợp pháp" . Nếu tự dưng biến đi thì tụi bạn sẽ đoán ra liền. Thế là chộp ngay chuyện giày dép linh tinh của Long quần, nó bèn bịa ra một đôi ba-ta tưởng tượng ở trong nhà và lủi ngay sau khi nhờ Thuận ròm coi hàng giùm.

Thuận ròm tức muốn nổ đom đóm mắt nhưng không biết ăn nói làm sao. Bởi vì cũng như

Tâm sún, nó là một nạn nhân đau khổ của thứ thuốc lá chết tiệt kia. Và, cũng như Tâm sún, nó rất muốn kiếm một chỗ vắng vẻ để mặc sức trút bỏ mọi hậu quả của cơn buồn nôn trong bụng.

Dĩ nhiên, Tâm sún thừa biết tình cảnh thảm hại của nó, vậy mà trước khi tự giải thoát cho mình, Tâm sún lại nhờ nó coi giùm gian hàng, khiến nó không thể chuồn đi đâu được. Thiệt là một "đòn" đau ác liệt!

Thuận ròm ngồi rầu rĩ đuổi mấy con ruồi đang lượn qua lượn lại trên rổ khoai, thầm rửa Tâm sún như tát nước, không hay thời gian đã trôi qua khá lâu.

Long quần thắc mắc:

- Ê, thằng Tâm sún làm gì trong nhà mà lâu quá vậy cà?

Sĩ đoán mò:

- Hay nó liệng đôi giày vô thùng rác rồi mà nó không biết, cứ lục tung mọi thứ để tìm?

.

-

—

-

.

-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

10

100

Chỉ có Thuận ròm là biết rõ tại sao Tâm sún ở trong nhà lâu như vậy. Bất chợt, nó nảy ra một ý hết sảy:

- Tụi mày coi hàng đi! Để tao chạy vô kêu nó cho!

Không cần đợi tụi bạn đồng ý hay không, vừa nói xong là Thuận ròm ba chân bốn cẳng vọt tuốt vô nhà, vui mừng như chim được sổ lồng.

Dĩ nhiên không cần nói, chúng ta cũng thừa biết là Hùng bụi, Long quần và thằng Sĩ chờ hai đứa kia đến dài cổ luôn.

Sĩ văng tục một tiếng, cắn nhằn:

- Hết thằng này đến thằng kia, không hiểu tụi nó làm gì mà trốn kỹ trong đó vậy không biết!
- Hay là có món gì hấp dẫn trong đó mà tụi nó giấu mình? - Long quần nhận định.

Hùng bụi cũng đợi hết nể, ra lệnh:

- Thằng Sĩ ngồi ngoài coi hàng, để tao với Long quần vô coi sao!

Một cảnh tượng vừa buồn cười vừa thảm hại đập vô mắt Hùng bụi và Long quần.

Ở nhà trên, Thuận ròm nằm sấp trên bộ ván, đầu thò ra ngoài, đang ráng sức oẹ mửa mong tống hết mọi thứ trong bụng ra.

Ở nhà dưới, Tâm sún đang nằm ngửa trên giường, mền chiếu xộc xệch, mắt lim dim nửa thức nửa ngủ.

Bấy giờ, Hùng bụi và Long quần mới hiểu ra có sự. Hai đứa vội vàng đi kiếm khăn nhúng nước lau mặt cho hai thằng bạn khốn khổ,

rồi đưa chúng ra đặt ngòai ngay ngắn ngòai gian hàng. Sau đó Hùng bụi, Long quần và tăng Sĩ mới có thể ra về một cách thanh thản được.

Ba Tâm sún chạy xe lam chưa về. Còn má nó thì bán hàng ngòai chợ đến tối. Nhờ vậy nó mới khỏi bị nát đít.

Chương 5: Trước Vòng Chung Kết

Ba đứa vừa đi vừa đem chuyện hút thuốc của Tâm sún và Thuận ròm ra cười với nhau.

Long quần chắ lưỡi:

- Thiệt ra tao thua hai thằng quỷ đó luôn! Hút không được mà cứ ra về ta đây chịu chơi, rớt cuộc nằm một đống.

Hùng bụi cười hì hì:

- Thì mới hút đứa nào chẳng vậy.

Sĩ nhún vai:

- Tại hai đứa nó dở chớ tao thì sức mấy mà gục.

Long quần ngó Sĩ:

- Rồi! Giờ tới mày nữa!

- Rồi cái gì mà rồi! Thứ đó tao coi như đồ bỏ! Tao còn biết uống rượu nữa kia! - Sĩ cao hứng khoe.

Hùng bụi cũng tỏ ra mình không thua kém:

- Ủ, uống rượu dễ ợt, còn dễ hơn uống bia nhiều!

Nghe Hùng bụi và thằng Sĩ khoe khoang về chuyện nhậu nhẹt,
Long quần cũng muốn "thử"

lắm. Nó bèn đề nghị:

- Hay bây giờ mình uống rượu đi! Tụi mày "tập" tao uống với!

Thật ra thì thằng Sĩ và Hùng bụi có uống rượu bao giờ đâu. Cả hai đứa vì cao hứng mà bốc phét nên trước lời đề nghị của Long quần, hai đứa sợ hết hồn.

Vô hình trung mà cả Hùng bụi lẫn thằng Sĩ đều nghĩ đến hình ảnh thê thảm của Thuận ròm và Tâm sún khi nãy và đứa nào cũng mơ hồ cảm thấy rằng đó sẽ là hình ảnh của chính mình lát nữa đây. Và khi đó, Long quần sẽ kinh ngạc biết bao, rồi ngày mai những tin tức "tốt đẹp" đó sẽ bay đi khắp các hang cùng ngõ hẻm. Chúng nó sẽ chẳng còn dám vác mặt đi đâu nữa. Nghĩ

đến cảnh mình đang dẫn bóng xuống chuẩn bị sút thì thằng Hoàng la toáng lên: "A, coi Hùng bụi đang dẫn chai rượu đi đâu

kìa!", Hùng bụi tự dưng rùng mình, nó biết chắc rằng trong tình huống như thế trái bóng sẽ bay chệch khung thành đối phương cả thước. Thằng Sĩ cũng đang đau khổ với những suy nghĩ tương tự. Chúng đang tính thối thác thì Long quần bỗng kêu lên:

- A, Sơn cao tới kìa!

Hùng bụi và thằng Sĩ nhìn theo tay chỉ của Long quần.

Sơn cao thọc hai tay trong túi quần, miệng nhai chóp chép, đang rảo bước lại bên tụi bạn.

- Sao mày về sớm vậy? Mọi bữa mày giữ xe tới chín, mười giờ lận mà? - Long quần hỏi.

Sơn cao phun hột táo trong miệng ra:

- Bữa nay không có bia hơi, dân nhậu chuẩn đi đâu hết ráo! Thiệt chán bỏ mẹ! Ủa, tụi mày kéo đi đâu đây?

Long quần ưỡn ngực:

- Đi nhậu! Mày đi không?

- Nhậu hả? Bữa nay đâu có bia hơi!

Long quần nhăn mặt "hừ" một tiếng.

- Bia hơi mà uống quái gì! Tụi tao đi uống rượu! Mày đi không?

- Đi thì đi! - Sơn cao hăng hái hưởng ứng.

Sát mé đường, một cái quán nhậu nấp dưới một cái mái tạm bợ de ra từ bức tường phía trong, đang bắt đầu một buổi chiều nhộn nhịp.

Choáng ngợp trước không khí ồn ào của quán rượu, Sĩ đâm sợ, nó khều Hùng bụi:

- Quán này đông quá mày ơi! Mình đi tìm quán nào vắng người một chút.

Hùng bụi thở dài:

- Thôi, tới đây rồi thì vô đại đi! Sức mấy mà tìm ra một quán vắng người!

Bốn đứa rụt rè bước vô quán, chọn một cái bàn trống sát mé đường, ngồi xuống. Đứa nào cũng mong đừng ai để ý đến mình. Nhưng các vị khách ngồi chung quanh đều quay đầu lại nhìn sắp nhỏ với vẻ tò mò khiến đứa nào đứa nấy cảm thấy ngượng ngập vô cùng. Vẻ hiên ngang khi nãy biến đâu mất tiêu. Bà chủ quán bước ra, cười xởi lởi:

- Kêu gì đây mấy cậu?

Cả bọn lúng túng, không biết trả lời ra sao. Bà chủ vẫn đứng cạnh bàn chờ đợi với vẻ nhẫn nại và niềm nở, tuy nhiên trong đôi mắt ánh lên vẻ giễu cợt rõ rệt.

Thấy ngồi yên hoài thì kỳ cục quá, lại bắt gặp cái nhìn dò hỏi của Long quần, Hùng bụi lấy hết can đảm:

- Rượu.

- Máy cậu uống rượu gì? - Bà chủ quán lại hỏi.

Hùng bụi tặc lưỡi:

- À, cho rượu gì... ngon ngon một chút!

- Vậy mấy cậu uống rượu cây lý ngen?

Hùng bụi gật đầu ra vẻ sành sỏi:

- Cây lý cũng được!

Đang quay lưng đi vô, bà chủ quán chợt dừng lại:

- Mấy cậu kêu bao nhiêu?

Sĩ vọt miệng, nó không muốn thua kém Hùng bụi:

- Tạm thời cho trước một lít đi! Thêm bốn cái hột vịt lộn nữa!

Sơn cao trợn mắt:

- Kêu gì tới một lít dũ vậy mà?

Sĩ nhún vai, vẻ khinh thường:

- Bốn đũa uống một lít mà dũ gì! Sợ thiếu nữa ấy chứ!

Bà chủ quán trở ra, đặt chai rượu và đĩa hột vịt lộn kèm theo rau răm, muối tiêu trước mặt mấy ông nhóc.

Tiếng đập hột vịt chan chát lập tức vang lên. Vung vẩy bốn cái muổng trên tay, bốn ông nhóc đớp hột vịt ngon lành. Không đũa nào nhớ - hoặc cố ý không nhớ - đến chai rượu đang nằm buồn hiu trên bàn. Trừ Long quẩn. Nó thật thà nhắc:

- Thôi uống rượu đi chứ tụi mày!

- À, quên mất!

Sĩ làm bộ nhớ ra. Nó rót rượu ra ly và đẩy ly rượu đến trước mặt Hùng bụi:

- Mày uống trước đi!

Hùng bụi quắc mắt:

- Sao mày không uống trước?

Sĩ cười hề hề:

- Đứa nào uống trước chẳng được! Mà uống rồi tới tao!

Không thể thoái thác được, Hùng bụi đành đưa ly rượu lên miệng, ngửa cổ nín thở uống một hơi y như những lần bị bà ngoại bắt uống thuốc ký ninh. Trong khi đó, ba ông nhóc kia hồi hộp dồn mắt vô gương mặt của Hùng bụi, xem thử sau khi uống xong ly rượu, nó có bị ... tai họa gì không.

Hùng bụi nhăn mặt, hết khạc tới nhổ làm thằng Sĩ hoảng vía. Nó thăm dò:

- Khó uống lắm hả mày?

Hùng bụi đưa tay quẹt mép:

- Cũng không khó lắm! Tới phiên mày uống đi!

Cực chẳng đã, Sĩ phải đưa ly rượu lên miệng. Nó hớp một ngụm và thấy miệng cay xè. Nó muốn nhổ ra mà không dám, đành phải nhắm mắt nhắm mũi nuốt vô bụng rồi đưa ly rượu uống dở cho Sơn cao:

- Mày uống đi!

Hùng bụi phản đối:

- Phần đứa nào ra đứa đó! Mày uống hết đi, còn Sơn cao uống ly khác!

Sĩ thở dài và ẩm ực đồ phần rượu còn lại vô hòng, đau khổ như bị bắt uống thuốc độc. Rồi như để trả thù, mặc dù không rõ trả thù ai, nó khạc nhổ nhiều gấp mấy lần Hùng bụi, đến nỗi Long quần phải kêu lên:

- Ê, văng nước miếng đầy giò tao rồi mày!

Tới phiên Sơn cao, cảnh tượng còn bi đát hơn. Không hiểu nó uống sao mà rượu theo hai lỗ

mũi chảy ngược trở ra khiến nó cảm thấy như có ai đang chọc cây vô óc mình.

Chứng kiến những diễn biến đang xảy ra trước mắt, Long quần thấy bụng mình thót lại và nghe tim đập thình thịch. Nó mơ hồ hiểu ra rượu không phải là thứ dễ uống như nó tưởng. Vì vậy khi Sơn cao giúi chiếc ly vô tay nó, Long quần rụt rè từ chối:

- Tao sợ lắm! Tao không uống đâu!

Sĩ quát mắng:

- Sao kỳ vậy? Mày kêu tui tao dẫn mày đi sao bây giờ mày không uống?

Long quần rụt cổ:

- Tao sợ lắm!

Sĩ lên giọng:

- Sợ gì mà sợ! Rượu này uống ngon thấy mồ!

- Ngon dở gì tao cũng không uống! Dòm bộ tịch tui mày, tao ớn quá!

Nói xong, Long quần kiên quyết đẩy ly rượu qua cho Hùng bụi:

- Giờ tới phiên mày!

Hùng bụi nhún vai:

- Mày uống tao mới uống!

- Thôi, tao chịu.

- Vậy thôi, tao cũng không uống.

Chộp được cơ hội ngàn vàng, Sĩ và Sơn cao liền nhanh nhẩu hùa theo:

- Nếu vậy, tui tao cũng không thèm uống!

Trong thoáng mắt, ba tên 'bợm nhậu' bỗng cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng trên vai. Không đứa nào ngờ mình lại thoát ra khỏi tình cảnh hiểm nghèo với một lý do chính đáng và dễ dàng đến vậy.

Chỉ có Long quần là bị dẫn vật. Nó nghĩ tại mình không chịu uống nên tụi kia không chịu uống theo và như vậy nó đã vô tình đánh mất "niềm vui nhậu nhẹt" của bạn bè. Do đó, nó ăn hột vịt lộn mà chẳng thấy ngon lành gì. Trong khi ba đứa kia vừa nhai nhồm nhoàm vừa cười đùa âm ỉ, khác vẻ căng thẳng lo âu vừa rồi.

Thoáng chốc bốn cái hột vịt lộn chỉ còn bốn cái vỏ trống rỗng, chỉ có chai rượu là gần như

còn nguyên vẹn. Hùng bụi kêu tính tiền.

- Ba mươi đồng! - Bà chủ quán bước ra - Ủa, sao lít rượu còn y vậy?

Hùng bụi than phiền:

- Tại rượu dở quá dì ơi!

- Đừng có nói bá láp! Rượu hạng nhất của người ta mà cậu la dở.

- Thiệt đó! Bữa trước tụi tui uống đằng kia, rượu ngon hơn nhiều!

Bà chủ chìa tay ra:

- Vậy bữa sau mấy cậu lại đằng kia uống. Giờ trả tiền đây!

Bốn chú nhóc kéo nhau ra khỏi quán vội vàng như trốn nợ.

Những cặp mắt của đám khách ngó theo như những cái đinh nhọn chích vô mông khiến không đứa nào dám đi chậm lại.

Thiệt gặp bữa chẳng ra gì! - Sĩ làm bầm nguyên rửa. Bổng nó vấp phải một cục đá, loạng choạng suýt nữa chúi nhủi vô hàng rào bên đường.

- A, nó xin rồi tội mày ơi! - Long quần reo lên.

Sĩ làm giống hết mấy người say. Thấy hay hay, Hùng bụi và Sơn cao lập tức bắt chước, đi đứng té tới té lui, miệng lải nhải:

- Ông mà bắt được nó ông đập cho nát xương!

Dĩ nhiên chữ "nó" ở đây không nhằm ám chỉ một nhân vật nào, các chú nhóc này chỉ giả bộ

say và bắt chước người lớn, lặp lại những câu mà các tên bợm nhậu hay lè nhè lúc say khướt mà thôi.

Nhưng khổ nỗi, ở trên đời thường xảy ra những chuyện trớ trêu. Đúng vào lúc các chú nhóc đang hứng chí diễn trò say rượu thì thằng Hoàng đi học về ngang. Số là thằng này ngoài các giờ học buổi sáng, còn đi học thêm mỗi tuần ba buổi chiều.

- Ông bắt nó ông "uýnh" cho bỏ mẹ!

Đang lắm nhảm, Sĩ chợt sáng mắt lên:

- A, nó tới kia! Ông bắt nó lại mới được!

Sơn cao hăng tiết:

- Để đó tao cho nó biết tay!

Trong tích tắc, thằng Hoàng bị bao vây. Mặt nó lộ vẻ hoang mang:

- Tụi mày làm gì vậy?

- Tụi tao muốn vây nè!

Vừa nói, Sĩ vừa co chân đá đít thằng Hoàng. Thằng này nắm chặt cặp, kêu lên:

- Mày làm gì kỳ vậy?

- Ừ đó!

Sĩ cười khẩy, đá thêm cái nữa, lần này đã cảnh giác trước, Hoàng né người qua một bên, tránh khỏi. Không dè Sơn cao đứng sau lưng xô tới một cái khiến nó lảo đảo. Hoàng vừa tức lại vừa sợ:

- Đồ hèn! Tụi mày ỷ đông hiếp yếu!

- Cần quái gì ỷ đông! Minh tao đủ ăn thua với mày!

Vừa nói Sĩ vừa nhanh nhẹn nhảy tới tát thẳng Hoàng một cái bốp. Vì bất ngờ, Hoàng không kịp tránh đỡ, bị tát một cái muốn nảy đom đóm mắt. Nó lùi lại, vung tay lên tính nhảy xổ vô thẳng Sĩ nhưng rồi thấy địch thủ tới bốn đứa mà mình chỉ có một, biết có đánh nhau cũng lỗ, nó ngần ngừ một thoáng rồi xốc cặp, vọt qua vòng vây chạy thẳng về nhà. Nó nghe đằng sau tụi kia cười hô hố và có đứa nào đó nói "Cho đáng đời cái thằng xé lẻ!". Hoàng biết là tụi

"Su"

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

tử" nhắc đến chuyện nó bắt gôn cho đội "Mũi tên vàng". "Đồ mất dạy!" - Hoàng nghiêng răng chửi thảm, nó vừa chạy vừa khóc.

Chương 6: Trước Vòng Chung Kết

Sáng hôm sau, tin thằng Hoàng bị tụi "Sư Tử" vây đánh lan ra trong đội "Mũi tên vàng" thành một làn sóng phần nộ ghê gớm. Suốt buổi học, không đứa nào tập trung được đầu óc vô bài giảng của cô giáo. Đứa nào cũng cảm thấy đây là một hành động xúc phạm nặng nề đến danh dự của đội bóng, một món nợ không thể nào bỏ qua.

Tối giờ ra chơi, tụi nó không ủa ra sân như thường lệ mà ngồi tập trung một chỗ trong lớp, thi nhau lên án tụi du côn "Sư Tử".

- Đúng là một lũ hèn! Đá không lại người ta bèn giờ trò mắt dạy! -
Dương tức tối.

Thằng Tân mặt đỏ như:

- Bốn đứa đánh một, đúng là bọn tồi!

Cả thằng Quân là đứa yếu nhất trong đám cũng thu năm đám,
tuyên bố:

- Phải cho tụi nó biết thế nào là mũi tên vàng!

Tân gật đầu:

- Phải chơi cho tới cùng! Phải cho tụi nó biết bọn mình không
phải chỉ biết có đá bóng!

- Đúng! - Tình kêu lên - Nếu mình im vạ này, tụi nó sẽ được thể
coi thường mình cho coi!

Không khí đầy vẻ sôi nổi, khích động như một đoàn quân sắp lên đường dẹp giặc. Thằng Hoàng, tức nạn nhân, là đứa duy nhất không có ý kiến gì nhưng khi tụi bạn hỏi "Mày dám chơi không?", nó đồng ý liền.

Tối trưa, lúc ra về, Thịnh cảm thấy bầu máu nóng của mình có nguội đi đôi chút, nó đi sát thằng Quân, nói khẽ:

- Tao thấy tụi nó bự con quá mày ơi!

Quân thật thà xác nhận:

- Chớ sao! Tụi nó bự gấp đôi tụi mình lận.

Thịnh lo âu hỏi:

- Vậy mình đánh làm sao lại?

Quân hoa tay:

- Không lại cũng đánh! Không lẽ để tụi nó cõng lên cổ mình!

Thấy thằng Quân hăng quá, Thịnh đằng hắng một tiếng, nói băng quơ:

- Thằng Hùng bụi đánh lộn "chiến" lắm nha mày!

Quân như sực hiểu ra, nó nhìn trân trân thằng Thịnh:

- Bộ mày sợ không dám đánh hả?

Thịnh ấp úng:

- Đánh thì đánh, sức mấy mà sợ! Tao chỉ nói vậy để tụi mình cảnh giác thôi. Chớ tao thì ngán gì tụi nó!

Bốn giờ rưỡi chiều, khi cửa hàng bách hóa vừa đóng cửa, đội bóng "Mũi tên vàng" lục tục kéo ra. Tụi nó xuất hiện sớm hơn thường lệ nửa tiếng đồng hồ. Đáng lẽ, theo sự hẹn trước, chiều nay là trận đấu giữa đội "Mũi tên vàng" và đội "Sư tử". Nhưng trên thực tế, các chú nhóc khu phố 1 đang nóng lòng chờ tụi "Sư tử" tới để "giải quyết" món nợ hôm qua.

Phải nửa giờ nữa tụi "Sư tử" mới tới.

Các chú nhóc đang sờ tay nắn chân ước lượng sức mạnh của mình.

Dững vung tay ra trước mặt:

- Tao mà đấm thì Sơn cao chỉ có nước bò càng.

Tình nhảy đá một cú song phi, miệng hô:

- Võ Vô-vi-nam đó mày! Chú tao dạy cho tao. Lát nữa tao sẽ bay kẹp cổ Thuận rôm vật xuống đất.

Thịnh đang múa may tính nói "Tao sẽ khóa tay Thuận rôm" nhưng thấy thằng Tình đã giành mất tên yếu nhất của đội "Sư tử"

rồi, nên nó thả tay xuống, không còn hứng chí ra oai nữa. Ở

sát vách tường, thằng Thành đang đứng lò cò một chân, hai tay
thủ thế, khoe với thằng Dương:

- Đây là thế võ "Kim kê độc lập" ác liệt lắm đó mày.

Dương cười hô hố, chọc:

- Mày thủ thế giống hệt con gà trống què ở nhà tao!

Thành quả quyết:

- Thiệt mà, chính tao nghe cái ông võ sư ở cạnh nhà tao nói!

- Bộ ông dạy võ cho mày hả?

- Đâu có, tao thấy ông múa võ, tao dòm qua hàng rào học lóm.

Dương "xì" một tiếng, thất vọng:

- Tưởng sao, võ học lóm mà đánh với đám ra cái khỉ gì.

Thành chụm năm ngón tay lại, nhấp tới nhấp lui trước mặt, nói:

- Đừng tưởng bở! Thế võ này độc lắm nghe mày. Mấy ngón tay y
như mỏ gà, nó mổ trúng một cái là đui mắt liền. Kê là gà mà!

Trong lúc các "võ sĩ" đang say sưa khoe tài thì thằng Thịnh báo động:

- Ê, tụi nó tới kìa!

Các chú nhóc lập tức ngừng múa may, quay đầu dòm.

Đội "Sư tử" do Hùng bụi dẫn đầu đang đi tới.

Từ xa, Hùng bụi đã kêu lên:

- Tới sớm vậy mấy "huynh"?

Không đứa nào bên đội "Mũi tên vàng" đáp lời. Chỉ có những tiếng đằng hắng che giấu sự

xúc động.

Các cầu thủ đội "Sư tử" cởi áo và gom dép làm gôn trên vỉa hè. Sơn cao vừa lom khom tuột dép vừa ngoái đầu nhìn sang đối phương, châm chọc:

- Bữa nay tụi mày lấy thùng mà đựng trứng nghe chưa!

Thấy mấy đứa bên đội "Sư tử" tỉnh khô, y như không có chuyện gì xảy ra hôm qua, còn nói cười luôn miệng, Tân làm bầm:

- Hừ, tụi mày đừng có tăng lờ!

Tụi nhóc bên đội "Sư tử" làm gôn xong, chờ hoài mà chưa thấy đối phương rục rịch, bèn gắt om lên:

- Tụi mày sao lè mề dữ vậy? Bộ sợ thua không dám đá hả?

- Ủ ớ đó, bữa nay tụi tao không đá.

Tân vừa nói vừa hát đầu ra hiệu. Các cầu thủ đội "Mũi tên vàng" xúm lại quanh nó và cùng bước sát tới trước mặt đội "Sư tử".

Thấy vậy, các cầu thủ đội "Sư tử" vội vàng thủ thế. Hùng bụi hát mặt:

- Tụi mày muốn gì vậy?

Mặt Tân sầm xuống:

- Tụi tao muốn tụi mày giải thích chuyện hôm qua.

Hùng bụi đã chuẩn bị tinh thần chờ đón cuộc "thăm hỏi" này từ trước, nhưng trong một thoáng nó cảm thấy lúng túng.

Thật ra thì nó không bao giờ chủ trương giải quyết vấn đề thẳng Hoàng bằng vũ lực, nhưng hôm qua một phần vì đang ở trong tình trạng cao hứng sau khi "nhậu", một phần do ba đứa kia đang cơn hăng tiết "đánh nó như xương", nên Hùng bụi cố tình làm lơ, không muốn cho đồng bọn mất hứng. Đến khi thằng Sĩ "chơi" thằng Hoàng một cái tát muốn nẹt lửa thì Hùng bụi cảm thấy sự trừng phạt đã trở nên khá mạnh tay và chắc chắn tụi "Mũi tên vàng" sẽ không chịu bỏ qua. Trên đường về, nó trách Sĩ:

- Mình dọa cho nó sợ là đủ rồi, mà "xuống tay" với nó làm gì?

Sĩ nhe răng cười:

- Không biết sao thấy cái bản mặt nó, tao "gai" quá. Đánh vậy còn nhẹ đó, nếu nó đứng lại, chắc tao nện nó rêm người quá.

Hùng bụi tỏ ý không bằng lòng:

- Kiểu này lôi thôi với tụi nó cho coi.

- Trời, muốn đánh nhau thì đánh chứ mình sợ đêch gì lôi thôi!

- Thì tao đâu có sợ. Chỉ sợ tụi nó kêu mình đá bóng không lại nên sinh sự đánh nhau.

Sĩ không quan tâm đến vấn đề danh dự cho lắm, nó gạt phắt:

- Nó nói gì kệ nó, còn nếu tụi nó muốn "tính tới" chuyện thằng Hoàng thì mình chơi tới cùng, ngán gì!

Hùng bụi cũng tính trước mọi thứ trong bụng rồi. Mặc dù về phía nội bộ, nó không tán thành những việc đã xảy ra, nhưng đối với đội "Mũi tên vãng", nó sẵn sàng chấp nhận một cuộc đụng đầu, nếu đội này khiêu khích, mà không thềm thanh minh một tiếng nào. Do đó, sau một giây lúng túng trước câu hỏi của thằng Tân, Hùng bụi lấy lại bình tĩnh đáp bằng một giọng ngang phè:

- Thì hôm qua tụi tao đánh thằng Hoàng, có gì phải giải thích?

- Hừ, có gì phải giải thích! - Tân gằn giọng - Tụi mày nói nghe ngon quá há?

Sơn cao đứng sau lưng Hùng bụi, vọt miệng:

- Ngon chứ sao không!

Nghe giọng lưởi cha chú của đôi phương, Quân không dằn nổi:

- Ngon cái con khỉ! Tụi mày là một lũ hèn! Bốn thằng vây đánh một đứa mà không biết nhục!

Hừ, sư tử "dỏm"!

Thằng Sĩ thấy đối thủ xỉ vả phe mình quá xá cỡ, nó bằng người lên trước nói:

- Ê, không có bốn người đánh một à nghe! Có mình tao ra tay à! Tụi mày hỏi thằng Hoàng coi! Ê, phải không Hoàng?

- Đồ hèn! Đồ ba xạo! - Hoàng to tiếng lên án - VẬY CHỨ ĐÚA NÀO XÔ SAU LƯNG TAO?

Sĩ chống chế:

- Thì Sơn cao xô. Nhưng nó xô chứ đâu có đánh mày.

Nghe giọng điệu ngang như cua của thằng Sĩ, Tình nổi sùng, gắt:

- Thôi, dẹp mày đi! Tụi hèn nhất! Tụi mày đá bóng thua bên tao không biết làm sao nên đón đường đánh thủ môn cho bỏ tức chứ gì!

Hùng bụi đỏ mặt:

- Bậy! Tụi tao chỉ trừng trị nó về tội phản bội.

Tân nheo mắt:

- Bộ mày nói nó bắt gôn cho tụi tao là phản bội tụi mày hả?

- Chớ gì nữa! Nó sống ở khu phố 2 lại qua bắt gôn cho khu phố 1, không phản bội chớ là gì!

Hoàng đột ngột la lên:

- Phản bội cái khỉ mốc! Tao cóc thèm chơi với tụi mày, vậy thôi! Đồ con nít ranh mà bày đặt hút thuốc lá, đánh bài ăn tiền!

Sơn cao nóng máu:

- Tụi tao làm gì kệ tụi tao, không mắc gì mày mà mày xía vô.

Thằng Hoàng kê lại liền:

- Thì tao đâu có thêm "xía vô" tụi mày. Tao "xía vô" đội "Mũi tên vàng" sao tụi mày lại đánh tao?

Cãi không lại, Sơn cao đổ liều:

- Thích thì đánh chớ sao!

Thấy mình không còn cô thế như hôm qua nữa, Hoàng nhảy phắt lại trước mặt Sơn cao, thách thức:

- Mày ngon đánh đi!

Thằng Sĩ cũng xáp vô:

- À, mày muốn chơi nhau hả?

Thấy Sơn cao và thằng Sĩ đang tính ăn thua đủ với thằng Hoàng, Tình chen vô giữa, đứng án trước mặt Hoàng:

- Bộ tụi mày tính lấy hai đánh một nữa hả? Đứa nào ngon chơi tay đôi với tao nè!

Vừa nói Tình vừa xắn tay áo.

Coi bộ không thể nào tránh khỏi xô xát, Hùng bụi ra lệnh:

- Sơn cao dang ra, để thằng Sĩ chơi trước!

Sơn cao lập tức lùi ra. Cả bọn nhóc quây lại thành một vòng tròn quanh Tình và Sĩ hết như

cảnh người ta xem một trận đá gà.

- Vô! Vô!

Các ông nhóc vừa vỗ tay vừa hò hét cổ vũ.

Ở giữa, hai đối thủ đang xoay tròn quanh nhau, giữ miếng.

- Vô đi! Vật cổ nó xuống! Cho nó bể be sườn đi!

Mặc cho tiếng reo hò ầm ĩ, hai đối thủ vẫn chưa xông vô nhau, chúng tiếp tục xoay tròn, mắt gườm gườm nhìn nhau tóe lửa.

- Cho nó ném mùi Vô-vi-nam đi Tình! - Quân vừa nhảy loi choi vừa động viên gà nhà.

Nhưng thằng Tình hình như quên mất thế song phi mà nó mới biểu diễn lúc này. Cũng có thể

là Tình chỉ dành thế đó để đối phó với Thuận ròm. Còn Sơn cao thì tại nó ... cao nên khó mà kẹp cổ được nó, vì vậy mà Tình không giở võ ra cũng nên.

Đội "Sư tử" cũng không muốn tỏ ra là những khán giả thiếu nhiệt tình. Tâm sún đấm hai tay vào nhau:

- Giở thế "Ứng trảo công" của mày ra đi Sĩ! Móc mắt nó!

Còn Thuận ròm quên mất là mình ... ròm, nó phồng ngực hô hào
"chiến tranh":

- Bẻ giò nó đi, Sĩ! Cho nó hết đá bóng luôn!

Nhưng cũng như Tình, thằng Sĩ quên mất những thế võ hiểm mà thực ra nó không có. Hai đứa tiếp tục vờn nhau một cách rất hữu nghị. Vờn chán, hai đứa đứng lại, mặt đối mặt, hằm hè thách thức:

- Mày ngon mày đừng trước đi! - Tình nói.

- Mày ngon mày đừng trước đi! - Sĩ lặp lại.

Nhưng không đứa nào ngon nên cả hai đều không ai dám đứng trước.

- Đứa nào đứng trước làm cha! - Sĩ nhất quyết không chịu làm cha.

Tình nhìn thẳng vô mặt đối thủ khích bác:

- Mày đừng đi! Chiều hôm qua mày ngon lắm mà!

- Thì hôm qua tao ngon rồi, giờ tới phiên mày ngon đi!

Tình nhổ nước miếng:

- Tao không thèm ngon với thứ mày!

Sĩ nghiêng răng trèo trẹo:

- Thứ tao là thứ gì, thằng kia?

- Hừ, thứ tôi! Thứ chó cắn trộm!

Sĩ gầm lên:

- Mày nói lại lần nữa coi!

- Đồ chó cắn trộm! - Tình lặp lại.

Không nhìn được nữa, Sĩ liền chồm tới, huých vào vai đối phương:

- Cắn trộm nè!

Tình hơi lùi lại một chút, nó trợn mắt:

- A, ngon há! Mày đụng lại lần nữa coi!

Thấy đã đụng một lần rồi mà đối phương không dám làm gì, Sĩ lấy vai huých Tình một cái nữa.

Tình trề môi:

- Hừ, y như gãi ngứa! Ngon đụng mạnh cái coi!

Sĩ huých mạnh hơn. Thấy Sĩ đụng mạnh thiệt, thằng Tình lấy hai tay xô đối phương ra. Bị đẩy bất ngờ, Sĩ loạng choạng suýt té. Nó gượng lại và lập tức nhảy xổ vô thằng Tình, quyết ăn thua. Trong nháy mắt, hai đối thủ đã dính vào nhau, thằng này ghì chặt cổ thằng kia và tìm cách gạt chân cho đối thủ mất thăng bằng. Nhưng hễ thằng này ngáng chân thì đứa kia rút chân lên, kê đằng trước ngáng lại. Sức vóc hai đứa ngang nhau nên chưa đứa nào vật ngã được đứa nào. Chúng ôm ghì nhau lừa thế, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, trên cổ.

Khán giả bây giờ đã khá đông. Bọn nhóc trong khu vực chẳng bao lâu đã biết tin về trận đấu

"võ đài", vội vàng bỏ hết mọi công chuyện, kéo tới bu quanh vòng trong vòng ngoài, đông như kiến. Không khí đấu trường bỗng chốc sôi động hẳn lên với những tràng vỗ tay, những lời bàn tán, khích bác, đánh cuộc ầm ĩ của những khán giả nhiệt tình.

Hai vị thủ lĩnh là Hùng bụi và thằng Tân hồi hộp theo dõi "gà nhà", không ngừng mách nước, nhưng lúc này hai đấu thủ đã mệt nhoài nên không còn nghe thấy bất cứ lời khuyên bảo không ngoan nào nữa, cứ vật cổ nhau một cách vô hiệu. Bất thành linh, Tình chợt thấy con đường dẫn đến chiến thắng mở ra trước mắt mình. Số là thằng Sĩ đang tính đổi thế đứng, nhưng nó mới chụm hai chân lại một chỗ, chưa kịp dang ra thì Tình đã nhanh chân đệm một đòn ngay phía sau đầu gối nó khiến nó té ngựa.

Ở bên ngoài tụi "Mũi tên vàng" hò reo dậy đất:

- Hết sảy Tình ơi! cho nó đi tàu bay cho nó biết!

Thịnh giờ hai tay lên trời, hoan hô:

- Số dách! Thế võ "đốn cây đánh cọt" của mày độc lắm!

Thực ra thì cú đēm của Tình chẳng có tên tuổi gì hết, nhưng thằng Thịnh thấy giống như động tác đốn cây nên nó bịa ra cái thế võ đó để lấy le với tụi "Sư tử" và bọn nhóc đứng chung quanh.

Nhưng Sĩ mặc dù té xuống, vẫn túm chặt cổ áo Tình không buông ra, nên Tình bị kéo theo đà té của đối thủ. Tình cố gượng lại, nó tìm cách gỡ tay Sĩ, hai chân loạng choạng chới trên mặt đất, mông chổng lên trời. Trong tình huống ngoạn mục đó - Sĩ nằm ngửa dưới đất mà tay vẫn không buông đối thủ, còn Tình ở trong tư thế dít cao đầu thấp vẫn không chịu té - thì bất thành linh Sơn cao thò chân gạt mạnh chân Tình khiến thằng này mất thăng bằng, té chổng lên người thằng Sĩ luôn.

- Hai đánh một, đồ hèn!

Thằng Dũng hét lên và bay vô người Sơn cao cùng lúc nắm đấm bung ra. Vì hai đứa đứng gần nhau, Sơn cao không kịp tránh, lãnh nguyên một cú đấm vô sườn. Nó nhăn mặt chịu đau, vùng tay trả đòn.

Cuộc xung đột bùng nổ giữa Dũng và Sơn cao như dấu hiệu mở đầu cho một sự ấu đả loạn xạ

giữa hai phe. Các cầu thủ đội "Mũi tên vàng" và "Sư tử" lập tức nhảy vào nhau, tay đấm chân đá vùng vít, không kể trời đất gì nữa.

Tân và Hùng bụi đang hăm hở kéo lưng quần của nhau thì bị hai cánh tay cứng rắn gạt ra và chúng nghe một tiếng quát đồng dục:

- Buông ra!

Dưới sức mạnh của tiếng quát và nhất là của hai cánh tay rắn rỏi kia, hai đứa bắt đầu dĩ phải dừng lại. Hùng bụi trở mắt dòm, không biết kẻ can thiệp là ai. Nhưng Tân thì nhận ra ngay đó là anh Long, phụ trách thiếu nhi ở phường. Nó than thào trong bụng: "Chết rồi! Ảnh biết mặt mình, rủ ảnh vô báo với nhà trường tụi mình đi đánh lộn ngoài đường thì nguy to!".

Như hai thủ lĩnh của chúng, các cặp võ sĩ lần lượt bị tách ra và cuối cùng phe nào đứng về phe nấy, gườm gườm nhìn nhau. Anh Long đứng ở giữa ra lệnh:

- Nào, bây giờ các em trả lời đi! Tại sao lại đánh nhau?

Hai phe đều im lặng, chỉ có những tiếng khịt mũi.

Anh Long chỉ thẳng Tân:

- Tân, em nói trước đi! Tại sao?

Thấy anh Long chỉ ngay mình, Tân biết không thể trốn tránh được nữa, nó bước lên một bước, rụt rè trình bày:

- Tại hôm qua tụi nó đánh thẳng Hoàng bên phe em...

Anh Long nghiêm mặt:

- Em là đội viên thiếu niên tiên phong sao lại gọi bạn là tụi nó và thẳng?

Tân hoảng hồn, vội sửa lại;

- Dạ, các bạn ấy đánh bạn Hoàng ...

Anh Long ngắt lời:

- Các bạn ấy là ai?

Tân tổ cáo:

- Chính là bạn Sĩ ạ!

Anh Long đưa mắt nhìn mấy chú nhóc đội "Sư tử", hỏi:

- Sĩ là em nào?

Sĩ bước ra:

- Là tui đây!

Anh Long nhăn mặt:

- Sao em lại xưng tui? Nói chuyện với người lớn thì phải xưng em chứ!

Sĩ bướng bỉnh:

- Tui xưng tui trước giờ quen rồi!

- Thì bây giờ em sửa lại đi! Sao, em hay tui?

Sĩ đang lưỡng lự thì Long quần đứng sau lưng nói khẽ "Mày cứ xưng em đại đi, coi sao! Đâu có chết ai mà sợ!". Sĩ gục gặc đầu, nó nhìn anh Long:

- Thôi, xưng em ... cũng được!

- Anh Long mỉm cười hỏi tiếp:

- Tại sao em đánh bạn Hoàng? Bạn bè sao lại đánh nhau?

Sĩ gãi đầu đáp:

- Tại nó ...

- Bạn ấy chứ! - Anh Long sửa lại.

Sĩ nhìn anh Long với vẻ khó chịu. Nhưng rồi cuối cùng nó cũng chịu sửa:

- Ủ thì ... bạn ấy ...

- Bạn ấy làm sao?

- Bạn ấy phản bội chớ sao!

Anh Long ngạc nhiên:

- Cái gì? Phản bội là sao?

Thằng Sĩ hùng hồn giải thích tại sao thằng Hoàng trở thành kẻ phản bội và nó đã trừng trị

xứng đáng kẻ đó như thế nào.

Anh Long gật gù chăm chú nghe. Khi Sĩ đọc xong bản cáo trạng, anh thở dài:

- Em làm vậy là không được. Trước hết, đánh nhau đã là sai, nhất là đánh một người không gây sự với mình. Thứ hai gọi bạn Hoàng là phản bội thì không đúng đâu. Các em mỗi người đều có quyền chọn bạn mà chơi, không ai có quyền ép buộc.

Anh Long đằng hắng một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Bây giờ anh hỏi các em ở khu phố 2 một câu thôi. Tại sao bạn Hoàng không bắt gôn cho đội của các em!

Các chú nhóc đội "Sư tử" lúng túng. Chúng chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

Hoàng đột nhiên lên tiếng:

- Em không chơi với các bạn ấy vì các bạn ấy chuyên môn chữ bậy, lại hút thuốc đánh bài ...

Anh Long đột nhiên khoát tay:

- Thôi, được rồi, chuyện ấy ta sẽ bàn đến sau. Còn bây giờ...

Anh liếc nhìn hai đồng dép mà đội "Sư tử" dựng gôn và nhìn trái bóng nhựa nằm lăn lóc sát bờ tường, nghiêm giọng hỏi:

- Các em ngày nào cũng đá bóng hả?

Tân trả lời:

- Thường thì hai ngày đá một lần, anh!

- Đá ở ngay đây?

Mặt anh Long sầm xuống nhưng Tân vẫn vô tình không để ý, nó khoe:

- Dạ, đá ở đây "đã" lắm anh!

- Hừ, "đã"! Bánh vắng ra đường thì sao?

- Thì tụi em chạy ra lượm, dễ ợt.

- Không sợ xe đụng hả?

- Xe không đụng đâu anh! Xe thấy tụi em là nó tự động tránh liền.

Anh Long "hừm" một tiếng:

- Hay quá hả? Nhưng nếu có một bữa nào xe đụng thì sao?

Tân áp úng:

- Nếu xe đụng thì ... thì ... mà xe không đụng đâu anh!

- Hừ, biết đâu! Thôi được rồi, coi như xe không đụng đi, nhưng đá ở chỗ này, chắc là có khi các em đá vô nhà người ta phải không?

Mặt Tân biến sắc:

- Cũng có vài lần... nhưng ít lắm...

- Hừ, ít lắm! Rồi lại sút bóng trúng người đi đường nữa chớ hả?
Làm gì khỏi!

- Dạ cũng ít lắm.

- Ít lắm tức là có chớ gì?

- Dạ có, nhưng... ít lắm.

Không khí mỗi lúc một ngột ngạt. Tụi nhóc cảm thấy nếu cuộc đối thoại càng kéo dài thì bao nhiêu tội trạng của chúng sẽ bị, kê khai không sót một chi tiết, nhưng lúc này muốn rút lui cũng không thể được.

Anh Long vẫn chưa tha:

- Còn những người đi bộ thì sao?

Tân ngơ ngác:

- Nhưng người đi bộ nào ạ?

- Thôi đừng làm bộ! Những người qua lại trên lề đường này chớ những người nào nữa.

- Thì họ cứ đi như thường chớ sao ạ.

- Còn các em thì cứ đá? - Anh Long nhếch mép.

Tân vẫn tỏ ra ngây thơ:

- Thì cứ đá chớ sao ạ.

- Rồi các em sút bóng vô người ta?

- Cũng ít lắm.

- Cũng ít lắm! - Anh Long bực mình - Nghĩa là có sút trúng, phải không?

- Thì trúng chớ sao ạ!

- Chớ sao ạ, chớ sao ạ! Thiệt là tai hại! Đá bóng ngoài vỉa hè! Gây ra đủ thứ rắc rối mà các em không biết xấu hổ hả?

Hùng bụi tụt đứng thốt lên bằng một giọng tức tối:

- Nhưng không chơi ở đây thì biết đá ở đâu?

Anh Long nhướn mắt:

- Sao lại không biết ở đâu? Tại sao các em không chơi ở sân vận động của phường?

- Hừ, anh nói nghe dễ lắm! - Sơn cao lầu bầu - Ở đó là chỗ người lớn đá chớ con nít đâu có dám vác bóng tới.

- Bậy! - Anh Long vỗ hai tay vào nhau - Người lớn đá thì cũng có giờ giắc chớ! Mình chia giờ

ra mà chơi. Được rồi, để anh bàn với ủy ban và bộ phận thể dục thể thao ...

Anh Long chưa kịp nói hết câu, tụi nhỏ đã nhảy cẫng lên:

- Thiệt không anh? Thiệt không anh?

- Thiệt chứ sao không!

Tụi nhỏ vẫn tíu tít:

- Anh nhớ hỏi lẹ lẹ nha!

Anh Long mỉm cười:

.

.

.

.

.

.

.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

- Được rồi, anh sẽ hỏi lẽ lẽ. Nhưng các em nhớ là từ giờ cho tới khi anh trả lời, các em không được mang bóng ra đường đá nữa, nhớ chưa?

Tụi nhỏ đồng thanh:

- Dạ nhớ.

- Cũng không được đánh lộn đánh lạo, nghe không?

- Dạ nghe.

Anh Long hài lòng quay đi. Nhưng trước khi đi, anh dặn:

- Chiều mai khoảng ba giờ các em cứ tới sân vận động đợi anh nghe. Anh hy vọng sẽ có tin mừng cho các em.

Tụi nhỏ tiễn anh Long bằng một tràng vỗ tay phấn khởi.

Hùng bụi chạy lại bắt tay thẳng Tân làm lành:

- Thôi, coi như không có gì xảy ra nghe mày!

Tân không đáp, nhưng tay nó siết chặt tay Hùng bụi.

Đằng kia, thẳng Sĩ đang ôm vai thẳng Hoàng, thì thầm xin lỗi.

Bầu trời tự dưng xanh hơn. Các chú nhóc quên hết giận dỗi, chúng ngồi xích lại với nhau, sôi nổi bàn tán về ngày mai, về cái sân vận động "người lớn" mà anh Long đã hứa là sẽ can thiệp để cho chúng nó được vầy vùng.

Chương 7: Trước Vòng Chung Kết

Chưa tới ba giờ chiều, trời còn nắng chang chang, các cầu thủ của hai đội "Mũi tên vàng" và

"Sư tử" đã tới ngồi chầu rìa cạnh sân bóng phường 2, chờ tới lượt mình.

Thời gian gần đây nhờ sự can thiệp của anh Long, các cầu thủ hè phố này đã được xếp lịch tập dượt tại sân bóng "người lớn" từ ba đến năm giờ chiều trong các ngày thứ hai và thứ sáu mỗi tuần. Còn chiều thứ năm thì tùy theo tình hình sân bãi, các chú nhóc có thể được sắp xếp đá "ké" vào giữa hai cử dượt của các đội bóng thanh niên. Những nạn nhân đau khổ cư ngụ

hai bên cửa hàng bách hóa thoát đầu không hiểu sự tình làm sao mà "lũ tiểu yêu" biến mất đột ngột như vậy và sau đó dĩ nhiên là họ rất thích thú khi biết Đoàn thanh niên phường đã giải quyết được tụ điểm sinh hoạt cho các chú bé hiếu động.

Trong khi đó thì "lũ tiểu yêu" đã dời địa bàn hoạt động của mình về sân bóng của phường, cũng với một sự thích thú không kém. Thực ra, cái sân bóng này chỉ mới được thành lập cách nay khoảng ba tháng. Đoàn viên thanh niên trong phường được huy động, với

cuốc xẻng trên tay, san phẳng một bãi đất trống vốn trước đây là một trại nuôi gà công nghiệp bị bỏ hoang làm sân vận động. Trong vòng một tuần, cái miếng đất lớn đó đã được cải tạo thành một sân bóng đẳng hoàng.

Vừa ra đời xong, sân bóng đã chứng minh ngay sự đóng góp của mình. Các đội bóng lão tướng, và sau đó nữa là các đội bóng thiếu nhi đã lần lượt được phân giờ giấc tập luyện ở đó.

Từ sớm tinh mơ đến sâm sẩm tối, sân bóng nhộn nhịp kẻ ra người vào.

Các cầu thủ của hai đội "Mũi tên vàng" và "Sư tử" đặc biệt yêu mến sân bóng "của mình". Ở

đây, trên mảnh đất thân thương này, chúng có thể đá thẳng giò thẳng cẳng mà không phải thấp thỏm nhìn theo trái bóng vô kỷ luật đang lao đầu vô cánh cửa kiếng của một chiếc xe hơi chạy ngang bằng đôi mắt sợ hãi. Ôi, ai mà chẳng sung sướng khi được đuổi theo trái bóng thỏa thích mà không phải lo lắng chuẩn bị quơ giày dép, quần áo chạy tóe khói nếu chẳng may trái bóng lỡ chui vô một khung cửa nào đó bên đường.

Giã từ cửa hàng bách hóa, giã từ vỉa hè, các cầu thủ chúng ta ngồi túm tụm lại với nhau cạnh sân bóng, chờ hai đội thiếu nhi khu phố 3 và khu phố 4 kết thúc trận đấu.

Ở trong sân, các chú nhóc vừa hí hục đuổi theo bóng vừa cãi nhau rần rờ. Thậm chí thời gian cãi cọ còn nhiều gấp mấy lần thời gian đá bóng. Điều đó cũng chẳng lạ gì. Trận đấu nào không có trọng tài mà chẳng vậy. Mỗi cầu thủ đều cho mình là người phân xử công bằng nhất trên sân và khi hai mươi hai người đều là những người công minh hết thì không khí trận đấu trở nên cực kỳ hỗn loạn.

Trong đám nhằng nhịt các cầu thủ hai bên, một chú nhóc của khu phố 4 moi được bóng ra và dẫn bóng chạy về hướng khung thành đối phương, bên cánh trái. Lập tức hai hậu vệ đội khu phố 3 tách ra khỏi đám đông, hốt hoảng đuổi theo. Khi hai hậu vệ này đuổi theo kịp thì đối phương đã xuống sát lần biên cuối sân và tạt mạnh bóng vô giữa. Một tiền đạo khác của đội khu phố 4 trờ tới rất đúng lúc. Nhưng cầu thủ này chặn bóng không dính, trái bóng nảy hai, ba lần một cách ngổ ngượng, nhất quyết không chịu tuân phục đôi chân kém kỹ thuật kia. Nhưng cuối cùng thì tiền đạo này cũng không chế được bóng và tiếp tục dẫn vô vùng cấm địa đối phương, chuẩn bị sút. Trong diễn biến tích tắc đó, ngay đến tinh mắt như tác giả cũng không nhận ra được là khi trái bóng nảy tưng tưng, nó đã chạm vô phần nào của thân thể người tiền đạo khu phố 4. Nhưng một hậu vệ khu phố 3 đã la lên một cách quả quyết:

- Me rồi! Bóng nảy trúng tay thằng Đạo rồi!

Thằng Đạo, tức kẻ bị tố cáo, chân vẫn không ngừng dẫn bóng, còn miệng cũng la lên, thậm chí còn la to hơn đối thủ:

- Không có me! Không có me! Bóng trúng đùi mà!

Hậu vệ khu phố 3 vẫn khẳng khẳng:

- Ăn gian! Bóng trúng cùi chỏ rõ ràng!

Cả đội khu phố 3 cũng đồng thanh:

- Me rồi! Để xuống đá phạt đi!

Đội khu phố 4 không chịu thua, đồng lòng đáp lại:

- Không me! Đồ ăn gian!

Trong tư thế cực kỳ thuận lợi ngay trước khung thành đối phương, Đạo không muốn nói qua nói lại dây dưa, nó co chân định sút. Nhưng ngay lúc đó, một hậu vệ khu phố 3 vọt tới lượm trái bóng kẹp vô nách, hô to:

- Me rồi! Để trái bóng lại chỗ khi nãy, đá lên!

Bị giật mất bóng trong chân, Đạo tức tối chạy lại:

- Mày me thì có! Đang đá mà mày cầm bóng lên, chơi vậy đó hả?

Một đứa bên khu phố 4 phụ họa:

- Bên mày bị phạt đền rồi! Ai biểu chạm tay trong vùng cấm địa!

- Phạt đền cái con khỉ! - Bên khu phố 3 cãi lại - Bên mày me trước chưa phạt là may!

- Đẹp! Thôi nghỉ! Tụi tao không thèm đá nữa!

- Nghỉ thì nghỉ! Tao cũng cóc thèm chơi với tụi ăn gian!

Những tiếng nói gay gắt thốt lên. Không khí vô cùng căng thẳng. Nhưng miệng thì nói vậy chứ không đứa nào muốn nghỉ. Cuối cùng,

thằng Sinh, đội trưởng đội khu phố 4 đành phải nhượng bộ để duy trì trận đấu:

- Thôi, tội mày trả bóng về gôn đi, coi như bỏ trái phạt vừa rồi.

Chỉ đợi có vậy, bọn nhóc lập tức tản ra, bố trí lại đội hình. Trước khi thủ môn đối phương đá bóng lên, Sinh còn dặn lại:

- Tao giao hẹn trước à nghe! Không được cầm bóng lên khi chưa có tiếng còi của ...

Đang nói tới đó, Sinh sực nhớ là trận đấu không có trọng tài. Nó ngắc ngứ trong cổ họng rồi im bặt.

Chợt nó nhìn thấy thằng Tân và Hùng bụi đang ngồi bên ngoài, liền kêu lớn:

- Ê, đưa nào vô làm trọng tài giùm chút, tội bây!

Tình ngó Quân:

- Trúng nghề rồi đó mày! Ra sân đi!

Bị chọc quê, Quân gầm lên:

- Tao không có giỡn với mày à nghe!

Tình cười hì hì:

- Tao nói thiệt chứ giống hồi nào!

Dương kêu Hùng bụi:

- Mà làm trọng tài giùm tụi nó đi!

Hùng bụi rùn vai:

- Thôi, tao ớn làm trọng tài lắm.

Dương nháy mắt:

- Trọng tài là cha mẹ mà! Khoái thấy mờ!

Hùng bụi hát hàm:

- Vậy sao mà không làm đi?

Dương le lưỡi:

- Thôi, tao xin bãi! Ngó vậy chứ làm trọng tài đâu có dễ mà!

- Dễ ợt chứ khó gì đâu!

Tân đột ngột lên tiếng. Và nó đứng lên.

Tụi bạn vỗ tay rầm rầm, khoan hô ầm ĩ:

- A ha, trọng tài quốc tế mới ra lò!

- Ê hê, thôi còi chứ không phải thổi lửa đâu nha!

- Bắt đảng hoàng chó không bị đánh u đầu đó nghe, trọng tài!

Phót lò những lời chế giễu của đồng bọn, Tân hùng dũng bước ra sân.

Tụi nhóc khu phố 3 và khu phố 4 quá rành thằng Tân. Nhưng trước giờ tụi nó chỉ thấy thằng này đá bóng chó chưa chứng kiến nó làm trọng tài bao giờ. Dù sao tụi nó cũng hy vọng là một cầu thủ hay thì trở thành một trọng tài giỏi không khó.

Như mọi vị trọng tài có đẳng cấp trên thế giới, công việc đầu tiên của thằng Tân là ngoắt đội trưởng của hai phe lại, dặn dò. Thấy cung cách nghiêm túc của vị trọng tài, mặc dù chưa biết

"ổng" làm ăn ra sao, hai đội trưởng vội vàng bước lại với vẻ mặt hết sức cung kính và cúi đầu lắng nghe những lời vàng ngọc. Tân đằng hắng một tiếng rồi phán y như quan tòa:

- Tuyệt đối phải nghe lời trọng tài, tao giao trước rồi đó nha! Đứa nào cãi là tao đuổi ra khỏi sân đừng trách!

Sau khi áp đặt quyền uy của mình xong, Tân đưa tay lên miệng "huýt" một cái giả làm tiếng còi, báo hiệu trận đấu bắt đầu.

Hai đội xông vô giành bóng. Cầu thủ chạy tới chạy lui loạn xạ. Tân chạy kè kè bên trái bóng, cặp mắt căng ra, khẩn trương theo dõi. Lúc này, ưu thế trận đấu nghiêng về đội khu phố 3.

Một cú chuyền bóng từ ngoài biên rót bóng vô vùng cấm địa khu phố 4. Một hậu vệ phá mạnh bóng lên. Bóng trúng ngay tay một tiền đạo khu phố 3 đang đứng xó rớ trước khung thành.

Tân nhác thấy, liền đưa tay lên miệng:

- Huýt! H... u... ý... t!

Quyết định của trọng tài được cầu thủ hai đội tuân theo răm rắp, không một tiếng phản nản.

Tân rất đắc chí trước sự tinh tường sáng suốt của mình. Nó vừa đuổi theo bóng vừa liếc nhìn tụi bạn đang ngồi ngoài ra ý khoe khoang.

Trái bóng bây giờ đang luẩn quẩn trước khung thành đội khu phố 3. Đội khu phố 4 đã lật ngược thế cờ, gây rối loạn hàng phòng ngự đối phương. Các tiền đạo đội khu phố 4 sút liên tục nhưng bóng không lọt qua được cả một rừng chân đang chen chúc trong vùng cấm địa.

Trái bóng như một người mất trí đang giãy giụa một cách điên cuồng giữa cái hàng rào rậm rịt đó. Rồi dường như không thể chịu đựng nổi tình trạng lộn xộn đó lâu hơn, bất thần nó chui tọt qua các kẽ chân, bắn ra ngoài vòng vây trước sự nghơ ngác của các cầu thủ. Một chú nhóc đội khu phố 4, tỉnh táo hơn đồng đội, đã nhanh chân rượt theo trái bóng, chặn lại và dẫn nó về

phía khung gỗ đối phương. Nhưng tay này chưa kịp thực hiện những động tác tiếp theo thì bị

một hậu vệ khu phố 3 ngáng ngã "bịch" xuống sân.

- Huýt! H... u ... ý... t!

Tiếng còi trọng tài vang lên rất kịp thời. Quả phạt được thực hiện nhanh chóng. Trọng tài lại được dịp củng cố uy tín của mình. Các cầu thủ trên sân tuy không nói gì, nhưng qua thái độ

vui vẻ tuân lệnh tiếng còi, đã biểu hiện sự tin cậy và nỗ lực đối với người điều khiển trận đấu. Bản thân thằng Tân cũng đâm ra khâm phục mình ghê gớm. Chà, mình cầm còi đâu có thua ai. Có khi còn hơn mấy ông trọng tài thứ thiệt nữa không chừng. Làm nghề này có quái gì mà khó. Chỉ có mấy cha "gà mờ" mới "me" mà không thấy chớ cặp mắt mình thì cứ y như

máy ra-đa. Càng suy nghĩ Tân càng không hiểu nổi tại sao các trọng tài điều khiển những trận đấu giải A1 toàn quốc lại lắm khi bỏ sót nhiều lỗi rất dễ nhận ra. Hừ, mấy ông bị khán giả la ó cũng đáng đời! Phải chi khán giả sân Thống Nhất được chứng kiến mình làm trọng tài, hắn họ

sẽ...

- Me rồi! Me rồi!

Tiếng la toáng của một cầu thủ khu phố 4 cắt ngang những ý nghĩ đẹp đẽ của trọng tài.

- Me rồi sao trọng tài không thổi?

Một giọng gay gắt thốt lên. Quả thực, vừa rồi thằng Tân mãi đuổi theo những ý nghĩ của mình hơn là đuổi theo bóng nên nó không xác định được trái bóng có chạm vào tay ai không. Nó lưỡng lự không biết có nên thổi phạt hay không. Cuối cùng, nó quyết định bỏ qua và khoát tay ra hiệu cho đôi bên tiếp tục đá, "không có gì mà àm ỉ", nó hy vọng rằng cú "me" mà cầu thủ

khu phố 4 tổ giác chỉ là một sự bịa đặt nhằm du khổng đối phương và lừa bịp trọng tài.

- Trọng tài dui!

Lại một tiếng nói hăng học chọc vào tai thằng Tân. Nhưng nó phớt lờ, coi như mình nghe lầm và co giò đuổi theo bóng để thực hiện nhiệm vụ thiêng liêng của người cầm cân nảy mực trên sân cỏ.

Đội khu phố 3 đang khổng chế được bóng ở bên cánh phải. Các cầu thủ của đội này đang "bật tường" một cách khéo léo xuyên qua hàng phòng ngự đội khu phố 4 và đem bóng xuống sát khu mười sáu mét năm mươi. Một cầu thủ khu phố 3 đang tính đột phá sâu vào vùng cấm địa nhưng mới lừa qua một hậu vệ đối phương thì trượt chân té.

Lần này, trọng tài nhanh chóng chứng tỏ sự tinh mắt của mình để bù lại thiếu sót khi nãy:

- H... u ý t!

Cầu thủ khu phố 3 lập tức đặc bóng chuẩn bị đá phạt trong khi hàng hậu vệ khu phố 4 ngỡ

ngác:

- Phạt gì kỳ vậy? Ai làm gì mà phạt?

Lần thứ hai bị phản đối, trọng tài cảm thấy nóng mặt liền nghiêm khắc nhắc nhở:

- Không có cái trọng tài! Lạng quạng tao đuổi ra sân à nghe!

- Đuổi thì đuổi tao đéch sợ! Tự nhiên đi phạt người ta mà cũng đòi làm trọng tài!

Tân tức sôi gan, nó đã muốn đuổi ra sân tên cầu thủ cứng đầu kia lắm rồi, nhưng một phần do nó chưa quyết tâm lắm trong việc áp dụng biện pháp khắt khe đó, phần khác - quan trọng hơn

- là nó sợ nếu đuổi mà tên kia không chịu ra thì ắt là nó phải... ra thôi. Do đó nó tìm cách ôn hòa chỉ cho tên kia thấy lỗi lầm của mình để tên kia hết đường chối cãi và không còn làm mất mặt trọng tài nữa, nó hạ giọng nói, và thay vì gọi kẻ đối diện là "mày" theo thói quen thì nó gọi là bạn để cho có vẻ nghiêm chỉnh:

- Bạn hãy thành thực nhận lỗi đi! Chính bạn khêu chân đối phương té lăn quay dưới đất mà còn chối nữa hả?

Hậu vệ khu phố 4 - tên cứng đầu - vẫn tiếp tục cứng đầu cự nự:

- Nói bậy! Tao mà đụng vô giò nó là tao chết liền tại chỗ!

Thấy đối thủ không chịu bỏ thói gian dối, Tân không còn giữ được ý định đẹp đẽ ban đầu, nó tức tối quát lên:

- Đồ nói xạo! Mà không chơi xấu sao người ta té? Bộ gió thổi nó té hả?

Thấy trọng tài nổi nóng, cầu thủ cũng nổi nóng theo, quát lại trọng tài:

- Tao không cần biết tại sao nhưng tao không có khều chân nó! Không tin mà hỏi nó coi!

Tân hơi chột dạ khi nghe đối thủ nói có vẻ quả quyết quá. Nó hoang mang nhìn tên tiền đạo khu phố 3 bị té khi nãy, hỏi:

- Khi nãy nó có ngáng giò mà không?

Bị chất vấn, cầu thủ tiền đạo này tỏ ra lúng túng, nửa muốn nói có nửa muốn nói không. Thấy vậy, Tân biết ngay là tên này gấp té bởi một nguyên nhân lẫn xệt nào đó chứ không phải tại ai đồn hết. Đồng thời, nó cũng cảm thấy tình trạng nguy kịch của mình trong giây phút đó.

Nhưng, nó nghĩ đã là trọng tài - dù là trọng tài "dõm" - cũng không thể nào hủy bỏ quyết định của mình được, dẫu quyết định đó có sai một trăm phần trăm đi nữa. Không để cho ai làm áp lực, Tân một lần nữa kiên quyết chỉ tay vô điểm đá phạt, bất chấp sự khiêu nại của cầu thủ đội khu phố 4.

Nhưng tên hậu vệ khu phố 4 vẫn ngoan cố không để cho quả phạt được thực hiện. Nó đứng chắn trước trái bóng, tiếp tục phản đối:

- Tao không chịu! Trọng tài bắt tầm bậy!

Vừa giận mình bắt sai vừa giận tên cầu thủ hỗn láo, Tân tức quá liền vung tay:

- Đẹp! Tao không thèm bắt nữa!

- Không thèm bắt nữa thì thôi! Tao cũng cóc cần thứ trọng tài như mày!

Lời nói tàn nhẫn của đối thủ như ngọn roi quất vô lương thẳng Tân khiến nó quay lưng đi thẳng ra ngoài sân, không thèm nói nữa câu. Thấy trận đấu có nguy cơ bị hỗn loạn vì thiếu trọng tài, đội trưởng hai đội vội vàng chạy lại níu tay Tân rồi rít xin lỗi:

- Thôi, còn có mấy phút nữa, mày ráng bắt giùm cho hết trận đi!

- Bỏ qua đi, chấp nhứt chi thằng đó!

Tân mặt hầm hầm:

- Nó còn kêu tao là thứ này thứ nọ ...

Để lấy lòng vị trọng tài khả kính, thằng Sinh quay lại phía hậu vệ đội nhà, hét bằng giọng giận dữ:

- Đá bóng mà cãi trọng tài hả? Tao thay đứa khác vô bây giờ!

Tên hậu vệ kia tính ngoác miệng cãi lại đội trưởng thì bỗng thấy đội trưởng nháy mắt với mình. Nó biết ngay là người đội trưởng thân yêu của nó chỉ la giả vờ thôi, vì vậy nó cũng giả

vờ im lặng như biết lỗi.

Tự ái được xoa dịu, thằng Tân hủy bỏ quyết định cứng rắn vừa rồi và đồng ý ở lại giúp đỡ hai đội đến mãn cuộc. Để sự ở lại của mình có giá trị, nó làm bộ miễn cưỡng:

- Thiệt, tao nề tội mày lắm...

Lần này, trọng tài không còn hào hứng và tự tin vô tài năng của mình như trước. Trọng tài vẫn chạy theo bóng, vẫn tích cực bám sát trận đấu nhưng cảm thấy đôi mắt mình bất lực trước những cú sút nhanh hay trước những pha xô xát đông người, không còn nhận ra lỗi nào của cầu thủ nào nữa. Càng về cuối, trận đấu càng quyết liệt, trọng tài càng quay cuồng theo cơn lốc trên sân. Bây giờ Tân mới thực sự hiểu ra làm trọng tài không phải dễ nếu không muốn nói là cực kỳ khó. Khi ngồi ngoài sân với tư cách khá giả, không có một trách nhiệm trực tiếp nào trên sân, nó cảm thấy đôi mắt nó sao mà tinh tường đến thế: nó có thể trông rõ mồn một mọi diễn biến của trận đấu, trong khi đó trọng tài nhiều khi tỏ ra rất "gà mờ", không phát hiện nổi một cú "me" đơn giản nhất. Tất nhiên điều này chỉ xảy ra với một số trọng tài và ngay cả

họ không phải lúc nào cũng mắc những thiếu sót như vậy. Nhưng những khi tiểu sót đó xảy ra, thằng Tân, cũng như đa số khán giả khác, cảm thấy dường như không thể chấp nhận được, dường như rằng đó là những sai sót hết sức sơ đẳng, ấu trĩ mà một trọng tài không được phép phạm phải trên sân. Trọng tài, trong suy

nghĩ tự nhiên của nó, là người phải luôn luôn tỏ ra mình là ... trọng tài, nghĩa là người cực kỳ công bằng, cực kỳ chính xác, cực kỳ tinh tường và khi nào "ông ta" vì một lý do nào đó mà đánh mất những đức tính đó của mình thì "ông ta"

đáng được cho về nhà thổi lửa cho vợ, như khán giả thường la hét đối với những trọng tài không may tỏ ra yếu kém. Ôi, đó là yêu cầu chính đáng đồng thời cũng là đòi hỏi khắc nghiệt của khán giả đối với trọng tài.

Có một nguyên nhân khác không kém phần quan trọng khiến khán giả thường không tiếc những lời nặng nề dành cho trọng tài. Đó là có nhiều khán giả nghĩ rằng mình ngồi cách xa trận đấu mà vẫn có thể thấy rõ mọi lỗi nhỏ của cả hai đội trong khi trọng tài chạy kè kè bên trái bóng lại bỏ sót lỗi, không thổi phạt thì dứt khoát đó là những sai phạm không thể nào tha thứ. Và họ cứ tưởng rằng nếu họ được làm trọng tài, họ sẽ bắt tốt hơn. Thăng Tân là một trong những khán giả như vậy và nó luôn luôn sẵn sàng cùng mọi người hoa tay múa chân, hò hét đả đảo trọng tài.

Phải đợi đến hôm nay, khi mà chính bản thân nó được ở vào cái vai trò "dễ dàng" đó, thì nó mới hiểu ra rằng trọng tài dù sao cũng là người chớ không phải thần thánh và chỉ có hai mắt như ai chớ không phải tám mắt như trước nay nó vẫn tưởng. Khi mà mỗi quyết định của mình có ảnh hưởng nhất định đến kết quả trận đấu và có thể gây ra phản ứng từ phía khán giả cũng như cầu thủ thì trọng tài quả thực là một nghề không dễ làm. "Ông ta" một mình giám sát trận đấu, tất nhiên là có sự giúp đỡ hạn chế của hai giám biên, trong khi ngược lại, hai mươi hai cầu thủ và hàng chục nghìn khán giả giám sát ngược lại ông. Trong tình huống một chọi tất cả

như vậy, chỉ với một sai lầm nhỏ, trọng tài lập tức trở thành mục tiêu công kích ngay giữa trận đấu, mà với những người có thần kinh thông thường, không ai có thể chịu đựng nổi. Trong vài chục phút

cầm còi (đúng ra là còi ...miệng), thằng Tân rút ra một kết luận là
trọng tài có thể

sai sót và được quyền sai sót bởi dù sao trọng tài cũng là người.
Dĩ nhiên, nhiệm vụ của trọng tài là phần đấu cho sự sai sót giảm đi
càng nhiều càng tốt, nhưng điều đó không có nghĩa là trọng tài phải
luôn luôn đúng, như nó chiều nay chẳng hạn...

- Huýt! H... u ... ý ... t!

Thằng Tân thổi loạn cào cào. Trúng có, trật có. Quá mệt mỏi vì
những tiếng còi lung tung kia, các cầu thủ không thèm và không đủ
sức để phản đối nữa, chúng tuân theo răm rắp.

Phải đợi đến khi xảy ra sự kiện sau đây thì trọng tài mới bị truất
phé thẳng cánh.

Sau hàng loạt động tác giả khéo léo, một cầu thủ đội khu phố 4
đột phá sâu xuống cánh trái và lăm le xâm nhập vùng cấm địa. Thấy
có nguy cơ bị thủng lưới, hai hậu vệ khu phố 3 chạy ra truy cản và
như vậy, bị rơi vào ý đồ của đối phương. Hàng phòng ngự đội khu
phố 3, vì hai hậu vệ bị hút ra biên, trở nên mỏng manh và dễ lộ
nhiều sơ hở. Chỉ đợi có vậy, cả hàng tiền đạo lẫn tiền vệ của đội khu
phố 4 dâng lên áp sát khung thành đối phương. Cầu thủ cánh trái
đội khu phố 4 sau khi "dụ khí" hai hậu vệ của đối phương chạy theo
mình và thấy hàng tiền công đội nhà đã dâng lên chực sẵn trong
vùng cấm địa, liền bấm bóng vào trước khung thành đội khu
phố 3. Lập tức, hàng chục cầu thủ hai bên nhảy lên nhưng không cái
đầu nào đón trúng bóng vì cú tạt quá mạnh. Lúc này, trọng tài Tân
đang đứng ở bên phải khung thành, cách các cầu thủ một quãng,
lom lom theo dõi trận đấu.

Khi trái bóng từ cánh trái bấm vào, bay vòng qua những cái đầu "dỏm" kia rồi rớt ngay trước mặt trọng tài thì trọng tài cảm thấy cặp chân đâm ra ngứa ngáy quá chừng. Nhất là thủ môn đội khu phố 3 lúc này đang di chuyển về bên trái để "khép góc", nên một nửa khung thành bên mặt trống hươu trông hoảng. Thế là máu cầu thủ liền lấn át máu trọng tài, Tân không dẫn lòng được nữa, co chân sút mạnh vô trái bóng.

Trước sự bàng hoàng của thủ môn và của cả hàng phòng ngự đội khu phố 3, trái bóng quái ác bắn vô gôn như tên xẹt.

Trong cơn hỗn loạn, lại dày đặc cầu thủ hai bên, không ai trên sân phát hiện ra cú sút chớp nhoáng vừa rồi xuất phát từ trọng tài. Vả lại, cũng không ai tưởng tượng nổi việc trọng tài dám đi quá chức năng quyền hạn của mình như vậy.

Thủ môn đội khu phố 3 lượm bóng đá mạnh lên giữa sân và cần nhân các hậu vệ:

- Tụi mày không chịu kèm người gì hết! Cứ để tụi nó tung hoành như chỗ không người.

Các hậu vệ thì trút cơn phẫn nộ lên đầu các tiền vệ:

- Tụi nó ào hết xuống mà tụi mày không chịu rút về, cứ cà nhòng ở trên đó làm cái quái gì!

Thiệt, đá với đám chẳng ra làm sao!

Ngược lại với không khí ảm đạm của đối phương, các cầu thủ đội khu phố 4 nhảy lên vì sung sướng. Chúng bá cổ nhau và khen

nhau rồi rút:

- Trời, một pha dàn xếp tuyệt vời!

- Không thua gì những bàn thắng đẹp nhứt ở Es-pa-nha!

- Thăng Luận lừa banh ở cánh trái qua bốn năm đứa y như Minh nhí đội Hải quan.

- Ủa, còn trái sút vô cũng thiệt độc, y như điện chớp làm thăng gôn hết thấy đường.

- Ủa, mà khi nãy đứa nào đá vô vậy cà? Thăng Sinh hả?

- Không phải tao! - Sinh lắc đầu.

- Vậy chắc thằng Vĩnh?

- Không phải tao đâu! - Vĩnh lên tiếng - Chắc thằng Đạo đó!

Nhưng thằng Đạo cũng kêu không phải nó.

Cả đội khu phố 4 ngạc nhiên khi không đứa nào trong đội nhận là tác giả bàn thắng vừa rồi, kể cả các hậu vệ.

Nổi ngạc nhiên lẫn át mọi suy nghĩ khác, thằng Sinh liền hỏi đối phương:

- Bàn thắng khi này là do tụi mày đá vô lưới nhà hả?

Tưởng thằng này chọc quê, tụi khu phố 3 mặt mày sa sầm:

- Tụi mày dẹp cái giọng đó đi!

- Tụi tao hỏi thiệt mà! Bên tao không có đứa nào đá trái đó hết.

Thấy vẻ mặt thành thật của thằng Sinh, tụi khu phố 3 biết là nó nói thiệt chứ không phải xỏ

xiên, tụi nó liền quay ra hỏi nhau, tìm coi ai là thủ phạm cú sút "phản phé" vừa rồi.

Nhưng cũng như đội khu phố 4, không đứa nào trong đội khu phố 3 nhận là tác giả của trái sút tuyệt vời đó. Đúng lúc cầu thủ hai đội đang nghi ngờ nhìn nhau không hiểu đối phương tính giờ trò gì, và định nhờ trọng tài xác định ai đã sút trái thắng đó thì ngoài sân nổi lên những tràng cười hô hố.

Tụi "Mũi tên vàng" và "Sư tử" này giờ cố nín cười coi các cầu thủ trong sân giải quyết bàn thắng đó làm sao, nhưng rồi thấy chẳng đứa nào phát hiện ra "tội lỗi" của trọng tài mà còn quay sang cãi nhau loạn xạ, tụi nó không thể nào nhịn được nữa, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Sơn cao cười to nhất, nó vừa cười vừa hét toáng lên:

- Trời đất, vậy mà cũng không biết!

Thằng Tình chỉ bằng quơ vô sân:

- Đó, thằng đó đá vô đó, vậy mà không thấy hả?

Hùng bụi cũng hùa theo:

- Thằng đó nó đứng sờ sờ trước mặt tụi mày kia!

Các cầu thủ trong sân ngỡ ngác không biết đích xác tụi này chỉ ai. Chỉ có trọng tài là hiểu rõ điều bí mật đó và vì vậy, trọng tài quay lại phía đồng bọn, trợn mắt "suyt" khế.

Cử chỉ ám muội của trọng tài không lọt khỏi mắt thằng Sinh. Nó liền tới gần trọng tài:

- Ê, ê, mày đá vô phải không?

- Bậy, tao đâu có đá!

- Mày không đá chớ ai vô đây? Còn chối hả?

- Tao sợ cóc gì mày mà chối! Tao đá đó, rồi sao?

Trong thoáng mắt, hai mươi hai cầu thủ trên sân vây kín lấy trọng tài.

- Sao cái gì? Trọng tài gì kỳ vậy?

Tân đâm bướng:

- Bộ trọng tài không được đá bóng hả?

- O, ơ ... thôi, dẹp mày đi! Tụi tao chơi cóc cần trọng tài.

Các cầu thủ đứng chung quanh cũng phụ họa theo:

- Đả đảo trọng tài! Trọng tài vờm!

- Dẹp trọng tài đi!

Tân vung tay, trả đũa:

- Dẹp tụi mày thì có! Hết giờ của tụi mày rồi, giờ tới phiên tụi tao đá!

Quả thực, lúc đó đã ba giờ lố năm phút. Các cầu thủ hai đội "Mũi tên vàng" và "Sư tử" đã tiến vô sân, khởi động. Các chú nhóc hai đội khu phố 3 và khu phố 4 đành phải rút lui khỏi sân bóng và không tiếc lời xỉ vả trọng tài.

Nhưng Tân vẫn tỉnh bơ, nó cười toe toét với Hùng bụi:

- Đúng ra, trái đó vẫn xử vô đó nha mày.

- Vô cái con khỉ! Trọng tài đá mà ai cho vô!

- Mày cóc biết gì hết. Trong luật bóng đá, bóng trúng chân trọng tài vắng vô gôn vẫn tính là một bàn thắng như thường.

- Xạo! Tao không tin!

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

—

- Chớ sao! Mày không tin thì bữa nào tao đem cuốn luật bóng đá cho mày coi. Trong đó có ghi rõ ràng.

Hùng bụi vôi vãi xua tay:

- Thôi khỏi, mày đã nói vậy thì tao tin.

Thấy Hùng bụi tin mình, Tân cười thầm trong bụng. Thực ra, luật bóng đá có nói nếu bóng vô tình trúng phải chân trọng tài vắng vô gôn thì bàn thắng đó vẫn được công nhận. Chớ có luật nào cho phép trọng tài cố tình đá bóng vô khung thành. Điều này là do thằng Tân bịa ra để lòn Hùng bụi thôi. "Vậy mà nó cũng tin!" - Thằng Tân nghĩ.

Nhưng Hùng bụi đâu có tin. Nó nghĩ chuyện này là do thằng Tân đặt điều ra chớ làm gì có cái luật nào kỳ cục như vậy. Nó đang tính phản đối đến cùng thì nghe Tân nói sẽ đem cuốn luật bóng đá tới để đối chất, nó ỉu xìu ngay. Thực ra, nó cũng nghi là thằng Tân "hù" nó chớ chưa chắc trong cuốn luật bóng đá có ghi những chuyện vô lý đó, nhưng nếu quả thực như vậy thì nó cũng không thể nào cãi lại thằng Tân được vì nó không biết... đọc. Đã lâu rồi, từ ngày rời bỏ mái trường, nó đã không còn nhớ lấy một mặt chữ nào.

Vì cái nguyên nhân khó nói đó mà nó phải làm bộ tin những lời phịa đặt của thằng Tân. Và cũng vì nỗi ray rứt đó, suốt trận đấu, Hùng bụi đuổi theo trái bóng không được háo hức bằng mọi bữa, khiến đội "Sư tử" bị gác 1-3.

Chương 8: Trước Vòng Chung Kết

Dòng người từ khắp các ngã lũ lượt đổ về sân vận động Thống Nhất như thác lũ. Khán giả đủ

mọi lứa tuổi, đủ mọi thành phần, từ ông già đến phụ nữ, con nít, từ nhà khoa học đến người đập xích lô, đều gác bỏ công việc qua một bên để dành trọn vẹn thì giờ và trái tim cho môn thể thao được ưa chuộng nhất thế giới.

Chiều nay, lúc ba giờ rưỡi sẽ diễn ra trận tranh tài giữa hai đội bóng mạnh nhất thành phố là Hải Quan và Cảng Sài Gòn. Vậy mà mới một giờ, nghĩa là còn hai tiếng rưỡi nữa trận đấu mới bắt đầu, dân ghiền bóng đá đã bịt chặt các lối đi quanh sân Thống Nhất. Mặc dù trận đấu được trực tiếp truyền hình, ít ai muốn ngồi nhà coi. Những khán giả thực thụ đều muốn đến sân vận động, dù phải chen lấn, xô đẩy nhau đến rách áo để lọt vô bên trong và sau đó, ngồi đội nắng đội mưa ròng rã hai, ba tiếng đồng hồ chờ hai đội bóng ra sân rồi sau đó nữa, ngồi thêm khoảng hai giờ giữa trời để coi trận đấu đến mãn cuộc. Tính sơ sơ, một khán giả trung thành phải bỏ ra khoảng năm tiếng đồng hồ để xem một trận đấu chín chục phút. Anh ta phải bỏ ra một tiếng rưỡi xếp hàng, hai tiếng kiếm chỗ ngồi và ngồi, vừa bàn tán với người bên cạnh về kết quả một số trận đấu trước đó, vừa chờ trận đấu bắt đầu và một tiếng rưỡi sau cùng mới đích thực là coi đá bóng.

Vậy mà không một ai đánh đổi năm, sáu tiếng đồng hồ gian nan, khổ cực, mồ hôi mồ kê nhễ

nhại trên cái đầu nóng ran đó để lấy một tiếng rưỡi nằm nhà vừa coi ti-vi vừa ngồi thoải mái trên ghế với chiếc gối lót sau đầu, có thể ăn, uống hoặc ... ngủ bất cứ lúc nào.

Chính vì các lẽ đó mà ngay từ mười hai giờ trưa, trước các cửa ra vào sân vận động đã chật ních những người nhanh chân nhất đứng xếp hàng. Sau một phút, những người mới đến nối đuôi vào thành một đoạn dài chừng mười mét. Và sau một tiếng đồng hồ, cái đuôi đã dài ra khoảng nửa cây số, ngoằn ngoèo, động đậy, lúc nhúc như một đàn kiến khổng lồ.

Ở những mét cuối cùng của cái đuôi dài thậm thượt đó, lấp ló một khuôn mặt quen thuộc: thằng Tân.

Nó đang cầm tay anh Sáu nó. Số là anh Sáu nó đi thanh niên xung phong đóng ở Nhị Xuân.

Bữa nay chủ nhật, anh Sáu nó về phép, gặp trận đá bóng, anh nó liền dẫn nó đi coi. Thiệt là hên hết biết, chớ nếu ảnh không về là nó phải ở nhà coi ti-vi.

Anh Sáu cũng mê đá bóng không kém gì nó. Hồi còn ở thành phố, ảnh tập đá bóng trong các lớp năng khiếu Tao Đàn. Bây giờ thì ảnh là một trong những cầu thủ trụ cột của đội bóng đơn vị.

Cũng như Tân, anh Sáu rất mê đội Cảng Sài Gòn. Đó là đội “ruột” của ảnh. Chính vì vậy mà hai anh em rất tâm đầu ý hợp. Anh Sáu thì luôn luôn coi Tam Lang là hậu vệ xuất sắc nhất thế

giới. Tân thì không nhớ hình ảnh Tam Lang cho lắm vì lúc đó nó còn nhỏ, cho nên nó không đồng ý với anh Sáu. Theo nó, Thăng mới là hậu vệ số một.

Nhưng sự bất đồng này không ảnh hưởng gì đến tình cảm của hai anh em vì Tam Lang và Thăng đều là hậu vệ của đội Cảng Sài Gòn. Rốt cuộc, hai anh em phải thỏa thuận với nhau là trên trái đất này có tới hai hậu vệ xuất sắc chớ không phải là một như họ tưởng.

Hai anh em đứng sát vô bờ tường để nếu có bị xô đẩy cũng không thể bật ra ngoài hàng được.

Anh Sáu một tay kẹp cây dù, tay kia chống vô tường giữ thế. Tân vừa bám tay anh Sáu vừa ôm khư khư cái áo mưa vô ngực. Hai anh em chuyển động theo hàng người, nhích tới từng bước một như rùa

bò. Gọi là bước chớ thiệt ra nhiều khi Tân chưa kịp nhấc chân thì đã bị làn sóng người phía sau xô tới trước từ hồi nào rồi.

Tân như bị trôi đi trong làn sóng ồ ạt đó, giữa muôn ngàn tiếng hò hét, bàn cãi, tranh luận về

trận đấu, về đội hình hai đội, về các bàn thắng sẽ xảy ra, tóm lại là về những thứ mà chỉ có trời mới biết là sẽ như thế nào. Tân muốn ngộp thở giữa bầu không khí huyền ảo, ngọt ngào hơi người và dày đặc khói thuốc đó.

Mặc dù đã nhiều lần tới sân vận động, đã quá quen thuộc với cảnh ồn ào nơi sân bóng, nhưng cứ mỗi lần phải chui rúc dưới nách người lớn, xoay trở khó khăn để lọt vô sân vận động như

hiện giờ, Tân cảm thấy bức bối, muốn chuồn quách ra ngoài. Nhưng đó là nói vậy thôi, chớ

nghĩ tới trận đấu lát nữa đây, Tân như được tiếp thêm sức mạnh để vượt qua cửa ải khó khăn này.

Càng tiến sát tới cửa ra vào, dòng người càng bót hỗn độn hơn.

Lúc này anh em Tân đã vào được phía bên trong song sắt, còn năm, sáu bước nữa là tới cửa.

Ở chỗ này, hàng người mỏng đi vì bị chắn song chặn lại.

Thình lình, Tân nghe tiếng kêu:

- Ê Tân, đi với ai vậy?

Tân dòm ra. Nó thấy Hùng bụi đang đứng xó rớ bên ngoài chấn song, liền hỏi:

- Mà làm gì đó? Tao đi với anh Sáu tao.

Hùng bụi nháy mắt:

- Mà kêu ảnh dắt tao vô với. Tao không có vé.

Tân giựt tay anh Sáu, chỉ Hùng bụi:

- Anh dắt thằng bạn em vô được không?

Thấy anh Sáu gật đầu, Tân liền ra hiệu cho Hùng bụi, thằng này lập tức luồn người qua chấn song, nhanh như một con sóc.

Trên khán đài có mái che, khán giả còn thưa thớt, nhưng ở các khán đài B, C và D đã đông nghịt người. Những chiếc dù đủ màu và các loại mũ nón chen chúc nhau trông sắc sỡ đến hoa mắt.

Anh Sáu dẫn Tân và Hùng bụi len lỏi giữa đám đông, leo lên bậc ngồi trên cùng của khán đài C, gần phía khán đài B. Anh Sáu bao giờ cũng ngồi ở bậc cao nhất. Anh nói ngồi trên cao mình quan sát trận đấu toàn diện hơn, thấy rõ được chiến thuật của hai bên. Tân cũng thích vậy. Chỉ có Hùng bụi là khoải ngồi bậc dưới cùng. Nó kêu ngồi gần thấy rõ mặt từng cầu thủ, khoải hơn. Nhưng hôm nay, ý kiến một mình nó không thắng được hai người nên nó đành phải trèo lên cao theo anh thằng Tân.

Lúc này, kim đồng hồ chỉ hai giờ. Còn lâu trận đấu mới bắt đầu. Ba anh em hết ngồi nói chuyện tầm phào lại quay sang lắng nghe những người ngồi cạnh bàn cãi về trận đấu.

Bên tay trái của anh Sáu, một ông già nhỏ thó đang ngồi rụt mình dưới mái dù đen to tướng.

Nhìn mái tóc bạc phơ và những nếp nhăn trên mặt ông ta, Tân đoán ông ít nhất cũng bảy chục tuổi. Nó không hiểu nổi bằng cách nào mà một ông già ốm yếu như vậy lại lọt qua được cánh cửa gần như bị bịt chặt bởi những thân hình vạm vỡ của đám khán giả thanh niên. Nhưng bất chấp thắc mắc của nó, ông già ghiền bóng đá kia đã lọt qua cửa sân vận động, tiến lên khán đài và đang ngồi sừng sững trước mặt nó. Qua những lời ông phát biểu đầy vẻ say sưa, thì rõ ràng đây là một cổ động viên tích cực của đội Hải Quan.

Sau khi bốc “gà nhà” lên tận mây xanh, so sánh thủ môn Vũ Nhật Thành với Đa-xa-ép của Liên Xô, sắp trung vệ Hằng ngang với Pat-xa-re-la của Ác-hen-tin-na, còn Minh nhí thì có phần lấn lướt hơn Ê-đe của Bra-xin, ông ta chợt nhận ra nói trống một mình giữa trời không khoái, dù là nói oang oang. Ông ta liền quay sang anh Sáu, tìm người ủng hộ mình:

- Cậu thấy tôi nói có đúng không? Minh nhí mà lừa bóng thì hậu về Thuận của Cảng Sài Gòn chỉ có nước chào thua.

Anh Sáu tất nhiên không đồng tình với nhận xét quá thiên lệch của ông già, nhưng vì không muốn tranh cãi lời thôi, anh ậm ừ:

- Cũng có thể.

- Sao lại cũng có thể? - Ông già trợn mắt, giận dữ - Đương nhiên là vậy chứ có thể gì nữa!

Bất ngờ trước phản ứng dữ dội của cổ động viên cuồng nhiệt này, anh Sáu đâm ra lúng túng:

- Ủ, thì đương nhiên...

Thấy đối phương nhượng bộ, ông già lập tức vui vẻ trở lại và cười sung sướng:

- Có vậy chứ! Cậu đúng là một người sành bóng đá.

Thấy anh Sáu nói chuyện cho qua, không chịu bênh vực đội Cảnh, Tân tức lắm. Không kìm được, nó thốt lên bằng giọng gây sự rõ ràng:

- Hậu vệ Thăng mà kèm thì mười Minh nhí cũng không làm gì được.

- Hả?

Ông già giật thót người như ngồi trên đồng lửa. Gương mặt tươi rói liền sa sầm y như bầu trời đột ngột phủ mây đen. Ông nhìn thẳng Tân bằng cặp mắt muốn ăn tươi nuốt sống nó:

- Mà nói cái gì thằng nhỏ? Mà có biết coi đá bóng không?

- Ông làm như mình ông biết coi đá bóng không bằng! - Tân làu bàu trong miệng. Rõ ràng nó không thích thái độ trịch thượng của

ông già.

Ông già mới “hứ” một tiếng chưa kịp “quật” cho thằng nhỏ đáng ghét kia một trận thì anh Sáu đã can thiệp:

- Thôi bác chấp thằng nhỏ làm gì. Còn chuyện mạnh yếu lát nữa hai đội ra sân là biết liền, có gì phải tranh cãi lời thôi.

Thấy anh Sáu nói có tình có lý, ông già đành rút lui một cách hậm hực. Để xả cơn tức, ông già quay sang nói với anh thanh niên ngồi bên trái:

- Thiệt, từ hồi nó chưa đẻ tôi đã ngồi mòn quần trên cái sân này rồi, vậy mà bây giờ nó bày đặt tài khôn, đội Cảng bằng sao được cái ngón út của Hải Quan!

- Hả, Bác nói sao? - Anh thanh niên thiếu đều nhảy dựng lên, hóa ra anh ta là một ủng hộ viên của đội Cảng - Đội Cảng Sài Gòn mà không bằng ngón chân út của đội Hải Quan? Đội Cảng đá hay hơn Hải Quan gấp ngàn lần ấy chứ!

- Ôi chao, cái cậu này điên rồi...

Ông già chán nản lắc đầu, không buồn cãi nữa. Ông hạ cái dù thấp xuống sát đỉnh đầu, ngồi thu lu một mình trong cái bóng mát dễ chịu đó và nhìn mọi người bằng ánh mắt ngờ vực pha lẫn phiến muộn.

- Báo mới đây! Báo mới đây! Thẻ dục Thẻ thao số mới nhất đây! Có bài phỏng vấn huấn luyện viên hai đội Cảng và Hải Quan đây! Mua vô, mua vô! Năm đồng một tờ đây!

Một thằng nhỏ len lỏi giữa các bậc ngòai, tay cầm chông báo huơ qua huơ lại trước mặt khán giả, hô lớn.

- Ê, Minh Mông Cổ!

Tân và Hùng bụi cùng kêu lên một lượt.

Minh Mông Cổ cười toe:

- Tụi mày giữ chỗ, lát nữa tao trở lại nha.

Anh Sáu móc túi:

- Lấy cho anh một tờ, em!

Tân nheo mắt, giới thiệu:

- Anh tao đó!

Minh Mông Cổ chào anh Sáu. Nó đưa cho anh một tờ báo rồi tiếp tục chen trong dòng người:

- Báo mới đây! Năm đồng một tờ đây! Có bài phỏng vấn...

Tiếng rao của nó thoảng chốc mắt hút giữa những âm thanh ồn ào của đám đông.

Hai anh em thằng Tân châu đầu vô tờ báo. Ở chung quanh, hầu như người nào cũng có một tờ

báo trên tay. Trong thời gian chờ đợi dài dằng dặc này, báo chí - nhất là báo thể thao - là một món ăn không thể thiếu đối với khán giả. Nó giúp mọi người giết thời giờ, quên đi nỗi sốt ruột đồng thời nó cung cấp những tư liệu hấp dẫn liên quan đến trận đấu sắp xảy ra cũng như tất cả

những gì dính dáng đến thể thao, và nhất là bóng đá. Đó là chưa kể đến những lợi ích thiết thực khác: trong tay người này nó trở thành cái quạt, trên đầu người kia thì nó là cái nón...

Mọi người vừa đọc báo vừa bật lên những lời xuýt xoa, bình phẩm.

- Chết cha rồi, trận này hậu vệ Phúc không đá! Kiểu này thì hàng phòng ngự đội Cảng yếu rồi! - Một giọng đau khổ kêu lên.

- Trời ơi, tập dợt gì mà tới chấn thương lặn nè! Trời hại thiệt! - Một giọng khác tiếp theo, cũng thiếu não không kém.

- Sao trận này Hải Quan để Đức đá chỗ của Thành, kỳ vậy nè?

- Nghe nói trung phong Thành bận tập huấn gì đó mà.

- Trời ơi, kiểu này thì ai làm bàn!

Anh em thằng Tân cũng đang say sưa theo dõi những tin tức của đội Cảng Sài Gòn, quên hết mọi chuyện chung quanh.

Chỉ có Hùng bụi là thờ ơ với mọi sinh hoạt báo chí. Trong lúc mọi người đang thi nhau chúm mũi vô những dòng chữ in thì nó ngồi ngắm những khán giả đi trễ đang hối hả tìm chỗ ngồi, tò mò tìm coi có đứa bạn nào quen trong đó không.

Nhìn người ta chán, nó nhìn xuống sân cỏ, ao ước một ngày nào sẽ được bay nhảy trên đó và thi thố những cú sút tuyệt vời trước mấy mươi ngàn khán giả. Rồi giấc mơ dẫn nó đi xa hơn.

Nó hình dung ra nó đứng trong đội hình đội tuyển quốc gia và đang chơi trên một sân cỏ quốc tế xa lạ trong kỳ tranh giải vô địch thế giới năm 1990, giữa sự hoan hô cuồng nhiệt của khán giả ngoại quốc. Thiên đường mơ ước vốn là nơi quanh năm nắng ấm, vào cửa tự do, không tốn tiền, nên Hùng bụi mặc sức phóng trí tưởng tượng bay xa thật xa. Nó sắp sửa nghĩ tới giải tranh cúp bóng đá liên hành tinh thì thẳng Tân đột ngột phá bĩnh:

- Mà đọc không? Có cả đội hình hai đội đây nè!

Tân chìa tờ báo qua nhưng Hùng bụi vội vã đẩy trở lại:

- Tao không coi đâu! Đọc báo mới mắt thấy mồm!

Còn mười lăm phút nữa là đúng ba giờ rưỡi. Trọng tài dẫn hai đội Hải Quan và Cảng Sài Gòn ra chào khán giả và khởi động trước khi vào trận. Minh Mông Cổ đã bán hết chồng báo và trở

lại ngồi cạnh Hùng bụi, tán dóc.

Ba giờ kém mười.

Rồi ba giờ kém năm. Kim đồng hồ trên khán đài D lặng lẽ nhích từng bước. Hai đội đã dàn xong đội hình. Trọng tài chính và hai giám biên đã ở vào vị trí cần thiết.

Ba giờ kém một phút. Rồi nửa phút. Một giây. Rồi nửa giây.

- Te, te, t... e... e...

Còi trọng tài ré lên.

Đức đá cho Liêm, Liêm chuyền về cho Thanh Dũng, Thanh Dũng tạt bóng lên góc mặt. Minh nhí nhận được bóng, dẫn lên. Đội Hải Quan triển khai đợt tấn công đầu tiên.

Lúc này, trên các mặt khán đài, không một người hé miệng. Khối âm thanh huyền ảo khi nãy như đột ngột rơi xuống một vực sâu bí mật. Những đứa trẻ bán thuốc lá, cóc ổi, trà đá, đậu phụng, cà rem cây mới vừa rồi còn là trung tâm thu hút đông đảo khán giả thì bây giờ lại bị

chính các khách hàng của mình xua đuổi thẳng cánh nếu tụi nó đại dợt lượn qua lượn lại trên các bậc cấp che mắt mọi người.

Nhưng sự im lặng ở sân vận động cũng giống như sự im lặng của núi lửa. Nó sẵn sàng bùng nổ bất cứ lúc nào.

Tân đang ở trong tình trạng căng thẳng tột độ. Dưới sân, đội Hải Quan đang chiếm ưu thế và áp đảo đối phương liên tục.

Lại một đợt tấn công mới do trung vệ Hằng khởi xướng từ giữa sân. Qua hai, ba đường chuyền, bóng đến chân Minh nhí. Minh nhí lừa bóng tới sát đường biên cuối sân, bấm bóng vô giữa. Tình thế mười phần nguy hiểm. Trung phong Đức nhảy đánh đầu. Hựt. Bóng đến chân tiền đạo Liêm. Không chần chờ, Liêm co giò quất thẳng cẳng vô trái bóng. Một cú sút cách khung thành bảy mét, Lép I-a-sin cũng dừng hòng đỡ nổi. Thủ môn Hoàng của đội Cảng nếu có tung người lên cũng chỉ để các phóng viên chụp hình mà thôi. Tân nghe tim mình thót lại. Nó nhắm mắt để khỏi chứng kiến cảnh tượng đau lòng đứt ruột đó.

Nhưng bàn thắng không thành. Hình như mũi giày bị vướng cỏ nên cú sút của Liêm trở thành quá nhẹ. Trái bóng lăn từ từ vô tay thủ môn. Khán giả ồn lên như cái chợ. Những tiếng thở

phào xen lẫn những tiếng la giậm dứ.

Ông già che dù đen ôm mặt:

- Trời ơi, Liêm ơi là Liêm!

Anh Sáu liếc nhìn ông ta với vẻ thông cảm. Dù sao ông già vẫn còn biết tôn trọng những cầu thủ của mình. Có những khán giả khác, vì tức tối mà đâm ra xỉ vả, nguyên rủa “gà nhà” của mình bằng đủ mọi lời lẽ nặng nề nhất.

Trận đấu vẫn tiếp tục. Phát, tiền đạo cánh phải của Cảng Sài Gòn đem bóng xuống. Sau cơn sóng gió, các cầu thủ đội Cảng ổn định đội hình, bắt đầu phản công. Phát và Hồ Thủy bật tường với nhau thật nhuyễn. Hàng phòng ngự Hải Quan lúng túng thấy rõ. Qua khe hở giữa cặp trung vệ đối phương, Hồ Thủy mở một đường bóng

thật vừa tầm cho trung phong Thòn ngay vạch mười sáu mét năm mươi.

- Vô! Vô!

Trên khán đài, các cổ động viên của đội Cảng vỗ tay hò hét.

Nhưng trong khi Thòn chần chờ chưa kịp sút thì một hậu vệ Hải Quan đã xoạc căng phá bóng.

Thòn té sấp xuống sân.

Các khán đài ồn lên dữ dội. Các cổ động viên đội Cảng đỏ mặt tía tai:

- Đá như ăn cướp!

Có người rống đến bể họng:

- Đồ du côn!

Có người còn quá khích hơn:

- Giết nó! Đuổi cổ nó ra sân!

Trọng tài, vì không thổi phạt, cũng nhận được đủ thứ lời lẽ:

- Đổi trọng tài đi! Đồ đui!

Kẻ thì lên án khá nặng:

- Trọng tài “dỏm”! Ra sân đi!

Kẻ thì xoáy vô đạo đức:

- Trọng tài bán độ!

Không khí phấn khích, căng thẳng ghê gớm. Ông già dù đen cổ
ngồi thu mình cho nhỏ lại, sợ

người khác nhớ ra mình là cổ động viên của đội Hải Quan.

Từng làm trọng tài nên Tân rất thông cảm với tình cảnh người
hiệp sĩ áo đen trên sân cỏ.

Trong bụng, nó cũng thầm trách những khán giả lên án trọng tài
quá đáng. Nhưng còn đối với hậu vệ Hải Quan thì nó dứt khoát
không bỏ qua. Ai đòi lại đi đá vô chân người ta. Nó ngoạc miệng:

- Đuổi ra sân đi, đồ chơi xấu!

Nó đang tính hét thêm một câu khác thì anh Sáu đã quay lại:

- Này, em đừng có hét om sòm lên như vậy!

Tân vùng vằng:

- Ai biểu chơi xấu chi!

- Chắc gì hậu vệ Hải Quan chơi xấu! Nếu thực là chơi xấu thì trọng tài đã thổi phạt rồi.

- Trọng tài thiên vị!

Anh Sáu nhăn mặt:

- Đừng có nói ầu như vậy chứ. Chưa chắc mình đã thấy rõ hơn trọng tài. Với lại đá bóng va chạm là chuyện thường. Nhiều khi để ngăn chặn một đường bóng nguy hiểm, hậu vệ bắt buộc phải phạm lỗi. Vấn đề là sau đó anh ta phải sẵn sàng chấp nhận hình phạt của trọng tài mà không cãi chầy cãi cối.

Tân không đồng ý:

- Nói như anh thì cầu thủ được phạm lỗi dài dài hả?

Anh Sáu cười:

- Làm gì có chuyện đó! Phạm lỗi lần thứ nhất thì bị phạt hoặc bị cảnh cáo, lần thứ hai thì thẻ

vàng, lần thứ ba thì thẻ đỏ, ra sân luôn, làm sao phạm lỗi dài dài được. Nhưng em phải phân biệt một điều là vô tình phạm lỗi khác với cố tình đá xấu. Một cầu thủ thô bạo rất dễ nhận ra bởi những cú đốn giò, níu áo hay giựt chỗ của họ. Em đá bóng hoài em dư biết chuyện đó chứ.

Tân nghe rằng cười vì nó thấy anh Sáu nói có lý. Nhưng đâu phải khán giả nào cũng hiểu ra như vậy. Thiếu gì người ngồi hậm hực suốt nãy giờ.

Đúng như anh Sáu nói, sự thô bạo xảy ra trên sân rất hiếm.
Thỉnh thoảng có những va chạm ở

những khu vực đông cầu thủ và thường là trước khung thành mỗi bên, tuy nhiên không ác liệt đến mức phải có một bên nào đó lãnh phạt đền.

Lúc này, đội Cảng đã đưa tiền vệ Thà vào thay Thương, khu trung tuyến dường như trở nên vững chắc hơn và đội Cảng bắt đầu lấy lại ưu thế trên sân, tổ chức được nhiều đợt tấn công sắc bén. Đội Hải Quan liên tục bị phạt góc. Tới quả phạt góc thứ tư, trung phong Thòn đón được bóng, đánh đầu cực mạnh. Thủ môn Vũ Nhật Thành chỉ kịp đẩy bóng bằng mười đầu ngón tay. Bị đổi hướng đi, thay vì bay vô lưới, trái bóng bắn về phía trái và chạm góc cao khung thành, nảy trở ra. Bị bắt ngờ, hàng phòng ngự Hải Quan đứng như chôn chân tại chỗ.

Hồ Thủy lướt tới dùng ngực đỡ bóng và sút ngay khi bóng chưa chạm đất. Lưới tung lên trước con mắt bàng hoàng của thủ môn.

Sân vận động như muốn nổ tung trước bàn thắng chớp nhoáng đó. Tiếng la, tiếng hét, tiếng huýt và tiếng vỗ tay nổi lên như sấm. Những khuôn mặt rạng rỡ hạnh phúc, cười toe toét, khoe gần đủ ba mươi hai cái răng. Chìm ngập trong không khí hoan hỉ đó là những khuôn mặt ủ ê. Ông già dù đen cụp dù kẹp vô nách như sắp sửa ra về, không thèm coi tiếp.

Tân hể hả nhứt hạng. Nó nhảy cẫng lên như muốn bay tới ngọn cây trên đầu, hoa chân múa tay loạn xạ. Trong khi “bay”, nó đập trúng lưng một khán giả ngồi trước khiến ông này quay lại tính gây sự. Anh Sáu phải vội vàng xin lỗi và níu nó ngồi xuống.

Hùng bụi giơ ngón tay cái lên:

- Số dách!

Hùng bụi là cổ động viên của đội Sở Công Nghiệp nên chỉ chia sẻ niềm vui với bạn mình một cách chừng mực để tỏ lòng trung thành với đội của mình.

Anh Sáu cũng vui như Tết. Tất nhiên anh không biểu lộ niềm vui của mình bằng cách đập cánh bay lên trời và đá vô lưng người ta như thằng Tân. Anh ngồi yên vỗ tay như những người lịch sự khác, Chỉ cho phép mình quá trớn bằng cách vỗ mạnh tay hơn bình thường cho đến khi hai bàn tay đã rát bỏng không thể đập vào nhau được nữa mới thôi.

Sau bàn thắng của đội Cảng, trận đấu đã tiếp tục đến mười lăm phút rồi mà sự ồn ào trên khán đài vẫn chưa tắt hẳn.

Dưới sân, trận đấu đang ở thế giằng co. Đội Hải Quan đang dốc sức quyết san bằng tỉ số. Còn đội Cảng thì dứt khoát không để đối phương thực hiện ý đồ. Khu trung tuyến bị tranh chấp quyết liệt. Nhưng hình như các hậu vệ đội Cảng phải làm việc nhiều hơn các hậu vệ Hải Quan. Liêm và Minh nhí thường xuyên đổi chỗ cho nhau, khuấy động hàng phòng ngự đối phương. Trong vòng mười lăm phút, đội Cảng không thể nào ổn định lại đội hình đã bị rối loạn. Các tiền vệ đều rút hết về án ngữ trước khung thành nhà nhưng tình hình không có vẻ gì tốt hơn. Bóng liên tục đến chân các cầu thủ Hải Quan. Cỏ xanh trong vùng cấm địa đội Cảng bị dày xéo bởi hàng

chục đôi giày của cả hai phe. Sự tấn công dồn dập của đội Hải Quan hầu như không thể nào ngăn chặn nổi.

Tất cả khán giả theo dõi đều nín thở khi Liêm đột phá qua Hải và Thăng rồi đột ngột dứt mạnh. Thủ môn Lưu Kim Hoàng nghiêng rặng đâm bóng vắng trở lại. Bóng tới ngay chân Đức. Đức sút không cần chỉnh bóng. Bóng lại trúng chân hậu vệ Thăng, bật ra. Minh nhí nhảnh người sút vô-lê cực mạnh. Lưu Kim Hoàng bó tay, nhìn bóng bay qua người. Các cổ động viên đội Hải Quan chưa kịp vỗ tay thì bóng chạm xà ngang dội lại. Hậu vệ Cánh Sài Gòn rối mòng mòng, không biết phải kèm chân sút nào của đối phương. Nguy cơ thường trực đe dọa khung thành. Cầu thủ Hải Quan lại được bóng, Hồ Thanh Dũng dứt sấm sét. Bóng lại trúng cột dọc.

Khán giả hồi hộp muốn đứng tim y như đang coi phim tình báo.
Ông già dù đen đăm tay vô ngực:

- Làm như khung thành này bị ếm bùa hay sao ấy!

Còn Tân thì đang trải qua một cơn đau tim. Nó thót bụng lại rồi thở ra rồi thót bụng lại, lo lắng cho đội nhà như chính tính mạng mình bị đe dọa. Anh Sáu cũng căng thẳng ghê lắm, nhưng anh không biểu lộ ra ngoài như Tân.

Nhưng nỗi bồn chồn hốt hoảng của Tân cũng như sự trầm tĩnh của anh Sáu không giúp ích được gì cho đội Cánh đang bối rối trong cơn hiểm nghèo.

Như những người đi săn quyết không chịu về tay không, các cầu thủ Hải Quan vẫn kiên trì áp đảo. Thắng lợi trong tầm tay thường kích thích con người cố gắng vượt mức và thường được đền đáp xứng đáng.

Tới cú sút thứ năm của đối phương thì thủ môn Lưu Kim Hoàng đành bất lực. Trái bóng bay sát cột dọc như tên bắn, không cách gì với tới.

Dưới sân, các cầu thủ Hải Quan ôm nhau.

Trên khán đài, thằng Tân ôm mặt.

Sự huyền ảo bùng nổ và lan truyền trong đám đông không thua gì lúc nãy. Nhưng trên các gương mặt, niềm vui và nỗi buồn đã đổi chỗ cho nhau. Như một đứa trẻ, ông già dù đen bay vút lên khỏi chỗ ngồi, còn bay cao hơn thằng Tân khi nãy. Ông vẫy dù như thể chim đập cánh, hăng hái đến nỗi rút một chiếc dép xuống “trần gian”. Và như thể để hòa vào hạnh phúc tươi tắn của chủ, chiếc dép vui vẻ đập “bốp” một cái lên đầu cô gái ngồi dưới thấp. Cô gái giật bắn người, tưởng trời sập, cục cà rem văng ra khỏi miệng, hớn hở chui tọt vào cổ áo của một anh chàng ngồi dưới nữa khiến anh này tưởng mình lên cơn sốt rét đột ngột. May mắn cho ông già dù đen, thứ nhất là nhờ ông... già, thứ hai là hai nạn nhân xấu số kia đều là cổ

động viên của đội Hải Quan, do đó họ thông cảm với niềm vui quá đáng của ông chứ nếu không thì lời thôi to.

Còn các cổ động viên của đội Cảng thì ngược lại, mặt mày buồn thiu. Dù vậy, trong số họ vẫn có người vỗ tay trước bàn thắng của đối phương. Như anh Sáu chẳng hạn. Cùng với ông già dù đen, anh vỗ tay rất lâu. Nhắc thấy thằng Tân bất động, vẻ mặt rầu rĩ pha lẫn hậm hực, anh nheo mắt hỏi:

- Sao em không vỗ tay? Bàn thắng vừa rồi không đẹp hả?

Tân đáp, nó không nhìn anh Sáu:

- Em chỉ vỗ tay cho đội Cảng.

Anh Sáu nhận xét:

- Như vậy là thiếu tinh thần thể thao.

Tân vẫn khẳng khái:

- Mình ủng hộ đội nào thì mình vỗ tay cho đội đó chứ!

- Nhưng ủng hộ đội này đâu phải là lạnh nhạt, thờ ơ với tài nghệ của đội kia.

- Nhưng em không thích vỗ tay khi Hải Quan đá lọt lưới Cảng.

- Vậy là sai! Trước hết, người ta tới sân vận động để coi đá bóng, để thưởng thức nghệ thuật điều khiển trái bóng của cầu thủ. Trước những pha dàn xếp ngoạn mục, những cú đi bóng lắt léo, những cú sút tuyệt kỹ không cần biết của phe nào, người xem chân chính đều cảm thấy rung động và vỗ tay tán thưởng. Bởi vì bóng đá là môn thể thao phục vụ con người, em hiểu không?

Tân nửa hiểu nửa không. Một mặt nó công nhận anh Sáu nói có lý, mặt khác nó cảm thấy rất vô lý khi phải vỗ tay mừng đội Hải Quan đá vô gôn đội Cảng. Nó quay sang Hùng bụi:

- Nè mày, khi đội Sở Công Nghiệp của mày bị đội nào đó “đế” 1-0, mày có vỗ tay không?

Hùng bụi giơ cùi chỏ ra:

- Vỗ cái này này! Ở đó mà vỗ tay!

- Còn mày thì sao? - Tân hỏi Minh Mông Cổ - Mày ủng hộ đội nào?

- Tao không ủng hộ đội nào hết. Tao cưng các đội thành phố ngang nhau. Khi nào đội thành phố đá với các đội ở tỉnh khác thì tao ủng hộ đội thành phố, còn thành phố đụng thành phố thì đội nào thắng cũng được.

Minh Mông Cổ trả lời nghe chán phèo. Tân lại ngó xuống sân. Nó cảm thấy ý kiến của Hùng bụi gần gũi với nó hơn ý kiến của anh Sáu, dù là anh Sáu nói có vẻ hợp lý hơn.

Dưới sân, hai đội vẫn thay phiên nhau tấn công. Trận đấu đã trở về trạng thái cân bằng. Dần dần, đội Hải Quan tỏ ra núng thế hơn, nhất là từ khi Tân bị chấn thương phải ra sân. Đội Cảnh gần như dồn hết đội hình lên phần sân đối phương. Phan Hữu Phát của đội Cảnh tỏ ra xuất sắc ở cánh mặt, liên tục tạo nên những pha sóng gió trong vùng cấm địa Hải Quan. Cặp chân của

Hồ Thủy và cái đầu của trung phong Thôn thường xuyên uy hiếp khung thành đối phương.

Nhưng thủ môn Vũ Nhật Thành trong một chiều sung sức đã cản phá có hiệu quả những cú kết thúc hiểm hóc của đội Cảnh, tỏ ra là một tấm lá chắn vững chắc.

Trong tình hình thế trận chỉ diễn ra trên nửa sân đó, thành linh hậu vệ Toàn của đội Hải Quan cướp được bóng và chuyền dài lên phía trước. Bóng rớt sau lưng hàng phòng ngự đội Cảng, lúc này đang dàn hàng ngang ở vạch vôi giữa sân. Tiền đạo Liêm băng lên như một cơn trốt xoáy, bứt qua khỏi các hậu vệ Cảng Sài Gòn, đuổi theo bóng. Sau một thoáng bất ngờ trước đòn phản công chớp nhoáng của đối phương, các hậu vệ đội Cảng choàng tỉnh co giò đuổi theo Liêm.

Các cổ động viên đội Cảng muốn rớt tim ra ngoài khi chứng kiến cảnh rượt bắt vô vọng của hậu vệ đội nhà. Liêm chạy như tên bắn, bỏ đối thủ sau lưng khoảng ba, bốn thước, đang cầm đầu cầm cổ dẫn bóng thẳng vô gôn Lưu Kim Hoàng như ngựa phi về đích. Lưu Kim Hoàng có vẻ lúng túng, nửa muốn đứng trong gôn, nửa muốn chạy ra truy cản đối phương. Và khi anh ta quyết định rời khung thành thì bóng đã lọt vô góc cao bên trái, kéo theo những tràng vỗ

tay như sấm dậy trên các khán đài.

Ông già dù đen một lần nữa bay lên. Nhưng lần này, trước khi bay, ông cẩn thận tuột dép cầm nơi tay.

Tiếp thu ý kiến của anh Sáu, Tân vỗ tay đàng hoàng. Nhưng tay nó vỗ mà mắt nó buồn rầu nhìn đám mũ, nón tung lên khắp bốn mặt khán đài như bướm bướm. Rồi nó nhìn lên bảng số.

Tỉ số 2-1 như đóng đinh vô ngực nó. Chợt nó la lên:

- Đồ ăn hại! Có mấy con số mà cũng không biết đường treo!

Tân la chói lói làm Hùng bụi giựt mình, quay lại:

- Gì vậy mà?

Tân chỉ tay lên bảng số bên khán đài D, cầu nhàu:

- Mà coi tụi nó gắn số kìa!

Ý thằng Tân muốn nói đến mấy đứa nhỏ chuyên lo việc thay số trên hai bảng ghi điểm. Hùng bụi nhìn theo tay chỉ của bạn, ngờ ngác hỏi:

- Có gì đâu?

- Tỷ số gắn lộn mèò vậy mà mà kêu không có gì! - Tân gắt.

Hùng bụi lại nheo mắt dòm lên bảng số:

- Thì 2-1 là đúng rồi chứ gì nữa!

- Mà không chịu để ý gì hết trơn! Hải Quan thắng Cảng 2-1 mà trên kia lại ghi Cảng thắng Hải Quan 2-1, vậy mà không có gì hả?

Hùng bụi gật gù:

- À đúng rồi! Vậy mà tao không nhìn ra!

Nói xong, Hùng bụi vội vã nhìn xuống sân. Nó sợ thằng Tân cao hứng chỉ một hàng chữ khác.

Nhưng Tân cũng mắc nhìn xuống sân. Nó theo dõi trận đấu và chờ đội Cẩng gỡ hòa.

Đội Cẩng không gỡ hòa nổi. Tỉ số cách biệt mong manh đó vẫn giữ nguyên đến hết trận mặc dù trong hiệp hai, đội Cẩng có đến ba cơ hội ghi bàn. Hồ Thủy, Thà, rồi Thòn thay nhau sút chệch cột dọc và thử độ cứng của xà ngang.

Tiếng còi chấm dứt trận đấu vừa vang lên, khán giả lục tục đứng dậy, ồn ào chen chúc nhau ra cửa. Hùng bụi và Minh Mông Cổ cũng chen theo dòng người. Anh Sáu và Tân ngồi yên tại chỗ. Khi dòng người đã thưa thớt, hai anh em mới đứng dậy, lặng lẽ rời khỏi sân vận động, không ai nói với nhau một câu nào.

Tối đó, anh Sáu ăn ít hơn lệ thường.

Nuốt qua loa hai chén cơm, anh buông đũa và cầm ly nước ra ngồi một mình trước hiên.

Lát sau, Tân chạy ra ngồi cạnh anh Sáu. Nó quan sát anh một hồi rồi rụt rè hỏi:

- Bộ anh buồn hả?

- Ừ.

- Tại đội Cẩng thua hả?

- Ừ.

- Vậy mà hồi chiều lúc đội Cảnh thua, anh lại vỗ tay?

- Đâu phải anh vỗ tay vì đội Cảnh thua mà là vì bàn thắng đẹp của đội Hải Quan.

Tân im lặng. Nó nghĩ ngợi một lúc rồi đột nhiên tuyên bố:

- Anh không vô tư.

- Cái gì? - Anh Sáu sửng sốt.

.

.

—

.

.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

1

100

- Nếu anh vô tư thì ai thắng ai thua cũng được, mắc gì anh buồn!

Anh Sáu bật cười:

- Đâu phải vậy! Vô tư hay không là thái độ thưởng thức trên sân, tức là không thiên vị đội nhà mà phải tán thưởng những pha hay, những bàn thắng đẹp của cả hai đội. Còn tình cảm thì làm sao vô tư được. Mỗi người đều có đội mà mình yêu thích chứ. Hồi chiều anh rất mong đội Cảng thắng. Và khi đội Cảng thua làm sao anh vui nổi.

Anh Sáu nhìn thẳng vô mặt Tân:

- Em cũng vậy chứ gì?

Tân gật đầu, thừa nhận:

- Em cũng buồn.

- Đó thấy chưa! - Anh sáu nói tiếp - Mà ai lại chẳng vậy. Chớ nếu đi coi đá bóng mà ai thắng ai thua cũng được, không hồi hộp lo âu, không vui mừng, buồn bã thì đâu có gì mà khoái.

Bóng đá sở dĩ hấp dẫn một phần ở chỗ nó gắn liền tình cảm của mình với một đội bóng nào đó. Nhưng điều này không có nghĩa là mình chỉ cổ vũ đội của mình một cách thiên vị mà tỏ ra bất công với thành tích của những đội khác. Như em hồi chiều...

Tân không để cho anh Sáu nói hết. Nó đấm tay thùm thụp vô lưng anh, vùng vằng:

- Bàn thắng thứ hai của đội Hải Quan em có vỗ tay mà.

Anh Sáu cười hì hì:

- Thì anh có nói xấu em đâu! Anh tính nói như em hồi chiều là một khán giả vô tư đó chứ!

Chương 9: Trước Vòng Chung Kết

Các cầu thủ đội “Sư tử” đều ngạc nhiên khi thấy thủ lĩnh Hùng bụi cấp sách đi học lớp phổ

cập ban đêm. Trước đây, hồi đầu tháng chín, biết bao nhiêu người tới tận nhà kêu Hùng bụi đi học mà nó đâu có chịu nghe. Hết bác tổ trưởng dân phố tới các anh ở phường đoàn rồi các thầy cô giáo nữa, chẳng ai lay chuyển nổi ý chí sắt đá của Hùng bụi. Bà ngoại nó và dì nó nói nó còn không nghe nữa là. Vậy mà bây giờ, khi các trường phổ cập đã nhập học hơn một tháng rồi, Hùng bụi lại lò dò tới lớp, xin vô học. Các cầu thủ đội “Sư tử” thắc mắc ghê lắm.

Trước đây, nơi gương Hùng bụi cả bọn đều “tẩy chay” việc học văn hóa. Trừ Thuận ròm suốt ngày chơi nhong, còn thì đứa nào cũng có “nghề nghiệp” đang hoàng. Minh Mông Cổ bán báo, Long quần bán thuốc lá, Sơn cao giữ xe đạp, Tâm sún trông coi quán hàng, Hùng bụi và thằng Sĩ lượm giấy vụn. Đứa nào cũng có công ăn việc làm, đi học làm cái quái gì, lại phải nhốt mình trong lớp cả buổi, tù túng thấy mồ. Dòng đời đang trôi chảy êm xuôi như vậy thì đừng mọi cái, Hùng bụi đi học.

Cả bọn lập tức cử Long quần là đứa chơi thân với Hùng bụi nhất tới gặp đội trưởng để thăm dò hư thực.

Thực ra, Hùng bụi chẳng muốn giấu giếm bạn bè chuyện đi học của mình. Hồi trước, bị ba má bỏ rơi, Hùng bụi sinh ra chán đời, không thèm đi học nữa, mặc dù lúc đó nó vừa được lên lớp hai. Bà ngoại nó và dì nó hết nói nặng tới nói nhẹ, khuyên nó tiếp tục học hành để đảm bảo tương lai. Nhưng trong hoàn cảnh đau khổ, nó chẳng tìm thấy một ý nghĩa đẹp đẽ nào trong việc học tập và nói chung, nó không còn thiết tha với bất cứ việc gì ngoài chuyện chạy nhảy rong chơi cùng bạn bè. Không dè mỗi ngày một lớn lên, nó cảm thấy việc mù chữ gây ra bao nhiêu là trở ngại trong cuộc sống hàng ngày của nó. Khi đi ngang qua rạp xi-nê, thấy tấm trang quảng cáo vô cùng hấp dẫn nhưng không làm sao đọc được tên phim, Hùng bụi bứt rứt ghê gớm. Nó chỉ đọc được mấy con số từ một đến mười. Đó là do nó thường chơi bài cào ăn tiền với tụi bạn. Còn ngoài ra thì mù tịt. Hùng bụi thỉnh thoảng lại âm thầm đau khổ với ý nghĩ đó. Nhất là gần đây, thằng Tân “lòe” nó về cuốn luật bóng đá khiến mỗi lần nghĩ tới, nó lại tức anh ách. Rồi chuyện đọc báo, chuyện tấm bảng tỉ số trên sân vận động Thống Nhất nữa. Thế là Hùng bụi quyết định đi học trước sự ngạc nhiên và sung sướng của bà ngoại nó và dì nó.

Thoạt đầu, nó tính rủ rê thêm vài đứa trong đội “Sư tử” cùng đi cho vui. Nhưng nghĩ đi nghĩ

lại, nó đành thôi. Trước đây, nó đã từng tuyên bố hùng hồn “Ở nhà đi lượm bao ny-lông, khoái hơn!” trước tụi bạn, không lẽ bây giờ lại vác mặt tới rủ tụi nó đi học.

Thành ra, khi thấy Long quần mò tới, Hùng bụi mừng lắm:

- Ê, đi đâu đó mày?

Long quần không trả lời. Nó nhìn Hùng bụi từ đầu tới chân như đang quan sát một hiện tượng lạ.

- Bộ tao lạ lắm sao mà mày nhìn kỹ vậy? - Hùng bụi nhăn nhó.

Long quần vẫn không trả lời. Nó hỏi:

- Nghe nói mày đi học hả?

- Ừ! - Hùng bụi đáp bằng một giọng cảnh giác.

Long quần bắt đầu chất vấn:

- Sao hôm trước mày nói không thèm đi học?

Hùng bụi quay mặt đi chỗ khác:

- Thì hôm trước khác hôm nay khác...

Long quần vỗ tay lên thùng thuốc lá:

- Tụi nó nói mày thất hứa.

Hùng bụi nhún vai:

- Tao có hứa hồi nào đâu.

- Mà y không hứa nhưng mà y nói. Nói cũng như hứa! - Long quần vẫn không chịu thôi.

Hùng bụi biết khó lòng giải thích cho vị sứ giả này hiểu ra mọi chuyện. Nó nhú mà y tính kế:

- Mà y muốn đọc sách không?

Long quần trợn mắt:

- Mà y mà có sách?

- Đâu có. Đây là sách của dì tao. Cuốn “Cuộc phiêu lưu của Rô-bin-xơn”. Hay lắm!

- À, tưởng gì! Tao coi phim đó rồi!

Hùng bụi trề môi:

- Phim khác, sách khác chứ! Sách hay hơn gấp ngàn lần!

Thấy Long quần có vẻ thèm thuồng, Hùng bụi tấn công thêm:

- Mà y đọc không? Cuốn sách dày hơn hai trăm trang lận. Tao chạy vô lấy cho mà y mượn nghe.

Nghe Hùng bụi quảng cáo cuốn sách dày tới hơn hai trăm trang, Long quần muốn nổi da gà.

Trong bọn chỉ có Minh Mông Cổ, Tâm sún và Long quần là biết chữ. Nhưng so với hai đứa kia thì Long quần kém hơn nhiều. Tâm sún và Minh Mông Cổ cầm tờ báo đọc lầu lầu, còn Long quần thì phải đánh vần vát và từng chữ một. Một cuốn truyện tranh mười sáu trang, không bao lăm chữ mà Long quần đọc cả buổi mới xong. Do đó, khi nghe Hùng bụi có hảo ý cho mượn cuốn “Rô-bin-xơn”, Long quần thở dài:

- Thôi, tao không đọc đâu.

Hùng bụi giả bộ ngạc nhiên:

- Ủa, sao vậy? Bộ mày chê dở hả?

- Đâu có! - Long quần gãi đầu - Sách dày quá tao đọc không nổi. Mày có cuốn nào mỏng mỏng không?

- Sách của dì tao cuốn nào cũng dày không hà. Có cả truyện Tề Thiên Đại Thánh nữa.

Long quần liếm môi:

- Cũng hai trăm trang hả?

Hùng bụi cười tươi như hoa:

- Đâu có! Khoảng ba trăm trang lận!

Long quần nheo mắt nhìn bạn:

- Thôi đi! Mày đừng có chơi xỏ tao. Tao cóc thêm đọc thứ sách của mày!

Thấy thời cơ đã chín muồi, Hùng bực kết thúc cuộc nói chuyện bằng cách nhẹ nhàng tuyên truyền:

- Vậy mà không chịu đi học!

- Mày cũng đâu có đọc được chữ nào mà đòi bày khôn tao! - Long quần khít mũi.

- Vậy tao mới đi học.

- Mày làm như đi học là đọc được liền không bằng.

- Chớ sao nữa!

- Xạo!

- Thiệt! Anh Long nói rõ ràng.

Long quần chớp mắt:

- Anh Long nói vậy hả?

- Ừ, chính anh nói mà! Đó, mày không thấy tại “Mũi tên vàng” sao?

- Tụi nó học lâu rồi chớ bộ.

- Thì mình học một thời gian cũng bằng tụi nó thôi, cũng lâu vậy!

Long quần hơi xiêu xiêu. Nó biểu Hùng bụi:

- Đâu, mày chạy vô lấy truyện Tề Thiên ra tao coi thử coi!

Biết Long quần chưa tin mình, Hùng bụi chạy vô ngăn kéo của dì, lục cuốn sách có vẽ hình con khỉ cầm thiết bả đem ra đưa cho Long quần. Thằng này cầm cuốn sách, xuýt xoa:

- Hình Tề Thiên “độc” quá hả mày?

- Tề Thiên thì hết sảy rồi! Tao nghe dì tao kể nó biến hóa dữ lắm.

Long quần lật qua lật lại cuốn sách một hồi rồi trả cho Hùng bụi:

- Thôi, mày cất đi! Hôm nào tao sẽ mượn!

Hùng bụi sáng mắt:

- Vậy là mày chịu đi học rồi chớ gì?

Long quần chép miệng:

- Cũng chưa biết! Để tao hỏi ý kiến ông bà già đã.

Vị sứ giả ôm thuốc lá ra về với một tâm trạng ngổn ngang. Tụi nhóc đón Long quần với hàng chục câu hỏi:

- Nó nói sao mà?

- Nó đi học thiệt hả mà?

- Nó đi học được mấy bữa rồi?

- Bà ngoại nó bắt nó đi hả?

Long quần lắc đầu:

- Không ai bắt buộc nó hết. Tự nó đi.

Sơn cao nhíp tay lên quầy hàng của Tâm sún:

- Nó có nói tại sao nó đi học không?

- Nó nói để biết đọc! - Long quần trả lời.

Sơn cao xịt nước miếng qua kẽ răng:

- Biết đọc làm quái gì! Tao cóc biết đọc mà vẫn kiếm ra tiền dài dài.

Sĩ hùa theo:

- Tao cũng cóc cần biết đọc. Đi lượm giấy vụn khoái hơn đi học nhiều!

- Nó đi học ban đêm chứ bộ!

- Ban đêm tao khoái coi ti-vi hơn! - Sĩ tiếp tục bài bác.

Long quần tỏ vẻ khó chịu:

- Đó là mày khoái thôi. Đâu phải đứa nào cũng giống mày.

Sơn cao chen vô:

- Đứa nào cũng vậy thôi. Tao cũng khoái coi ti-vi hơn.

Cả bọn lập tức nhao nhao:

- Tao cũng khoái coi ti-vi!

- Coi ti-vi thích hơn!

- Tao cũng vậy!

Long quần như bị bao vây giữa một làn sóng phản đối. Nó tức giận tuyên bố:

- Còn tao, tao khoái đi học!

Nói xong, nó ôm thùng thuốc lá đi thẳng ra đường trước sự kinh ngạc của đồng bọn.

Nhưng trong đội “Sư tử” không phải chỉ có Long quần là đứa duy nhất bị Hùng bụi quyến rũ.

Lần lượt, Minh Mông Cổ, Tâm sún, Thuận ròm đều bị Hùng bụi chinh phục. Dù sao, đó cũng là ý kiến của đội trưởng, dù cuộc đời không phải lúc nào cũng giống như sân cỏ. Chỉ có Sĩ và Sơn cao là không chịu khuất phục trước ánh sáng của lớp học. Sơn cao thì vì tối nào cũng ở

bãi giữ xe, do đó nó không màng đến chuyện học tập học tiếc lôi thôi. Còn thằng Sĩ thì từ

trước đến nay, nó luôn luôn muốn tỏ ra độc lập đối với Hùng bụi, thành ra nó không muốn bị

Hùng bụi lôi kéo dễ dàng. Nhưng rồi, vì cứ tối đến, tụi bạn đều kéo róc nhau đi học, ở nhà một mình không biết chơi với ai, cuối cùng Sĩ cũng lò dò tới lớp.

Đội “Sư tử” không học chung một lớp. Minh Mông Cổ và Tâm sún học lớp ba. Long quần học lớp hai. Còn Hùng bụi, Thuận ròm và Sĩ thì học lớp một vì không đứa nào biết chữ.

Ngày hôm đi học đầu tiên, thằng Sĩ đã gây náo loạn lớp học rồi.

Khi cô giáo đang chép bài trên bảng thì Sĩ thò tay kéo tai một đứa ngồi bàn trên.

Thằng này đau quá la “oái” một tiếng khiến cô giáo quay lại:

- Các em giữ im lặng, đừng làm ồn nghe.

Nạn nhân của Sĩ đứng bật dậy:

- Thưa cô, thằng này kéo tai em!

Cả lớp quay đầu dòm hai kẻ gây rối.

Cô giáo lên tiếng:

- Em đừng nên gọi bạn là thằng này thằng nọ. Gọi là bạn nghe nó êm tai hơn, em nhớ nghe.

Rồi cô quay sang Sĩ:

- Sao em lại kéo tai bạn? Đừng nghịch như vậy nữa nghe!

Sĩ sùng sộ:

- Tại nó ngồi che mắt em đó cô! Cái đầu nó bự tổ chẳng mà nó không chịu xê qua một bên cho em nhìn lên bảng.

Cô giáo khoát tay:

- Như vậy thì em nói nhỏ nhẹ với bạn, mắc gì phải kéo tai! Thôi, hai em ngồi xuống đi! Nhớ

đừng có gây chuyện nữa.

Cô giáo vừa quay lên thì Sĩ chồm tới thụi cho thằng kia một cú vô lưng. Lập tức thằng này vung tay đánh lại. Vì bất ngờ trong lúc mặt đang đưa ra phía trước, Sĩ bị đâm một cái “bốp”

ngay quai hàm. Nó nổi nóng, trèo qua bàn tính nhảy xổ vô thằng kia quyết ăn thua đủ. Thấy mặt mày đối thủ đằng đằng sát khí, thằng kia sợ quá, vội nhảy lên bàn vọt chạy. Sĩ đuổi theo.

Nghe rầm rầm sau lưng, cô giáo quay lại và thấy hai đứa học trò khi nãy đang đuổi đánh nhau trên bàn. Hai đứa rượt nhau quanh phòng, nhảy từ bàn này sang bàn khác, miệng chửi nhau loạn xạ. Bàn ghế đổ ầm ầm, đám con gái la thất thanh, tụi con trai lớn thì hò hét cổ vũ khiến không khí “trận đánh” trở nên hỗn loạn dữ dội. Tiếng khóc rì rỉ của đám con nít nhỏ và tiếng la của cô giáo bị át đi trong sự ồn ào, không gây nên sự chú ý nào đáng kể.

Hùng bụi và Thuận ròm kêu đến khản giọng nhưng hầu như Sĩ không nghe thấy. Nó mãi say sưa đuổi đối thủ chạy muốn vắt giò lên cổ. Thằng kia chạy một hồi, mồ hôi toát đầm dề, thở

hết muốn nổi, lại thấy bàn ghế ngã chổng kènh ra đất, biết không thể nào thoát khỏi tay đối thủ nếu cứ tiếp tục chạy quanh trong lớp.

Do đó, thừa lúc chạy ngang qua cửa sổ, nó co giò phóng một cái “vù”, bay ra ngoài sân. Sĩ cúi vội xuống chỗ ngồi, vội lấy cuốn tập cô giáo mới phát, nhét vô lưng quần rồi phóng qua cửa sổ, vội vã đuổi theo. Trong thoáng mắt, cả hai mất hút trong bóng đêm.

Lớp học bừng tỉnh trở lại như sau một cơn ác mộng. Cô giáo và học trò phải xúm lại khiêng đóng bàn ghế đang ngổn ngang như một

bãi chiến trường.

Buổi học hôm sau, Sĩ vẫn tới lớp. Chỉ có đối thủ của nó là trốn mất tiêu.

Tới lúc chép bài, Sĩ khều tay Thuận ròm:

- Xé tập cho tao xin một tờ mày.

- Làm gì?

- Tao chép bài.

- Tập mày đâu?

- Tao làm mất rồi.

- Xạo đi mày.

- Thiệt mà. Hôm qua tao làm rớt.

Thuận ròm nheo mắt ngó bạn, cười mũi:

- Mày làm rớt vô bao giấy vụn của mày chớ gì?

- Bậy! Tao làm mất thiệt đó.

Thuận ròm rứt cổ:

- Tao không tin. Mà bán ký lô thì có.

Thuận ròm kiên quyết không cho giấy. Sĩ đành ngồi không. Nó không muốn nhờ vả Hùng bụi. Rảnh rang chẳng biết làm gì, Sĩ rút cây viết chì trong túi áo ra, bắt đầu vẽ bậy trên bàn.

Lát sau cô giáo đi xuống lớp và bắt gặp thằng Sĩ đang ngồi loay hoay tẩy tẩy xóa xóa mấy cái hình vẽ ngoằn ngoèo. Cô liền hỏi:

- Sao em không chép bài?

Thằng Sĩ đứng dậy, thưa:

- Em làm mất tập rồi ạ.

Cô giáo lộ vẻ sửng sốt:

- Cô mới phát tập cho em hôm trước đây mà!

Mặt thằng Sĩ hiện khô:

- Dạ, nhưng em làm mất rồi. Mới mất đây ạ.

- Sao vậy?

- Bữa nay em về nhà tối, sợ đi học trễ nên em cầm đầu chạy thẳng một lèo tới trường. Hồng dè cuốn tập em lộn trong lưng quần rớt mất hồi nào em chẳng hay.

Nghe Sĩ trình bày lý do như vậy, cô giáo chỉ biết thở dài:

- Lần sau em đừng có lộn tập vở lung tung vậy nữa. Lúc nào cũng cầm tập trên tay nghe không!

- Dạ, nghe.

- Nãy giờ em ngồi không vậy hả? - Cô giáo lại hỏi.

Sĩ chỉ Thuận ròm, tổ cáo:

- Em có kêu nó xé tập cho em xin một tờ mà nó không cho đó cô.

Cô giáo khẽ nhăn mặt:

- Em đừng gọi bạn bằng nó. Còn em Thuận không xé tập là vì em ấy biết giữ gìn tập vở. Điều đó rất đáng khen.

Cô giáo lại gần Thuận ròm, chìa tay ra:

- Thuận cho cô coi tập nào!

- Thưa cô, em viết chưa xong ạ! - Thuận ròm từ chối.

Thấy thái độ của Thuận ròm, cô giáo dâm nghi. Cô bước tới, cầm cuốn tập lên. Cực chẳng đã, Thuận ròm phải nhấc bàn tay ra tay khỏi trang viết, mặt mày lấm lét nhìn cô giáo.

Trước cuốn tập của người học trò “biết giữ gìn tập vở, rất đáng khen” này, cô giáo chỉ biết há hốc mồm, không nói được một lời.

Cuốn tập khi phát ra cách đây một tuần còn đủ một trăm trang, bây giờ trên tay cô giáo, nó chỉ

còn lèo tèo có mười hai trang, tính luôn bìa, mỏng manh, xộc xệch như một xấp giấy lộn. Mấy chục trang kia không biết bay đi đâu.

- Tại sao cuốn tập của em lại ra hình thù như vậy? Còn mấy chục tờ kia đâu? - Cô giáo kêu lên.

Thuận ròm ấp úng:

- Thưa cô, em... làm mất ạ.

- Mất thì mất cả cuốn như tao chứ ai lại mất có mấy chục tờ như mày, kỳ vậy? - Sĩ đột ngột xen vô.

- Sao, em nói thiệt đi? - Cô giáo lại hỏi. Cô nhìn thẳng vô mặt Thuận ròm.

- Thưa cô, em... xé ạ! - Thuận ròm lúng túng thú thiệt.

- Em xé tập làm gì?

Thuận ròm chưa kịp đáp thì Sĩ đã vọt miệng:

- Nó xé làm điều đó cô!

Cô giáo lắc đầu:

- Các em học hành kiểu này thì chết rồi! Lấy tập đâu mà chép bài!

Thuận ròm và Sĩ nhìn nhau.

Cô giáo nói tiếp:

- Buổi học tới, cô sẽ cố gắng kiểm tập cho hai em, nhưng hai em nhớ phải giữ kỷ, không được làm mất nữa nghe chưa!

So với hai đứa bạn thì Hùng bụi giữ gìn tập vở ngon lành hơn nhiều. Cuốn tập của nó khi phát ra thế nào thì bây giờ vẫn còn đầy đặn như vậy. Thậm chí, nó còn nhờ dì nó bao bì, kẻ nhãn đảng hoàng. Nhưng không vì vậy mà Hùng bụi được coi là học sinh gương mẫu. Nó chuyên môn hút thuốc trong lớp. Bị cô giáo bắt gặp mấy lần. Hùng bụi nghĩ cách qua mặt. Nó giấu đầu xuống bàn, rít thuốc và phà khói vô ngăn bàn. Làm như vậy, khói thuốc sẽ loăng ra và bay lên từng đợt mỏng, khó bị phát hiện. Một hôm, trong khi đang chúi đầu hút thuốc như

vậy, Hùng bụi bị cô giáo kêu đứng dậy đánh vắn. Nó hoảng hồn liệng đại mẫu thuốc hút dở

xuống đất. Không dè mẩu thuốc rớt ngay chân Thuận rồm làm
thằng này la chói lói. Mọi sự

thế là đổ bể.

Từ bữa đó, Hùng bụi không hút thuốc trong lớp nữa. Nhưng
thường thường, trước khi vô học, nó đứng ngoài cổng cổ rít vài hơi
rồi mới lò dò vô lớp.

Sĩ thì muốn tỏ ra chịu chơi hơn Hùng bụi. Không hút thường
xuyên như Hùng bụi, nhưng lâu lâu kiếm được điếu thuốc “cán”, nó
mang vô lớp ngồi hút tỉnh bơ. Cô giáo la, nó bỏ ra ngoài đứng hút
cạnh cửa sổ và thổi khói bay vô lớp, chọc tức thiên hạ.

Ai chớ thằng Sĩ thì không màng gì lớp học này. Bữa trước vì ngồi
nhà không có bạn nên nó mới vác xác tới trường cho vui. Không dè
ở trường chẳng vui gì ráo, lại mất tự do nữa mới khổ. Đánh lộn thì
không cho đánh, hút thuốc cũng cấm, la to cũng bị rầy, thiệt chán.
Không hiểu tại sao mấy thằng bạn ôn dịch của nó lại chịu giam mình
cả buổi trong cái “nhà tù” đó như vậy không biết. Thằng Sĩ đã muốn
bỏ học lắm rồi.

Và nó bỏ thật. Sau vài lần gây náo loạn lớp học và khiêu khích
cô giáo một cách công khai, Sĩ

chuồn thẳng một mạch, không hẹn ngày trở lại. Bây giờ, tối nào
nó cũng có mặt chỗ Sơn cao, nơi thằng này đang giữ xe trước các
quán nhậu xô bồ, phức tạp. Hai đứa cặp kè, tập tành nhậu nhẹt,
mặc cho tụi bạn nó “dại dột” đâm đầu vô những lớp học đêm.

Từ ngày thằng Sĩ ra đi, lớp học trở nên trật tự hơn trước. Các vụ
đánh nhau - đánh trong lớp, đánh ngoài sân và cả trên đường đi học

- đã giảm đi rất nhiều. Cô giáo đỡ mệt hơn, cô không còn phải la đến khản tiếng để giải tán những trận hỗn chiến do thằng Sĩ khởi xướng. Tuy nhiên, mặt cô có vẻ buồn. Có lẽ cô buồn vì cô chưa kịp cảm hóa được đứa học trò bướng bỉnh thì nó đã trốn biệt tăm và vì cô bản khoản không hiểu sau khi rời bỏ mái trường thì cuộc đời của nó từ nay sẽ ra sao.

Nỗi buồn về đứa học trò ra đi chưa kịp lắng xuống thì nỗi buồn về những đứa ở lại đã dâng lên. Cô giáo không thể hiểu nổi vì sao tối nay, lớp học lại vắng gần phân nửa. Hùng bụi và Thuận ròm là hai trong những học trò chăm chỉ nhất lớp cũng nghỉ học.

- Tại sao bữa nay các bạn nghỉ nhiều vậy các em?

Cô giáo buồn phiền hỏi số học sinh ít ỏi đang ngồi cục lại khoảng một phần tư lớp.

Cả chục cái miệng nhao nhao:

- Tại bữa nay thứ năm đó cô.

Cô giáo không hiểu:

- Thứ năm là sao?

- Các bạn đó ở nhà xem ti-vi chớ sao, cô!

- Thì những tối khác cũng có ti-vi vậy, tại sao các bạn đó lại đi học?

Đám học trò tranh nhau bày tỏ sự hiểu biết của mình:

- Tại thứ năm có chương trình “Trong nhà ngoài phố” mà cô!

Cô giáo bật cười:

- Học không lo học, cứ đi coi người ta giễu hề!

Cứ vậy, hể tới tối thứ năm là lớp học lại vắng khá nhiều. May mà lớp học không có buổi nào rơi nhằm tối thứ bảy. Chớ nếu có thì lại thêm một số ở nhà coi cải lương, lớp học có nước giải tán luôn.

Trước tình hình đó, Ban giám hiệu quyết định chuyển giờ học tối thứ năm sang tối thứ ba.

Lớp học lại đầy đủ như trước.

Độ rày, Hùng bụi tỏ ra ham học lạ thường. Từ khi bập bẹ đánh vần được vài dòng tin thể thao trên tờ báo của Minh Mông Cổ cho mượn, Hùng bụi càng nung nấu quyết tâm biết đọc đến cùng.

Mỗi tối, trước khi tới lớp, Hùng bụi hăng hái chạy đến nhà từng đưa một, rủ đi. Noi gương đội trưởng, các cầu thủ đội “Sư tử” cũng tỏ ra siêng năng đặc biệt.

Nhờ thành tích đó, cuối tháng, Hùng bụi được cả lớp bình chọn là “chiến sĩ đi đầu, học tốt, rủ

bạn cùng đi”. Nó còn được nêu tên khen thưởng trước toàn trường và được Ban giám hiệu tặng một cây viết chì màu xanh đỏ,

tha hồ mà vẽ vời thỏa thích.

Long quần thì được tặng một cái áo sơ mi nhò “thành tích”... thường xuyên mặc áo rách đi học. Số là nó chẳng có một cái áo nào lành lặn ra hồn cả. Theo đề nghị của Ban giám hiệu nhà trường, Ủy ban thiếu niên nhi đồng phường đã nhanh chóng giải quyết vấn đề ăn mặc cho Long quần. Long quần mừng rơn. Nó chờ cho tiếng kèn tan học vang lên là ba chân bốn cẳng đem cái áo mới về khoe với mọi người trong nhà. Nhưng cái mà Long quần khoái nhứt hạng là cuốn “Rô-bin-xơn” Hùng bụi cho mượn. Tính đến bữa nay, nó đọc được cả thấy là năm trang rồi.

Nhưng dù sao đi nữa, các cầu thủ đội “Sư tử” không phải bao giờ cũng là những học trò chăm chỉ. Những tối nào sân vận động Thống Nhất có đá đèn hoặc ti-vi có tường thuật bóng đá là y như rằng tối hôm sau, các cầu thủ của chúng ta lại đứng cúi đầu trước cô giáo, vẽ mặt biết lỗi và giải thích lý do bằng một giọng hết sức thành thật:

-

-

-

-

-

-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

- Thưa cô, hôm qua em bận việc nhà!

Chương 10: Trước Vòng Chung Kết

Mấy hôm nay, các cầu thủ thiếu nhi trong toàn quận bàn tán xôn xao về giải bóng đá sân nhỏ

do Ban thể dục thể thao và Câu lạc bộ thiếu nhi phối hợp tổ chức trong những ngày sắp tới.

Đây là giải bóng đá chào mừng ngày 22 tháng 12, ngày thành lập Quân đội nhân dân.

Lần đầu tiên, các cầu thủ chân đất dưới mười lăm tuổi được tham gia một giải bóng đá có quy mô “người lớn” như vậy.

Theo điều lệ giải quy định, các trận thi đấu sẽ diễn ra trên sân bóng có kích thước bằng phân nửa sân của người lớn. Cầu thủ mỗi bên là bảy người, tính luôn thủ môn. Mỗi trận đấu sẽ diễn ra trong hai hiệp, mỗi hiệp 30 phút.

Vòng đầu của giải là cuộc đua tranh ráo riết giữa các đội bóng khu phố trong từng phường.

Hai đội bóng nhất nhì sẽ được chọn tham gia đội tuyển phường để đi thi đấu cấp quận. Các đội hạng ba trở xuống coi như “chầu rìa” ở vòng hai. Do tính chất “khốc liệt” đó mà ngay từ

khi thông báo của Ban tổ chức giải vừa phát ra, khắp các ngõ hẻm, đường phố dậy lên một không khí sôi nổi, nhộn nhịp. Các cầu thủ nhỏ tuổi lao vào tập luyện, bất kể giờ giấc.

Ở đội “Mũi tên vàng”, các chú nhóc cũng khấn trương không kém. Bây giờ, ngoài những ngày tập dượt ở sân bóng phường theo lịch quy định, tụi nó còn tranh thủ ở lại trường sau giờ

học, tập kỹ thuật trên sân xi-măng.

Tân độ rày học hành có tiến bộ nên ba má nó đã nới tay cho nó phần nào. Ba nó nói: “Con muốn đi đá bóng hay muốn đi chơi đâu cũng được miễn là phải học bài và làm bài đầy đủ, đâu vô đó rồi mới được đi”. Đưa con đành phải chấp nhận điều kiện ông bố đưa ra, không còn cách nào khác. Để được bay nhảy trên sân bóng, Tân bắt buộc phải chúi mũi vô cuốn tập trước đã. Không dè vậy lại hóa hay! Thứ hạng của Tân trong lớp cứ nhích lên từng tháng. Ba nó hài lòng. Nó sung sướng. Vì đám con gái, nhất là nhỏ Thúy, nhỏ Ái không còn nhìn nó bằng ánh mắt khi dễ nữa. Và “vua phá lưới” khi ra sân không còn thấy rờn rợn sau lưng vì sợ

khán giả nhớ chuyện học tập chẳng ra gì của mình. Trong niềm hạnh phúc tràn trề đó, Tân rất biết ơn môn bóng đá. Nó nghĩ, chính nhờ bóng đá mà nó mới học tập “ra gì” đến như vậy.

Chính vì muốn thanh toán lệ bài vở để được ra sân đuổi theo cái vật tròn tròn quuyến rũ kia, mà nó phải mài mòn hai con mắt trên trang sách, tụng bài đến rã họng và viết đến móp hai đầu ngón tay. Nói tóm lại, rõ ràng bóng đá giúp cho học tập chứ học tập thì đâu có

giúp được quái gì cho bóng đá! Thiếu gì đứa học giỏi hơn mình, có đứa học trên mình hai ba lớp mà tụi nó đá bóng có ra cái khi mốc gì đâu. Thậm chí có đứa dẫn bóng xuống, còn mình thẳng gôn trước mặt, mà đá cũng không vô. Tân nghĩ vậy và nó cảm thấy tự hào về tài nghệ của mình.

Trưa nay, như thường lệ, khi tiếng kèn hết giờ vang lên, học trò ôm cặp tuôn ra cổng như

một bầy ong thì các cầu thủ đội “Mũi tên vàng” ở lại. Tụi nó xúm quanh gốc phượng cuối sân, cặp xách, tập vở gom lại một chỗ.

Tân vừa cởi áo vừa đề nghị:

- Bữa nay tụi mình tập đội đầu nghe!

Cả bọn đồng ý liền.

Tình nhảy căng lên, khoe:

- Hôm qua tao đội đầu được bốn cái, mà ời!

- Thua tao, tao đội được năm cái! - Thành lên tiếng.

Thịnh trề môi, khi dễ:

- Có vậy mà cũng khoe! Tao đội tới tám cái lận.

Thành không tin:

- Sức mấy mày đội được tám cái! Bóng nhựa mày làm như bóng da không bằng!

- Thiệt mà! - Thịnh cố làm cho tụi bạn tin mình - Không tin mày hỏi thằng Tân coi! Trái bóng tao đội còn đầy hơi, chưa xì.

Tình cười ha hả:

- Tưởng sao! Bóng chưa xì thì tao đội tới hai chục cái lận.

Thịnh hừ mũi:

- Đừng có xạo! Mày mà đội được hai chục cái lát nữa tao công mày về tới nhà liền.

- Thôi, thôi! - Tân lên tiếng - Có gì đâu mà cãi. Bây giờ tụi mày đội thử coi đứa nào được bao nhiêu cái biết liền.

Vừa nói nó vừa thấy trái bóng đang kẹp dưới nách xuống đất.
Trái bóng nảy tưng tưng.

- A ha, trái bóng mới tinh, tụi mày ơi!

Quân kêu lên và cầm trái bóng dồi lên cao rồi đưa chân ra hứng. Nhưng trái bóng không chịu nằm yên trên bàn chân nó mà rút bịch xuống đất khiến tụi bạn cười rần.

Đó là trái bóng anh Sáu mua cho Tân bữa trước. Nó cất kỹ trong nhà, đợi trái bóng cũ của đội nó tởi tả rồi mới đem ra.

Các cầu thủ đội “Mũi tên vàng” thi nhau đội đầu, coi ai hơn ai. Tụi nó vừa chơi vừa cãi cọ, châm chọc nhau ồn ào vui vẻ.

Trong khi đó thì có một đứa tách biệt hẳn không khí sôi nổi của đồng bọn. Đó là thằng Hoàng. Nó ngồi một mình dưới gốc phượng, hai tay ôm cặp, nhìn bạn bè đang vui chơi bằng cặp mắt buồn rầu.

Tiếng cười đùa của tụi kia như những mũi dùi xoáy vô lòng nó. Nhiều lúc nó muốn chạy lại nhập bọn, muốn chạy nhảy la hét vang trời như trước đây nhưng rồi nó lưỡng lự và tiếp tục ngồi yên tại chỗ.

Tụi bạn dường như quên bẵng sự có mặt của vị khán giả cô độc. Chúng vẫn say sưa tập luyện.

Mãi đến khi trái bóng bất thần văng về phía gốc phượng thì Tân mới bước lại chỗ Hoàng. Nó lượm trái bóng, ném cho mấy đứa kia rồi ngồi xuống cạnh Hoàng.

Hai đứa ngồi im lặng bên nhau một cách ngượng ngập. Tân mấy lần định bắt chuyện nhưng rồi có một cái gì đó khiến nó cảm thấy rất lúng túng, không thể mở miệng được. Hai đứa đều nhìn ra trước mặt, làm bộ như đang theo dõi tụi bạn tập dượt.

Lâu thật lâu, Tân mới lên tiếng:

- Mà y vô tập chung với đội mình đi!

Nghe hai chữ “đội mình”, Hoàng hơn hẳn mặt. Nó thở dài:

- Đội mình gì nữa mà đội mình!

- Vẫn là đội mình chứ! - Tân hăng hái nói - Khi nào lớp mình đá với lớp khác, mày vẫn là thủ

môn của đội “Mũi tên vàng” kia mà!

Giọng Hoàng vẫn ỉu xìu:

- Nhưng mà hiện giờ thì tao không còn ở đội “Mũi tên vàng” nữa. Tao là thủ môn của đội “Sư

tử”.

Tân vẫn tiếp tục an ủi bạn:

- Nhưng mai mốt mày cũng trở về với đội mình vậy, hổng lẽ mày ở hoài bên kia sao?

Hoàng ngồi im. Nó nhìn thẳng Tân bằng ánh mắt khó hiểu khiến thằng này phải quay mặt đi chỗ khác.

Số là kỳ tranh giải này, cầu thủ ở khu vực nào thì chỉ được chơi cho khu vực đó, không có tình trạng lẫn lộn lung tung. Do đó, Hoàng phải trở về chơi cho đội khu phố 2, tức là đội “Sư

tử” chứ không được quyền đứng trong đội hình của đội “Mũi tên vàng” ở khu phố 1 nữa.

Mất một thủ môn giỏi, đưa nào trong đội “Mũi tên vàng” cũng tiếc. Nhưng điều khiến tụi nó buồn nhất là phải chia tay một người bạn tốt như thằng Hoàng, chia tay một cầu thủ tận tụy, siêng năng, trung trực và gắn bó với đội suốt hai năm nay trong hàng trăm trận đấu. Thằng Hoàng ra đi khiến cho cả bọn đều cảm thấy như bị mất mát một cái gì vô cùng thân thiết và quý giá, thành ra chúng cố quên đi thằng Hoàng đang ngồi đó, dưới gốc phượng và nhìn tụi nó bằng ánh mắt buồn bã. Chúng không đủ can đảm để gọi lại nỗi đau của cả đội và nhất là của người thủ môn đáng mến. Về phía Hoàng, việc rời khỏi đội “Mũi tên vàng” đối với nó cũng xót xa ghê lắm, không khác chi tâm trạng một chiếc lá lìa cành. Dù rằng hằng ngày tới lớp, nó vẫn gặp mặt đông đủ tụi bạn, vẫn ngồi chung bàn với chúng nhưng trên sân cỏ thì nó không còn được bảo vệ khung thành cho đội bóng thân yêu của nó nữa. Bây giờ nó đã thuộc về một đội bóng khác, đội “Sư tử”. Đó là chưa kể đội “Sư tử” là đội địch thủ đáng gờm xưa nay với đội “Mũi tên vàng”. Thật là trớ trêu. Sắp tới đây, nó phải đứng trong khung gỗ của đội “Sư tử” và ra sức ngăn chặn mọi cú sút xuất phát từ chân thằng Tân và đồng bọn.

Mấy ngày nay, Hoàng đã tập dượt chung với đội “Sư tử”. Ngày tranh giải sắp tới rồi. Nhưng không vì thế mà nó tỏ ra không dấn dấp gì tới đội bóng cũ. Như trưa nay chẳng hạn, mặc dù không tham gia luyện tập với các cầu thủ “Mũi tên vàng”, nó vẫn ngồi nán lại đợi tụi bạn cùng về.

- Tụi nó đối xử với mày cũng tốt chứ hả? - Tân hỏi sau một hồi im lặng.

- Tụi nào?

- Thì đội “Sư tử” chứ tụi nào.

- À, cũng bình thường! - Hoàng nói thêm - Tụi nó lúc này chơi lên chân lắm.

Tân nhìn bạn:

- Có thêm mỳ về nữa thì ngon rồi.

Hoàng liền ngó lơ chỗ khác. Nó có cảm tưởng như thằng Tân đang trách mình, mặc dù nó biết không phải vậy.

- Thôi mỳ về trước đi! - Tân lên tiếng giục.

Hoàng lắc đầu:

- Tao đợi tụi mỳ về luôn thể.

Tân đứng dậy:

- Vây mỳ ngồi đây nghe! Tao dợt một chút!

Hoàng gật đầu. Nó nhìn thẳng Tân đang đi lại chỗ tụi bạn. Các cầu thủ đội “Mũi tên vàng”

đưa nào đưa nấy mồ hôi mồ kê nhễ nhại nhưng vẫn chưa chịu ngừng tập. Thịnh đội đầu được mười hai cái. Dương đội được mười cái. Đứa tệ nhất như thằng Thành cũng đội được năm cái.

“Đội mình lúc này cũng tiến bộ ghê!” - Hoàng thầm nhận xét và nó ngạc nhiên không hiểu sao mình cứ gọi đội “Mũi tên vàng” là “đội

mình” y như không có gì thay đổi.

Khi tụi bạn bắt đầu mặc quần áo, chuẩn bị ra về thì Hoàng cũng ôm cặp đứng dậy.

Cả bọn sánh vai tuôn ra cổng. Tân đi bên cạnh thằng Hoàng, nó hỏi:

- Chú Tám mày độ rày còn mê đội Công nghiệp Thực phẩm nữa không?

- Mê như điên!

- Đội này lên hạng A1 không nổi mà ông cứ mê hả?

Thằng Hoàng cười toe:

- Ông kêu là cái số nó còn lận đận.

- Đá hay thì lên, đá dở thì xuống chớ lận đận khỉ gì!

- Ông kêu là đội bóng của ông gặp xui chớ không phải dở.

Tân cười hì hì:

- Ông thì lúc nào chần nói vậy. Ông thiên vị thấy mò!

Hoàng im lặng. Nó không bênh vực cho chú nó. Tại thằng Tân nói đúng quá xá cỡ. Chú Tám nó mê coi đá bóng thuộc loại số một. Mà ông thiên vị thì cũng không ai bằng. Ông khoái đội Công nghiệp Thực phẩm dữ lắm. Đội Công nghiệp Thực phẩm đi đá ở đâu ông cũng đáp xe đồ đi theo cổ vũ cho bằng được mặc dù lúc này đội bóng thân yêu của ông đã tụt xuống hạng A2 và Hải Quan, Cảng Sài Gòn đang là hai đội được mến mộ nhất ở thành phố. Chú Tám mê đội bóng của mình đến mức tỏ ra thiên lệch quá đáng. Chú có hàng trăm lý do để giải thích và bào chữa cho cái thua của đội nhà cũng như có hàng mớ những lời dè bĩu, khích bác để nhận chìm thắng lợi của đội đối phương xuống tận bùn đen.

Ra ngoài, chú khoái đội Công nghiệp Thực phẩm. Về xóm, chú khoái đội “Mũi tên vàng”.

Bởi vì thằng cháu chú bắt gôn trong đội này. Bây giờ, Hoàng chuyển qua đội “Sư tử”, tình cảm của chú cũng chuyển theo. Chú lại ủng hộ đội của Hùng bụi. Điều này thì Hoàng giấu tui thằng Tân. Mặc dù khi ra tranh giải thì tui này cũng sẽ biết. “Thiệt chưa thấy ai như ông chú mình!” - Hoàng buồn cười trong bụng khi nghĩ tới niềm mê say cuồng nhiệt và rất là vô nguyên tắc của chú Tám.

- Chú mày còn làm ở hãng giày Ba-ta không? - Tân lại hỏi.

- Thì ông làm ở đó chứ đâu! - Hoàng sực nhớ ra - Hình như bữa trước ông có hứa cho mày đôi giày phải không?

Tân gật đầu:

- Ủ, sao lâu quá không nghe ông nói gì hết. Hay ông quên rồi không biết. Mày về nhắc giùm ông coi!

- Được rồi, tao sẽ nhắc.

Hoàng hứa với bạn trước khi rẽ về nhà ở khu phố 2.

Chiều đó, đội “Mũi tên vàng” và đội “Sư tử” lại tập chung với nhau ở sân bóng phường 2 như

thường lệ.

Trước khi đấu “tập huấn” với nhau, mỗi đội tản về một khu thành để tập kỹ thuật cơ bản.

Ở phía đội “Sư tử”, tân thủ môn Hoàng nhảy nhót trong khung gỗ đón đỡ những cú sút của đồng đội. Cựu thủ môn Long quần, nay là thủ môn dự bị kiêm tiền vệ, đứng chung trong đám thằng Sĩ, Tâm sún chờ tới lượt mình thử chân sút.

Lúc thằng Hoàng trở về đội khu phố 2, đứa nào trong đội “Sư tử” cũng mừng ra mặt, trừ Long quần. Điều nó hằng lo lắng đã xảy ra. Đội “Sư tử” coi việc thằng Hoàng sẽ đứng trong khung thành của đội là chuyện đương nhiên không cần bàn cãi. Kể cả thằng Sĩ là đứa trước đây hành hung Hoàng cũng nhất trí như vậy. Long quần coi chuyện đó như một sự sỉ nhục đối với mình. Nó cũng chẳng làm gì lớn chuyện, cũng chẳng nói cạnh nói khỏe gì nhưng thái độ của nó đối với người thủ môn mới rất là lạnh nhạt.

Hoàng thừa biết chuyện đó. Nó không muốn làm Long quần mất lòng. Mặc dù Long quần là đứa duy nhất trong đội “Sư tử” tỏ ra không ưa nó trong mấy ngày tập dượt chung vừa qua, nó có cảm tình với Long quần nhất đội. So với những đứa khác, Long quần có vẻ hiền lành, dễ

thương hơn. Vội lại, nó muốn mọi sự rành mạch đâu đó rõ ràng.
Long quần bắt gôn cho đội

“Sự tử” từ trước tới nay, bây giờ bị mình chiếm chỗ ngang xương
không nói qua một tiếng kể

cũng kỳ. Hoàng liền đề nghị Hùng bụi cho thi đá phạt đền. Nó và
Long quần mỗi đứa bắt năm trái, đứa nào để lọt ít thì làm thủ môn
chính, đứa kia làm gôn phụ hoặc lên đá hàng trên. Như

vậy cho công bằng, không ai nói ai được. Cả đội đồng ý ngay lập
tức.

Hoàng vỗ vai Long quần:

- Như vậy nghe! Tao đã về đây thì tao cũng như mày đều phải
bảo vệ danh dự cho đội. Nếu tao để lọt lưới nhiều hơn mày thì tao
sẵn sàng nhường cho mày bắt gôn liền.

Long quần mắt vẻ lạnh lùng thường ngày, nó cũng vỗ lên lưng
thằng Hoàng, cười nói:

- Ý kiến của mày hay đó! Tao sẵn sàng!

Kết quả cuộc thi tài, Long quần đỡ được một trái, Hoàng đỡ
được hai trái và một lần đâm trúng bóng nhưng lưới vẫn bị thủng
như thường. Sau lần đó, Long quần vui vẻ làm thủ môn dự bị và khi
chưa cần thay thế thì nó sẽ thay phiên với Thuận rôm đá ở vị trí tiền
vệ cánh trái.

Hoàng nhấp nhồm giữa hai cột gôn như một con mèo. Đôi mắt nó mở to nhìn chằm chằm vô trái bóng đang xé gió bay tới. Cú dứt của Sơn cao khá mạnh nhưng không hiểm. Trái bóng bay thẳng vô tay thủ môn. Hoàng ném bóng ra. Tới lượt Thuận rôm dứt. Trái bóng đi sệt vô góc trái khung thành. Hoàng nhảy bổ tới và nằm đè lên trái bóng. Minh Mông Cổ dứt. Thủ

môn lại lao theo. Bóng trúng cột dọc, nảy ra, Long quần trờ tới, gậy nhẹ bóng vô góc lưới, thẳng Hoàng bó tay. Nhưng trong tích tắc, nó kịp thời nhoài người tới, lấy chân hất trái bóng văng ra ngoài. Cú “chuôi” của nó không thua gì Tam Lang. Tụi bạn vỗ tay hoan hô ầm ĩ.

Hoàng nhe răng cười khoái chí. Khi đã đứng vô khung thành, nó lập tức quên đi tất cả những dần vật phiền muộn hằng ngày. Không cần biết là mình đang bảo vệ khung thành cho đội nào, khu phố 1 hay khu phố 2, lúc đó Hoàng chỉ có mỗi một suy nghĩ là làm sao đừng để cho bóng lọt vô gôn. Nhiệm vụ của người thủ môn lúc này là trên hết. Nó tả xung hữu đột, bay lượn giữa hai cột gôn như một con dơi sung sức, hăng hái đâm bắt mọi cú kết thúc nguy hiểm từ

bất cứ hướng nào bay tới. Trong đội “Sư tử”, đứa nào cũng nể cho sự tập dượt đến nơi đến chốn của Hoàng. Lần nào cũng vậy, sau khi tập, người nó ướt mềm mồ hôi như mới ở dưới sông lên.

Lần này cũng vậy, tập cho đến khi không còn thở nổi nữa, Hoàng mới chịu rời khung thành cho Long quần vô thay.

Thực ra, tài nghệ của Long quần không thua kém Hoàng bao nhiêu. Nó thuộc loại thủ môn xuất sắc mà các đội bóng khác đều thèm muốn. Nếu cho Hoàng là thủ môn số một thì Long quần phải là thủ môn số hai. Nhưng xui cho nó là “số một” và “số hai” lại ở chung

trong một đội, thành ra “số hai” dĩ nhiên phải chịu lép hơn. Chớ nếu nó ở đội khác, như đội khu phố 4

của thằng Sinh chẳng hạn, thì Long quần sẽ được trọng vọng ra trò chớ không phải chơi.

Đội “Sư tử” tiếp tục thử tài thủ môn dự bị.

Tới khi Long quần mệt nhoài, phản xạ bắt đầu loạn quạng thì các chân sút trừ danh như

Hùng bụi, thằng Sĩ cũng đứng hết muốn nổi. Tụi nó ngồi bệt xuống đất, nghỉ xả hơi. Có đứa nằm ngửa mặt lên trời, đầu gối lên hai tay, ngấm mây và... mặt trời.

Hùng bụi ngồi kế bên thằng Hoàng. Trong khi tụi bạn tán dóc đủ thứ chuyện trời ơi đất hỡi thì Hùng bụi ghé vô tai Hoàng, khoe:

- Tao sắp được kết nạp Đội rồi mày.

Hoàng trở mắt nhìn bạn. Nó reo lên:

- Thiệt hả mày?

- Thiệt! Không tin mày hỏi Long quần với Thuận ròm coi! Tụi nó cũng sắp vô Đội một lượt với tao.

- Chi đội trong lớp mày hả?

- Ủ, chỉ riêng Long quần thuộc chi đội khác. Tại nó học khác lớp tao mà!

Hùng bụi chọt nhớ ra một điều, nó khoe:

- Chi đội lớp Long quần do anh Long phụ trách đó mày.

Hoàng không hiểu:

- Anh Long nào?

Hùng bụi huých vai bạn:

- Thì anh Long chớ anh Long nào nữa! Anh bữa trước dẫn mình vô đá bóng trong sân vận động của phường đó.

- À! Hết sảy hén!

Hoàng gật gù. Té ra anh Long phụ trách thiếu nhi ở phường.

Hùng bụi ngoắc Long quần và Thuận ròm lại. Bốn đứa ngồi chụm đầu trò chuyện.

- Còn Minh Mông Cổ sao không vô Đội? - Hoàng tò mò hỏi.

Thuận ròm cười hích hích:

- Nó già rồi ai mà cho vô Đội. Hình như nó sắp mười sáu tuổi thì phải.

Hoàng cũng cười:

- Còn Tâm sún? Nó đâu có nhiều tuổi?

- Tâm sún hả? - Hùng bụi tặc lười - Tao cũng không rõ nữa, tại nó học lớp ba với Minh Mông Cổ chứ đâu có học chung lớp tao hay lớp Long quần đâu.

Thuận ròm nhún vai:

- Tao nghe Minh Mông Cổ nói là nó không chịu đi sinh hoạt Đội. Tối nào có giờ học hát hay sinh hoạt gì gì đó do chị phụ trách hướng dẫn là nó chuồn mất tiêu.

Long quần giải thích thêm:

- Nhiều lần tao hỏi nó thì nó nói là nó phải ở nhà giúp má nó nấu khoai để sáng sớm bày hàng.

Nó kêu nó chỉ đi học mấy buổi dạy văn hóa thôi, còn nó không khoái đi sinh hoạt, nó ghét học hát chung với tụi con gái.

Câu chuyện đang sôi nổi thì bị giọng cười hô hố của thằng Sĩ cắt ngang.

- Ha ha! - Sĩ này giờ nghe lỏm cuộc trò chuyện của mấy đứa này, bây giờ liền ngoác miệng ra cười - Tụi Hùng bụi, Long quần sắp trở thành “cá ba đuôi” rồi tụi mày ơi! Ít bữa tao mua “cá thia lia” về bỏ trong lọ thủy tinh đá chơi! Ha ha!

Long quần trừng mắt:

- Đừng có bép xép cái miệng, mày! Chuyện mình không lo, cứ đi lo chuyện thiên hạ.

Sĩ nhe răng, chọc:

- Tao có sắp mọc đuôi như tụi mày đâu mà lo!

Hùng bụi “hừ” một tiếng, bực bội:

- Mà thì suốt ngày chạy rong ngoài đường, biết cái khỉ mồm gì mà nói!
- Mà cũng chạy rong như tao chứ có khá gì hơn đâu mà bày đặt lên mặt.

Hùng bụi khịt mũi:

- Nhưng mà buổi tối tao đi học.
- Thì kệ mày! - Sỉ so vai - Mày muốn học thì mày học, còn tao không muốn học thì tao đi chơi, ai cấm!
- Thì đâu có ai cấm mày. Nhưng mày không được nói đưng đến tụi tao.

Sơn cao đột ngột lên tiếng bênh vực thẳng Sĩ:

- Nó thấy đứa nào đeo khăn quàng đỏ thì nó kêu là “cá ba đuôi” chứ nó đưng tới mày hồi nào.

Hoàng nãy giờ cố dẫn nhưng không dẫn được, nó đứng bật dậy:

- Nhưng nó không được nói vậy!

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

-

—

- Miệng tao, tao nói! “Cá ba đuôi”!

Hoàng mặt mày đỏ gay, lao tới:

- Màý nói tiếng nữa coi!

- Đồ “cá ba đuôi”!

Nhưng Hoàng chưa kịp làm gì thì Hùng bụi đã kéo tay nó lại, nói lớn:

- Màỵ để tao!

Không khí căng thẳng tốt độ. Cuộc ấu đã sắp sửa xảy ra và thằng Sĩ có nguy cơ trở thành nạn nhân của những lời khiêu khích vừa rồi. Nhưng thật may cho nó vì ngay lúc đó, tụi thằng Tân kêu giật giọng:

- Lẹ lên chớ tụi mày. Gần hết giờ tập rồi.

Các chú nhóc đội “Sư tử” sực nhớ ra mình tới đây để đá bóng chớ không phải để đánh lộn.

Những con gà đang hăng tiết lập tức xếp cựa lại và tiến ra sân, đứng vào những vị trí đã được sắp xếp từ trước. Thủ môn Hoàng lầm lũi đi về phía khung thành. Khung thành quá rộng so với vóc dáng thủ môn. Sân bóng cũng quá rộng so với những cầu thủ trên sân.

Các chú nhóc chạy nhảy trên mặt sân giống như những chiếc thuyền con bơi trên đại dương. Nhưng hai đội vẫn nhứt quyết rải người ra đá trên toàn sân y như người lớn, vừa chạy vừa thở hồng hộc.

Chúng cho rằng thi đấu trên sân rộng cũng là một cách tập thể lực thuận lợi. Một công đôi ba chuyện mà! Dù sao thì ngày tranh giải cũng sắp tới rồi.

Các cầu thủ đội “Sư tử” trong nháy mắt đã quên đi những mối bất hòa nội bộ. Khi trái bóng lăn đi, những tính khí khác nhau kia đã thống nhất lại thành một khối, với cùng một quyết tâm và mục đích giống nhau là giành chiến thắng cho đội mình.

Hoàng nhô lên hụp xuống trong khung gỗ theo dõi những đường bóng tấn công của đối phương. Hai bàn tay nhỏ bé của nó như hóa thành bốn, thành tám, thành mười sáu chia nhau bịt kín khung thành. Nó đón bên này, đỡ bên kia, hăm hờ cản phá hoặc tóm gọn mọi cú kết thúc của các cầu thủ đội “Mũi tên vàng”, đội mà mới ngày

nào đây nó còn là một thành viên nòng cốt. Nhưng giờ đây, khi đã đứng giữa hai cột gôn để đóng vai trò tấm lá chắn cuối cùng của một đội bóng, nó quên hết mọi điều. Nó chỉ nhớ một điều duy nhất là phải hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, không được để lọt bất cứ một trái bóng nào vô cái ô hình chữ

nhật đằng sau lưng mình.

Nhưng đây chỉ là một trận tập dượt. Ít bữa nữa, nó sẽ phải gặp lại đối thủ nặng tình nghĩa này trong những trận đấu chính thức, căng thẳng hơn, quyết liệt hơn, những trận đấu giành quyền vào sâu trong giải.

Chương 11: Trước Vòng Chung Kết

Lúc đầu ban tổ chức giải bóng đá thiếu nhi phường 2 tính dùng cuộc đào những đường rãnh trên mặt sân vận động phường theo kích thước của một sân bóng thu nhỏ, sau đó rải vôi lên, những đường rãnh sẽ lập tức trở thành đường biên ngang, biên dọc. Và ban tổ chức sẽ có một sân bóng nhỏ nằm chính giữa một sân bóng lớn.

Nhưng rồi thấy làm như vậy, mặt sân sẽ hư đi, uổng, Ban tổ chức bèn dời những trận thi đấu về sân Câu lạc bộ thiếu nhi quận, nằm ngay trong phường 2.

Đó là một cái sân có bề dài năm mươi thước và bề ngang hơn hai mươi thước. Một cái sân cỏ

hẳn hoi, nhưng người ta chỉ dùng làm sân bóng chuyền chứ không ai lại chơi bóng đá trên đó.

Và cũng chính vì dùng để chơi bóng chuyền nên cái sân cỏ này thực ra chỉ có cỏ ở bốn góc sân. Còn khoảng đất ở giữa thì đúng là ... đất. Các cầu thủ bóng chuyền nhảy lên đập bóng chuyền nhảy lên đập bóng mạnh bao nhiêu thì khi rớt xuống, chân họ cũng đập lên cỏ mạnh bấy nhiêu. Do đó cái sân ngó giống như một cái đầu bốn phía tóc mọc xum xuê trong khi chính giữa đỉnh lại hói một miếng to tướng. Để cuộc tranh giải được bắt đầu, Ban tổ chức đã lấp chỗ hói đó mất tới bốn năm xe cát.

Mé trong của sân là một hàng rào sắt thấp, mé ngoài là một bức tường cao trên hai thước. Đó là hai đường biên dọc “thiên nhiên.” Ban tổ chức chỉ phải rắc vôi từ hàng rào sắt tới bức tường là có thêm hai đường biên ngang “nhân tạo.”

Không hiểu có phải vì biết ngày nay tại đây có tổ chức cuộc thi đấu bóng đá hay không mà mười năm trước người ta đã trồng ở mỗi đầu sân một cây phượng. Ban tổ chức vui vẻ trồng thêm mỗi bên một cây trụ nữa rồi bắc một thanh gỗ ngang qua cây phượng. Thế là hai khung thành xuất hiện. Sau đó, người ta đi mua bốn cái lưới bóng chuyền đem về cắt ra may lại thành hai cái lưới khổ lớn rồi đem phủ lên phía sau khung gỗ để biến nó thành khung thành quốc tế thực sự.

Và trong mấy ngày qua, những trận đấu giữa các khu phố đã diễn ra sôi nổi, gay go, quyết liệt không thua gì những trận đấu giành cúp thế giới ở Tây Ban Nha mùa hè 82.

Những cuộc thi đấu bóng đá, dù ở bất cứ đẳng cấp nào, lứa tuổi nào vẫn bộc lộ đầy đủ tính bất ngờ, hấp dẫn của nó, đem lại cho người xem những cảm xúc đẹp đẽ.

Giải bóng đá sân nhỏ giành cho thiếu nhi thu hút một khối lượng khán giả đáng kể. Những trận sau người xem càng đông hơn trận trước. Không chỉ trẻ con mà cả người lớn cũng chen nhau đứng chật quanh sân.

Như chiều nay chẳng hạn, ba giờ trận đấu mới bắt đầu mà hai giờ khán giả đã xô đẩy, chen lấn nhau loạn xạ rồi. Ai cũng muốn đứng đằng trước để coi cho “đã con mắt.” Sợ dây thừng Ban tổ chức căng quanh sân để ngăn cách khán giả với sân bóng cứ bị hàng chục bàn tay kéo tới kéo lui hoài.

Khán giả người lớn cũng ồn ào không thua gì khán giả con nít. Họ túm năm tụm ba bàn tán, bình luận về những trận đấu đã qua và tiên đoán, cãi cọ về những trận đấu sắp tới, họ là những người dân ở trong phường và liên quan không ít thì nhiều với các cầu thủ của chúng ta. Họ là cha chú hoặc cậu dưỡng hoặc ít nữa cũng là láng giềng của một cầu thủ tí hon nào đó. Họ tới sân để trước hết ủng hộ con cháu của mình với tư cách... tổ viên tổ dân phố. Thế là họ thả sức ồn ào, tranh luận và theo như những lời tác giả nghe lóm được thì ai cũng cho “thằng con tui”

hoặc “thằng cháu tui” là ngôi sao số một trên sân cỏ. Họ quả quyết đến nỗi tác giả phải tin rằng có thể thấy nhiều ngôi sao trong một trận đấu giữa ... ban ngày mà không cần dùng kính thiên văn.

Trong những khuôn mặt bàn tán hăm hở đó, nổi bật lên nụ cười tươi rói của chú Tám. Chú đang say sưa ví thằng Hoàng, cháu chú, với thủ môn I-a-sin của Liên Xô, mặc dù chú chưa hề

thấy I-a-sin bắt bóng bao giờ. Chú phát biểu hăng hái đến nỗi nước miếng bay vèo, đánh

“bếp” một cái vô mặt người đối diện khiến ông này phải lùi lại một bước và vội vã công nhận thằng Hoàng là thủ môn số một, thậm chí l-a-sin cũng chỉ bằng ngón út của nó mà thôi.

Nhưng dù biết điều như thế, vị thánh giả đáng thương này vẫn chưa thoát khỏi tay chú Tám.

Sau khi thấy thằng cháu thân yêu của mình đã được công nhận là l-a-sin, chú lại muốn vị

khán giả lịch sự kia tiếp tục công nhận Hùng bụi, đồng đội của cháu mình, là Di-cô. Một lần nữa, vị khán giả kia lại tỏ ra biết điều. Nhưng chú Tám vẫn chưa bằng lòng... Cứ cái đà đó, trong nháy mắt, đội bóng khu phố 2 của chú đã có toàn danh thủ. Nhưng điều đó có giúp ích được gì cho đội bóng trong trận đấu sinh tử chiều nay không? Liệu hàng loạt danh thủ quốc tế

của chú có cản nổi những cuộc đột phá dũng mãnh của hàng tiền đạo “Mũi tên vàng” không?

Chú Tám lo lắng ghê lắm...

Trận đấu chiều nay là cuộc đọ sức giữa hai đội sừng sỏ trong phường, khu phố 1 tức đội “Mũi tên vàng” và khu phố 2 tức đội “Sư tử”. Đây là trận đấu thứ mười và cũng là trận đấu cuối cùng của vòng loại cấp khu phố để chọn hai đội nhất, nhì tham gia đội tuyển phường.

Cho đến trước trận đấu này, các đội cuối bảng coi như đã ngã ngũ. Đội khu phố 3 thua ba, huề

một, được một điểm và đội khu phố 5 thua ba, thắng một, được hai điểm, bị loại khỏi vòng tranh chấp ngôi vị nhất nhì.

Trong ba đội còn lại thì đội khu phố 4 của thằng Sinh đã đấu xong bốn trận với kết quả hai thắng hai thua, hiệu số thắng bại 6/3, được bốn điểm. Đội “Mũi tên vàng” mới đấu có ba trận, hai thắng một huề, hiệu số thắng bại 8/5, được năm điểm. Đội “Sư tử” cũng mới đấu ba trận, hai thắng một thua, hiệu số thắng bại 5/3, được bốn điểm. Trận chiều nay giữa hai đội “Mũi tên vàng” và “Sư tử” là trận cuối cùng của bảng đấu loại phường 2.

Căn cứ vào những điểm số đạt được, thì đội hiện đang dẫn đầu là đội “Mũi tên vàng” chắc chắn sẽ được tham gia đội tuyển phường. Với năm điểm có sẵn trong tay, nếu chiều nay thua đội “Sư tử”, đội bóng của thằng Tân vẫn đứng nhì bảng như thường. Còn đội “Sư tử”, muốn lọt sâu vô giải, bắt buộc phải thắng đội “Mũi tên vàng” hoặc ít ra cũng phải thủ huề để kiếm thêm một điểm hồng vượt qua đội khu phố 4. Còn nếu thua thì đội của Hùng bụi sẽ bằng điểm đội khu phố 4 - cả hai đội cùng bốn điểm - nhưng so hiệu số thắng bại thì đội khu phố 4 cao hơn và đội “Sư tử” sẽ bị ra rìa. Do đó đối với tụi thằng Sĩ, Hùng bụi, trận đấu chiều nay là trận “sống còn” của đội. Đưa nào đưa nấy cực kỳ căng thẳng. Tới giờ thi đấu, các cầu thủ đội

“Sư tử” bước vô sân với những bộ mặt nghiêm trang khác hẳn thường ngày. Không một tiếng cười đùa. Chưa vào cuộc mà trán Tâm sún, Thuận ròm đã lấm tấm mồ hôi. Những tiếng hò hét, cổ vũ của khán giả khu phố 2 không làm chúng cảm thấy dễ thở hơn chút nào.

Chú Tám la oang oang như chỗ không người:

- Ráng lên Hoàng ơi! Biểu diễn đôi tay nhựa cho thằng chú mày
nở mày nở mặt với bà con cô bác coi!

Nghe chú mình hét om sòm, Hoàng mắc cỡ đỏ bừng mặt, nó giả
bộ không nghe, lằm lũi đi về

phía khung gỗ.

Chú Tám vẫn chưa thôi, chú quay sang Hùng bụi, la giật giọng:

- Hùng bụi! Hùng bụi! Bắt vô-lê cho “độc” vô ngen mày! Ráng
lên, đá thắng về tao đãi cho một châu!

Hùng bụi không làm lơ như thằng Hoàng. Nó quay nhìn chú Tám
cười cười, đầu gật gật. Chú Tám khoái chí tử, chú day qua bên trái
rồi day qua bên phải nói trống trống:

- Đó thấy chưa! Thằng Hùng bụi nó nói là nó sẽ hạ tụi kia cho mà
coi!

Thực ra, Hùng bụi đâu có nói vậy hời nào. Nó chỉ gật đầu cho
chú an tâm thôi. Chớ nó, nó lo lắng ghê lắm. Gặp tụi nào chớ gặp tụi
“Mũi tên vàng” đâu có dễ gì “nuốt” trôi.

Nỗi lo lắng của Hùng bụi không xa sự thật bao nhiêu. Vừa nhập
cuộc, đội “Mũi tên vàng” đã dồn hết đội hình lên tấn công, chỉ để lại
một mình thằng Thành trong khung gỗ. Dĩ nhiên thủ

môn bất đắc dĩ Thành không thể nào thay thế nổi đôi tay kỳ diệu
của thằng Hoàng trước kia, nhưng nhờ đội “Mũi tên vàng” có hàng

tấn công mạnh nên Thành cũng không đến nỗi vất vả

lắm. Bây giờ nó đang đứng khoanh tay trước khung thành như một người nhàn rỗi nhất trên đời.

Đối với các cầu thủ “Mũi tên vàng”, trận đấu này không có ý nghĩa quyết định: thắng hay thua vẫn lọt vào vòng trong. Nhờ vậy, chúng thi đấu với một tâm trạng thoải mái, tự tin. Các động tác kỹ thuật và những đường chuyền được thực hiện rất khéo léo, chuẩn xác. Dường như các cầu thủ kém nhất chiều nay cũng chơi hay hơn bình thường.

Đội “Sư tử” thì hoàn toàn ngược lại. Nhiệm vụ của trận đấu rất rõ ràng: không được để thua.

Không được để thua trước một đối phương sừng sỏ như tụi thằng Tân không phải là điều lúc nào cũng làm được. Dứa nào cũng cảm thấy trách nhiệm của mình quá nặng nề nên sinh ra lo lắng. Càng lo lắng lại càng gò bó trong lối chơi. Sức nặng tâm lý như một tảng đá vô hình cột chặt vô chân các cầu thủ đội “Sư tử”. Kể cả Hùng bụi, con chim đầu đàn, cũng mất đi sự linh hoạt và bén nhọn của mình.

Mười lăm phút trôi qua. Ưu thế thuộc về các cầu thủ đội “Mũi tên vàng” một cách tuyệt đối.

bóng chỉ qua lại trên nửa phần sân đội “Sư tử”.

- Cứ bình tĩnh! Đá chậm lại! Sợ cóc gì!

Mỗi lần chạy ngang qua một đũa nào trong bọn, Hùng bụi đều vỗ vai động viên nhưng dường như lời lẽ của đội trưởng không có tác dụng gì mấy. Thăng Sĩ và Thuận ròm liên tục đưa nhăm bóng vô chân đối phương. Hậu vệ trái Minh Mông Cổ lúc nào cũng thấy ba, bốn đối thủ

xuất hiện bên cạnh mình, không biết đường nào mà kèm. Các tiền đạo Hùng bụi, Sơn cao gần như chơi vai trò hậu vệ. Sơn cao đứng cấm trước mặt thủ môn Hoàng, thường xuyên dùng đầu phá bóng ra như một trung vệ thông chính cống.

Còn thủ môn Hoàng đúng là một tấm lá chắn vững vàng. Phải nói đến giờ này mà bóng chưa lọt vô lưới đội “Sư tử” phần lớn là nhờ công lao của Hoàng. Nó bay lên lượn xuống như chim, nó nhảy nó vồ như cọp, nó đấm nó đá như một võ sĩ. Thôi thì đất cát bụi bặm tem lem trên đầu trên cổ. Nhờ nó tả xung hữu đột như một viên tướng giữa trận tiền mà bên “Mũi tên vàng” chưa ghi bàn được. Nếu gặp phải một thủ môn khác thì này giờ đội “Sư tử” đã lãnh cả

rổ trứng rồi. Các cầu thủ đội “Sư tử” thấy tình hình như vậy, biết không thể nào đá thắng được đối phương nên quyết định rút về lập một hàng rào phòng ngự trước khung thành, hiệp lực với thủ môn ngăn chặn những cú sút của tụi thằng Tân, hy vọng kiếm một cái hòa.

Khán giả khu phố 2 sau khi động viên đội nhà đã đời mà thấy đội nhà vẫn không vùng lên nổi, liền quay sang rủa:

- Đá như gà mắc toi vậy mà cũng đá!

- Đá thua đừng về nhà nghe mấy “huynh”!

Chú Tám hoa tay múa chân, mặt đỏ rần:

- Tụi bây đá thua thì đừng có đi ngang nhà tao. Tao thấy mặt tụi bây tao xách gậy tao rượt à!

Mỗi lần Thuận ròm không chặn được bóng thì lại có tiếng hô:

- Coi cái thằng xì-ke nó đá kìa! Y như quáng gà!

Còn Sơn cao mà đội đầu hụt một cái thì:

- Ủi trời! Cái đầu nó cao nghều vậy mà “rò” không trúng trái bóng kìa! Thiệt, coi hồng được mắt chút nào!

Cả Hùng bụi cũng không tránh khỏi búa rìu dư luận:

- Trời ơi trời! Có trái bóng trong chân mà cũng không biết cách giữ để cho người ta lấy mất!

Cởi băng đội trưởng ra cho rồi!

Chỉ có thủ môn Hoàng là ngoại lệ. Mỗi lần nó bắt hay đấm được bóng là khán giả hò reo tán thưởng:

- Tay nó y như có nhựa mít-xơ-lanh! Đụng đâu dính đó!

- Số dách, Hoàng ơi!

- Không thua gì Dương Ngọc Hùng!

- Y chang Đi-Nô Dốp!

Chú Tám gào lên:

- Khá lắm con ơi!

Rồi chú quay sang hai bên, khoe:

- Cháu tui đó!

Khán giả khu phố 1 nãy giờ thấy thủ môn đối phương “hốt” hết những cú sút của đội nhà, tức lắm. Giờ lại thấy đám khán giả khu phố 2 “bốc” tay thủ môn của mình lên mây xanh, họ liền gân cổ lên la, quyết át giọng đối phương:

- “Vẽ” cho độc vô, Thịnh ơi! Cho nó vẹo xương sườn đi!

- Tạt mạnh vô giữa đi, Quân! Tạt đi, đừng có lừa nữa!

Trung phong Tân luôn luôn được cổ vũ nồng nhiệt:

- Sút vô góc trái! Lẹ lên Tân!

- Trời ơi, coi cái gôn chết tiệt chưa kìa! Không có cái xà ngang đỡ giùm thì mười thằng Hoàng cũng đừng hòng chụp nổi!

Trận đấu càng ngày càng trở nên quyết liệt. Lúc đầu, do tính chất thắng bại của trận đấu không quan trọng, các cầu thủ đội “Mũi tên vàng” chơi thoải mái nhưng không quyết tâm lắm. Nhưng rồi sút hoài mà không ăn, bao nhiêu cú kết thúc hóc hiểm đều bị thủ môn đối phương tóm gọn hoặc cản phá hết, các cầu thủ đội “Mũi tên vàng” đâm ra nổi sùng, quyết ăn thua đủ đến cùng. Chẳng lẽ cả đội mình lại chịu thua mỗi một thằng gôn bên đó sao? Thịnh đâm hậm hực nghĩ và co chân sút một quả trái phá vô góc trái khung thành đội “Sư tử”. Một lần nữa, Hoàng lại tung người lên và trái bóng bị đẩy ra biên.

- Nhứt xứ Cà Mau, Hoàng ơi!

Khán giả khu phố 2 reo lên.

Các cầu thủ “Mũi tên vàng” tiếp tục tổ chức những đợt tấn công mới. Hình như tụi nó quyết ghi bàn thắng cho bằng được. Hai hậu vệ Dương và Tình lúc này thường xuyên có mặt trước vùng cấm địa của đối phương, sẵn sàng mở những cú sút bất ngờ. Các tiền vệ Dũng và Thịnh liên tục đổi chỗ cho nhau, gây rối hàng phòng ngự đội “Sư tử”. Còn Tân và Quân thì thi nhau bắn phá khung thành đối phương. Nhứt là thằng Tân, bóng mà đã vô chân nó thì trở nên nguy hiểm vô cùng. Nó đột phá dũng mãnh và dứt bóng rất “độc”.

Khán giả khu phố 2 hồi hộp theo dõi những đợt tấn công dồn dập của đội “Mũi tên vàng”.

Các cầu thủ đội “Sư tử” lúc này chạy trời chết, bịt đầu này thì hở đầu kia, chẳng biết đường nào chống đỡ. Áo quần đũa nào đũa nấy ướt đầm mồ hôi. Thủ môn Hoàng làm việc túi bụi.

Ngoài xà ngang, cột dọc, Hoàng còn đỡ bóng bằng ngực, bụng, đùi, hông... hằm bà lằng!

Cảnh “bắn phá” của đội “Mũi tên vàng” thật là khủng khiếp. Khán giả đội khu phố 2 cảm thấy bất lực trước tình thế “thập tử nhất sinh” của đội nhà. Những lời cổ vũ lúc này không thể nào vực đội bóng dậy nổi. Giọng oang oang của chú Tám đã hạ xuống thành những lời than tội nghiệp:

- Chết cha rồi! Tội nó lại đem bóng xuống nữa!

- Ủy trời ơi, nó sút “độc” quá tay, bà con ơi!

Khán giả khu phố 1 thì vỗ tay rầm rộ:

- Vô! Vô!

Khán giả khu phố 4 cũng hùa theo:

- Sút đi! Mở tỉ số đi!

Chú Tám liếc đám khán giả khu phố 4 bằng cặp mắt muốn ăn tươi nuốt sống đối phương. Chú biết sở dĩ dân khu phố 4 ủng hộ khu phố 1 bởi vì nếu đội “Mũi tên vàng” thắng đội “Sư tử” thì đội khu phố 4 sẽ vào vòng trong, còn đội “Sư tử” thân yêu của chú sẽ bị loại. Hừ! - Chú rửa thềm - Đồ ăn theo! Nhưng dù tức đến mấy, chú cũng chẳng làm gì được. Tình thế đến nước này thì chỉ có trời mới xoay chuyển nổi. Nhưng ngay lúc đó, lúc mà mọi người chờ đợi phút giây thủ môn Hoàng vô lưới lượm bóng, thì có một người đứng ra tạm thời xoay chuyển tình thế. Không phải là trời, đó là trọng tài:

- Te, te, te... e...

Hiệp một chấm dứt.

Khán giả khu phố 2 và các cầu thủ đội “Sư tử” thở phào, nhẹ nhõm.

Hùng bụi đưa tay quệt mồ hôi trán:

- Còn một hiệp nữa. Ráng lên nghe tụi mày!

Thuận ròm le lưỡi:

- Chưa có trận nào đá “ngán” như trận này.

Minh Mông Cổ trừng mắt:

- Ngán gì mà ngán! Cứ giữ vững như hiệp một là ngon lành rồi.

Thằng Sĩ tỏ vẻ bi quan:

- Tao thấy giữ vững không nổi đâu. Đá cái khỉ gì mà rút về nhà hết ráo, suốt ngày chỉ lo chống đỡ, chỉ có nước chết!

Hoàng lên tiếng:

- Tao thấy thằng Sĩ nói đúng đó. Đá thủ kiểu này trước sau gì cũng thua. Phải mạnh dạn tấn công để giảm sức ép của tụi nó. Chớ để nó sút hoài chịu sao xiết. Sút trăm cái thì cũng vô vài trái chớ!

Tâm sún cười:

- Mà là thủ môn “xịn” mà sợ gì tụi nó.

Hoàng trề môi:

- “Xịn” cái móc gì! Tay chân tao muốn rã hết đây nè! Hiệp hai mà cứ kiểu này thì thùng lưới sớm.

Hùng bụi quyết định:

- Thôi được rồi, hiệp hai mình đổi chiến thuật. Không chơi phòng ngự bê tông nữa. Long quần vô thay cho Thuận rôm đá tiền vệ trái, đi cặp với tao. Còn Minh Mông Cổ không kèm nổi tụi thằng Tân, thằng Dũng thì đổi sang cánh mặt, để thằng Sĩ đá hậu vệ trái. Sơn cao cắm ở trên, đừng có lùi sâu như khi nãy. Có gì thì Tâm sún và Long quần chạy về được rồi. Còn thằng Hoàng có bóng thì đá mạnh lên trên chớ đừng có ném cho hàng dưới nữa nghe chưa!

Khi nãy, thằng Sĩ và Minh Mông Cổ để mất bóng trong chân mấy lần rồi. Hậu vệ mà “giỡn mặt” kiểu đó có ngày nát xương à...

Hùng bụi đang nói ngon trớn, đột nhiên có một ông già trán hói đứng ngoài cổng ngang:

- Không được! Không được! Tụi bay không thủ là tụi bay chết!

Sơn cao đằng hắng:

- Thử gì mà thử! Hiệp một đá thử bị tụi nó “quần” tóe khói không thấy sao, bác!

Một khán giả đứng tuổi khác, đeo kính trắng, lên tiếng cãi:

- Nhờ vậy mà tụi bay thử hòa được, chớ không thử thì tụi bay lãnh cả rổ trứng từ khuya rồi.

Thằng Sĩ chưa kịp lên tiếng thì một vị khán giả khác đã ra mặt phản đối giùm:

- Các ông nói nghe lạ chưa! Ai đòi đá bóng mà cứ rút quân về đứng chật trước gôn thì còn làm ăn cái khỉ gì được!

Ông hỏi đầu nhướng mắt:

- O, đá yếu hơn người ta thì phải thử chớ! Mình xông lên bỏ trống ở nhà, đến khi đối phương ào xuống thì mình có nước “ôm đầu máu” sớm!

Vị khán giả thứ ba chưa kịp cự lại thì vị khán giả thứ tư đã nhảy vô:

- “Ôm đầu máu” sao mà “ôm đầu máu”! Đá bóng là phải tấn công! Phòng ngự là tự sát! Đả

đả phòng ngự!

Ông đeo kính trắng lấy hơi gào thật to:

- Đả đảo tấn công!

Các vị khán giả hăng tiết lao vào cãi nhau chí chóe đến sùi cả bọt mép. Khi cãi nhau đã đời, quay lại, thì họ không thấy bọn nhóc đâu cả. Thì ra trong lúc các “chuyên gia bóng đá” hoa tay múa chân hùng hổ “dạy” nhau những bài học chiến thuật thì tại Hùng bụi, Sơn cao nháy nhau chuồn đi chỗ khác. Chúng muốn kiếm một nơi yên tĩnh ngồi nghỉ mệt.

Trái với đội “Sư tử”, các cầu thủ đội “Mũi tên vàng” hưởng những phút giải lao tươi đẹp hơn nhiều. Khán giả khu phố 1 bao vây vòng ngoài quanh đội bóng, khen ngợi các chú nhóc hết lời.

Trong lòng còn đang sượng rên về thế trận áp đảo của đội nhà vừa rồi, không ai nhớ đến những sơ sót của từng cầu thủ. Người ta chỉ chắt lưỡi hít hà nhắc lại cú dứt rung chuyển xà ngang của thằng Tân hay cú vô-lê như kẻ chỉ củi củi của thằng Dũng từ tuyến sau băng lên bất ngờ.

Mọi người chép miệng “Tiếc quá, thằng gôn bên kia độc thiệt. Nếu gặp đũa dỏm thì mình dứt thẳng cả chục trái “rồi”. Nhưng không ai lo lắng gì, vì rõ ràng với diễn tiến trận đấu như vậy, qua hiệp hai sớm muộn gì các cầu thủ đội “Mũi tên vàng” cũng sẽ chọc thủng được lưới đối phương.

Giữa đám khán giả đang hào hứng bàn tán hiện ra khuôn mặt tươi cười của chú Tám. Chú đưa tay ngoắt Tân:

- Ê, nhà trung phong số một! Lại đây chú mày đãi mày ly đá chanh, chịu không cưng?

Tân toét miệng cười. Nó đứng dậy đi theo chú Tám. Nó sực nhớ chú Tám còn nợ nó một đôi giày ba-ta.

Hiệp hai bắt đầu. Vừa nhập cuộc, trận đấu đã trở nên quyết liệt ngay.

Đội “Sự tử” từ bỏ chiến thuật phòng thủ. Cả đội ào lên như những cơn lốc. Hùng bụi thủ cú sút đầu tiên. Thủ môn Thành bắt được. Năm phút sau tới phiên Sơn cao đánh đầu. Bóng bay chệch cột dọc. Khán giả khu phố 2 la dậy đất.

Đội “Mũi tên vàng” không chịu lép. Tam giác Dũng - Thịnh - Tân hình thành một quả đấm bên cánh mặt. Các đường chuyền khéo léo được kết thúc bằng một quả trái phá cực mạnh của Tân. Bóng vọt xà. Đòn phản công chớp nhoáng của đội “Mũi tên vàng” buộc các thủ đội “Sự

tử” phải thận trọng hơn. Sĩ và Minh Mông Cổ không còn dám dâng lên quá cao. Cục diện trận đấu trở lại thế cân bằng. Tới phiên đám khán giả khu phố 1 hò hét điên cuồng.

Lại một pha tấn công đẹp mắt của đội “Mũi tên vàng”. Trung phong Tân sút chệch cột dọc bên phải.

Vài phút sau, hậu vệ Tình từ góc trái văng lên đón một đường bóng dội từ chân đối phương ra, bình tĩnh “rót” bóng vào góc cao bên trái khung thành của thằng Hoàng trong khi thằng này chạy ra ngoài. Thủ môn bị lố, đành bất lực ngoái đầu nhìn bóng bay vô gôn. Nhưng quả

bóng không chịu lọt vô lưới mà chạm nhẹ góc cao khung thành, trượt ra phía sau như chọc tức thằng Tình. Khán giả dậm chân, ồ

lên một lượt.

Đội “Mũi tên vàng” áp đảo liên tục khiến các cầu thủ đội “Sư tử” không thể nào chơi đúng chiến thuật đã đề ra. Các tiền vệ Tâm sún và Long quần quay trở về lối đá phòng thủ. Hùng bụi, mặt mày đỏ gay, vỗ tay hét “tiến lên!” nhưng đồng đội không chịu tiến. Rốt cuộc đội trưởng cũng đành phải lui về hiệp lực với đội “đỏ bê tông” trước vùng cấm địa. Tình hình trên sân lại diễn ra giống như ở hiệp một. “Mũi tên vàng” ráo riết tấn công. “Sư tử” cuống cuống chống đỡ.

Còn hai mươi phút nữa. Cứ tình trạng này, thủ môn Hoàng dù tài ba đến mấy cũng khó mà giữ nguyên vẹn màn lưới. Khán giả, cả khu phố 1 lẫn khu phố 2, đều nghĩ như vậy và ai nấy hồi hộp chờ giây phút đó xảy ra.

Còn mười lăm phút nữa. Tỉ số mỏng manh 0-0 vẫn chưa bị sụp đổ. Đội “Mũi tên vàng” quyết thắng thấy rõ. Bây giờ, tất cả những đường bóng tấn công của đội “Mũi tên vàng” đều tập trung cho trung phong Tân, cây làm bàn số một, kết thúc. Nhưng hình như chiều nay là một buổi chiều “xúi quẩy” nên Tân không đưa vô lưới đối phương được một quả nào, kể cả những trái tưởng như chắc ăn một trăm phần trăm.

Lại một đường chuyền chính xác như “dọn cỗ” của Thịnh. Đối diện với Tân chỉ còn một mình thủ môn. Nó co chân sút mạnh. Cùng lúc, khán giả đồng loạt hô lớn:

- Vô!

Nhưng bóng không vô. Tân vướng mũi chân nhằm một bụi cỏ nên chỉ chạm nhẹ vô bóng. Trái bóng lăn từ từ về phía khung thành và thủ môn Hoàng tóm gọn.

Hoàng đá mạnh bóng lên còn Tân thì đứng dậy nhảy lò cò hai, ba cái rồi đi cà nhắc về phần sân nhà.

Đội “Sư tử” vẫn không thể nào xoay chuyển được tình hình. Thịnh và Dũng như hai con sóc thường xuyên luồn lách, chọc thủng hai cánh rồi mớm bóng như “đặt” vô chân thẳng Tân.

May mà bữa nay Tân không được sung sức chớ nếu không thì đối phương có mà chết.

Một lần nữa, Thịnh lại “dọn tiệc” cho Tân. Bóng lần này cách khung thành chừng sáu thước.

Thủ môn Hoàng nhảy loi choi, mặt mày căng thẳng, mắt dán vô trái bóng trước chân đối thủ.

Tân mím môi sút. Khán giả lại reo lên “vô”. Còn trái bóng thì lại bay ngoài cột gôn cả thước.

Dũng khều Tân:

- Sao vậy mày?

Tân nhăn mặt chỉ xuống chân:

- Bị vấp cú khi nãy, đau thấy mồ!

Trận đấu lại tiếp tục. Chỉ còn chừng bảy, tám phút nữa. Khán giả khu phố 1 bắt đầu “giũa”

đội nhà te tua. Còn khán giả khu phố 2 thì khắp khởi hy vọng.

Trung phong Tân lại bỏ lỡ thêm hai cơ hội bằng vàng khi đối đầu với thủ môn. Thay vì hai cú sút trái phá thì là hai quả chuyền nhẹ vô ngay tay thủ môn.

Khán giả la ầm lên:

- Đá ăn gian!

- Không được nhường nhau!

.

-

-

.

-

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

100

Hình như Hoàng sau khi ôm bóng có bước lên nói nhỏ vô tai Tân một câu gì đó khiến khán giả càng nghi dũ:

- Đồ móc ngoặt!

- Mới ba tuổi ranh mà bày đặt học thói bán độ!

Còn chừng một, hai phút phù du nữa là kết thúc trận đấu. Vẫn chưa bên nào mở được tỉ số.

Mặc cho khán giả la ó, các cầu thủ đội “Mũi tên vàng” vẫn cố gắng mở những đợt tấn công cuối cùng. Hậu vệ Dương rời khu vực phòng ngự, băng lên phối hợp với tiền vệ Dũng đột phá sâu bên cánh mặt. Hai đứa bật tường xuyên thủng hàng rào phòng thủ đối phương, đem bóng sát xuống vùng cấm địa. Long quần, Minh Mông Cổ và Sĩ lập tức dồn qua mặt truy cản. Chỉ

đội có vậy, Dũng thực hiện một đường chuyền “chọc khe” đầy mưu trí, mớm bóng qua bên cánh trái, ngay trước mặt Tân. Tâm sún đuổi theo nhưng không còn kịp nữa. Bóng đã sát khung thành. Thủ môn Hoàng trán đổ mồ hôi, thủ thế như một con mèo. Tân “sang số” và sút.

- Vô!

- Không vô!

Cú sút của trung phong số một lại vương cỏ. Trái bóng lăn ngay vô người thủ môn.

Nhưng đúng lúc đó, đúng lúc trái bóng đang lăn thẳng vô người mình, thủ môn Hoàng lại bay về phía trái. Và tất cả mọi người đều

sửng sốt nhìn trái bóng đang từ từ lăn vô lưới.

Không thể nào hiểu nổi. Không ai hiểu nổi điều đang xảy ra. Khán giả khu phố 2 tưởng mình hoa mắt. Nhưng sau khi đã đưa tay lên dụi mắt bốn, năm lần mà vẫn thấy trái bóng nằm gọn trong lưới rành rành, họ mới tin rằng đó là sự thật. Thế là tiêu tan hy vọng đứng nhì bảng. Sự

sụp đổ, đau đớn thay, lại xảy ra ngay phút cuối cùng của trận đấu. Mà lại do một phản ứng không thể nào chấp nhận được của người thủ môn cho đến giờ phút đó không hề có một sai sót nhỏ.

Tiếng còi chấm dứt trận đấu của trọng tài vang lên báo hiệu cơn phẫn nộ của khán giả khu phố 2 bắt đầu. Nếu không có Ban tổ chức can thiệp thì thằng Hoàng đã te tua với đám khán giả nhà. Nó ngồi gục đầu ủ rũ trong khung gỗ. Long quần ngồi bên cạnh nhỏ to gì đó. Hùng bụi đứng giữa sân, áo vắt vai, đưa hai tay lên trời và lắc đầu. Còn các cầu thủ khác của đội

“Sự tử” thì ngồi bệt xuống sân, mặt mày tỏ vẻ thất vọng và ngán ngẩm.

Đó là tất cả những hình ảnh mà thằng Tân thấy được trước khi nó rời sân khỏi sân bóng, về

nhà.

Chương 12: Trước Vòng Chung Kết

Bàn thua mà thằng Hoàng để lọt trong trận đội “Sư tử” gặp đội “Mũi tên vàng” ngay lập tức trở thành đề tài bàn tán sôi nổi khắp các hang cùng ngõ hẻm. Tên tuổi thằng Hoàng trước đây được khán giả ái mộ bốc lên mây xanh bao nhiêu thì bây giờ bị nhận chìm xuống bùn đen bấy nhiêu. Người ta công kích cái bàn thua lã xẹt mà người thủ môn hay nhất phường 2 đã để

lọt một cách đáng nghi ngờ.

Trong đội “Sư tử”, bầu không khí thật nặng nề. Hoàng trở thành một tấm bia cho đồng đội xỉ xói, trách móc.

Thuận ròm nói bóng gió:

- Thua thì tội mình thua chứ có thằng được thưởng đó nghe tội mày!

Tâm sún nhe răng sún, buông lời cay độc:

- Nuôi ong tay áo mà không biết.

Sơn cao dang hai tay, ngửa mặt cười khẩy:

- Thiệt hết biết!

Thằng Sĩ trắng trợn hơn. Nó nhìn Hoàng, hất hàm hỏi:

- Mày được khu phố 4 thưởng bao nhiêu, mày?

Hoàng nãy giờ ngồi gục đầu nghe bạn bè nhieéc móc, không nói một tiếng nào. Đến khi nghe thằng Sĩ hỏi, nó ngẩng lên, lắc đầu, vẻ mặt hết sức đau khổ:

- Tao không phải là đứa bán đồng đội!

Sơn cao hừ mũi:

- Mà nói y như thiệt!

- Tao nói thiệt mà.

Giọng thằng Hoàng nghe như van lơn. Nói xong, nó lại cúi đầu nhìn xuống những ngón chân của mình đang ngo nguậy trên mặt đất.

Sự im lặng lại bao trùm lên đội bóng một cách khó chịu, tức tối như bầu trời trước cơn giông.

Trước sau, có ba đứa không hề mở miệng. Minh Mông Cổ duỗi chân ngồi ngả người ra sau, tay chống lên mặt đất, mắt nhìn xa xa như đang dõi theo một đám mây lang thang nào đó, làm như không hay biết gì về câu chuyện đang xảy ra. Không ai hiểu đầu óc nó đang nghĩ gì.

Đội trưởng Hùng bụ hai tay bó gối, ngồi im như thóc. Nhưng mỗi lần nó liếc thằng Hoàng, trong đôi mắt nó hiện lên trăm ngàn dấu hỏi.

Cũng như Hùng bụi và Minh Mông Cổ, Long quần này giờ không góp một lời nào, và cũng như Hùng bụi thỉnh thoảng nó liếc nhìn cái đáng ngồi ử rữ của thằng Hoàng, nhưng không phải với ánh mắt nghi ngờ mà với tấm lòng muốn chia sẻ nỗi buồn của bạn.

Trong bọn, chỉ có Long quần là chơi thân với Hoàng nhất. Và vì vậy, nó cũng là đứa duy nhất không lên án thằng Hoàng, ngay cả trong thâm tâm. Khác với đồng bọn, Long quần không tin Hoàng bị đội khu phố 4 mua chuộc. Nó biết Hoàng là đứa thẳng thắn, trung thực, không khi nào chịu làm điều xấu xa như vậy. Nhưng dù suy nghĩ tốt về bạn, Long quần cũng không thể

công khai lên tiếng bên vực thằng Hoàng. Bởi vì dù gì nữa, bạn thua mà Hoàng để lọt, đối với Long quần, vẫn có một điều gì đó không bình thường. Chắc chắn thằng Hoàng không “bán độ”! - Long quần nhủ bụng - Nhưng chắc là có uẩn khúc gì nên nó không tìm được lời biện bạch cho Hoàng trước sự lên án của đồng đội.

Tụi “Sư tử” châm chích, xỉa xói thằng Hoàng một chặp nhưng thấy thằng này cứ lì ra liền chán nản đứng dậy kéo đi, bỏ mặc người thủ môn ngồi ử rữ một mình trên bãi cỏ.

Trong bọn chỉ có Long quần là ngồi lại.

Long quần xích tới gần Hoàng. Nó định lên tiếng an ủi bạn nhưng lúng túng không biết phải mở miệng như thế nào. Nó khịt mũi hai, ba cái rồi ... im re luôn.

Hoàng vẫn ngồi gục mặt giữa hai đầu gối. Dường như nó không hay biết đồng đội đã bỏ đi.

Đến khi nghe tiếng khịt mũi sát bên tai, nó mới ngẩng mặt lên.
Bốn con mắt của hai người thủ

môn gặp nhau.

Sự khổ sở trong ánh mắt bạn khiến Long quần xao xuyến không
tả. Nó thò tay nắm cánh tay bạn, thì thầm:

- Tao tin mày!

Đôi môi Hoàng giựt giựt. Nó không nói gì nhưng đôi mắt lộ vẻ
xúc động.

Long quần lay vai bạn:

- Thôi về đi mày!

Hoàng chậm chạp đứng lên.

Trên đường về, hai đứa im lặng đi bên nhau. Dù rất muốn biết
nguyên nhân dẫn đến bàn thua lạ lùng ấy nhưng thấy Hoàng không
muốn nói, Long quần cũng không hỏi.

Nắng chiều đổ bóng xuống mặt đường. Hoàng vừa đi vừa nghĩ
ngợi miên man. Lòng nó trĩu nặng tâm sự. Còn Long quần trong
chốc lát đã quên hết mọi chuyện trên đời. Nó mãi tìm cách đập lên
bóng mình mà không được. Cho đến lúc vô nhà, đầu óc nó vẫn còn
lay hoay không biết làm sao để đập trúng lên đầu mình một cái.

Vừa về nhà, Hoàng đụng đầu ngay chú Tám ngoài hiên.

Thằng cháu mới ló đầu vô khỏi cổng, ông chú đã bô lô ba la:

- Đồ chết tử chết tiệt, sao mày không đi luôn cho khuất mắt tao, còn dẫn xác về nhà làm gì?

Thiệt uống công tao cổ vũ cho mày! Hừ, đấm với đá, chẳng ra làm sao!

Hoàng phớt lờ, nó lẳng lặng đi ngang qua mặt chú Tám.

- Hừ, l-a-sin với l-a-siéc! Cái thứ mày không đáng xách dép cho thằng chả! - Chú Tám nhìn theo lưng cháu, bắn vói thêm một tràng.

Hoàng liền đứng lại. Suốt buổi chiều bị bạn bè xỉa xói, nó đã ráng nhịn. Nhưng cơn bực tức đã như một chén nước đầy. Giờ lại thêm chú Tám. Vừa thấy mặt nó, chú đã phang liền hai đòn chí tử khiến nó tối tăm mặt mũi. Cơn giận dữ cứ như chực nổ ra.

Hoàng nấc lên. Nó chạy vụt ra sau nhà, vừa chạy vừa khóc tức tưởi.

Chú Tám đứng nhìn theo, lòng nao nao. Chú tặc lưỡi, giận mình nói năng quá đáng. Nhưng chạy theo dõi cháu thì “xuống nước” quá, chú bèn chấp tay sau lưng lững thững bước vô nhà, và lắng nghe tiếng khóc của đứa cháu mà đứt từng khúc ruột.

Dù sao thì nó cũng là thủ môn số một thế giới!

Chú Tám lẩm bẩm với lời lẽ khoa trương và coi sự khen tặng hào phóng này là một hành động xin lỗi cháu mình, làm như thể thằng Hoàng có thể nghe được mọi tiếng thì thầm trong miệng chú không bằng.

Câu chuyện về thằng Hoàng không chấm dứt ở đó.

Sáng hôm sau, tại một cuộc họp giữa hai đội bóng khu phố 1 và khu phố 4, có sự hiện diện của anh Long phụ trách thiếu nhi, cuộc tranh cãi về bàn thua của thằng Hoàng đã nổ ra dữ dội.

Nội dung cuộc họp nhằm lựa các cầu thủ xuất sắc của hai đội bóng xếp hạng nhất, nhì trong cuộc đua tranh vừa rồi giữa các khu phố để thành lập đội tuyển phường đi tham gia cấp quận.

Sau khi thảo luận sôi nổi và quyết liệt, những người có mặt đã nhất trí chọn vào đội tuyển phường các cầu thủ Tân, Thịnh, Dũng của đội “Mũi tên vàng”, Sinh, Đạo, Diễm và thủ môn Hiệp của đội khu phố 4. Tình, Dương của “Mũi tên vàng” và Ngọc, Lộc của đội khu phố 4

được chọn làm cầu thủ dự bị.

Khi rà lại thành phần đội tuyển, thằng Tân cảm thấy không an tâm lắm. Có vài vị trí còn yếu.

Nhất là thủ môn. Thằng Hiệp của đội khu phố 4 bắt gôn không xuất sắc lắm. So với Long quán, Hiệp còn thua xa, đừng nói chi là so với thằng Hoàng. Còn trên hàng tấn công, nếu có thêm Hùng bụi và Sơn cao thì hết sảy. Lúc đó, đội bóng sẽ đều hơn và khó có đội nào đánh bại nổi.

Thằng Sinh, đội trưởng đội khu phố 4 cũng có suy nghĩ như Tân. Do đó khi anh Long hỏi còn ai có ý kiến gì nữa không thì Sinh đứng dậy:

- Theo em, nên chọn bạn Hoàng bắt gôn thì hay hơn.

- Bạn Hoàng nào?

Sinh gãi tai:

- Dạ, Hoàng ở đội “Sư tử” ạ.

Thằng Đạo “ồ” lên:

- Đội “Sư tử” đứng hạng ba đâu có được tham gia đội tuyển!

Tụi cầu thủ khu phố 4 không được chọn cũng nhao nhao phản đối:

- Bọn mình đứng hạng nhì mà còn bị ra rìa, thằng Hoàng đứng hạng ba ai cho nó bắt gôn lãng xẹt vậy.

Sinh nổi sùng, quay sang đồng bọn:

- Tao chỉ có ý kiến vậy thôi, tụi mày cứ bàn chớ tao có quyết định đâu mà ồn lên vậy.

Nói xong, nó ngồi phịch xuống ghế.

Các chú nhóc tiếp tục xì xầm.

Tân đứng lên. Nó nhìn anh Long, nói:

- Theo em, nên để bạn Hoàng bắt gôn, vì bạn ấy là một thủ môn giỏi. Có bạn Hoàng trong khung thành, đội bóng của chúng ta sẽ mạnh lên rất nhiều.

Thịnh cũng đứng dậy:

- Em cũng đồng ý như vậy. Còn chuyện thứ hạng thì em nghĩ đội tuyển phường lấy hai đội nhất, nhì làm nòng cốt nhưng vẫn nên bổ sung những cầu thủ xuất sắc ở các đội khác.

Tân thấy có đồng minh, được thể làm tới:

- Em đề nghị nên lấy thêm vô đội tuyển hai bạn Hùng bụi và Sơn cao nữa. Hai bạn này đá tấn công rất hay.

Đạo lập tức xua tay:

- Thôi, thôi, lấy gì mà tùm lum vậy! Một mình thằng Hoàng đủ rồi!

Tân quắc mắt:

- Lấy cho đội bóng chớ đâu phải lấy cho tao mà mày phá đám hoài vậy! Mình phải nghĩ đến danh dự của phường mình chớ. Hồng lẽ mày muốn đội bóng phường mình đá đâu thua đó sao?

Nghe nói đến danh dự của phường, các chú nhóc liền im re,
không phản đối nữa.

Đột nhiên thằng Diệm có ý kiến:

- Lấy thêm những bạn đá giỏi vô đội bóng thì càng tốt.

Tân nghe thằng Diệm nói mà nở từng khúc ruột.

- Nhưng, - thằng Diệm nói tiếp - trường hợp của bạn Hoàng thì em thấy không ổn. Hiện nay bạn Hoàng đang bị tai tiếng nhiều về bàn thua trong trận gặp đội “Mũi tên vàng” cách đây hai ngày. Có người nghi ngờ bạn Hoàng “bán độ”.

Lập tức có tiếng nhao lên:

- Đúng rồi, bán độ!

Có đứa buông lời độc địa:

- Nó nhận tiền của người khác.

Tân chồm người lên bàn, hét toáng:

- Đừng có nói xấu bạn! Đồ hèn!

- Chớ gì nữa! Trái bửa đó nó cố tình để thua, ai mà không biết!

- Đồ nói láo!

Anh Long đập tay xuống bàn:

- Các em bình tĩnh lắng xuống. Mười mấy cặp mắt đều hướng về phía anh Long, chờ đợi.

- Đúng như em Thịnh nói, đội bóng của chúng ta nên bổ sung những em xuất sắc của các đội bóng khác trong phường. Điều đó không có gì phải bàn cãi. Hai đội bóng xếp hạng nhất, nhì vừa rồi tất nhiên giữ vai trò nòng cốt, nhưng như vậy không có nghĩa là chúng ta bỏ qua những cầu thủ giỏi ở các khu phố khác. Riêng trường hợp em Hoàng thì chúng ta cần phải coi lại. Nếu bàn thua mà em Hoàng để lọt vừa rồi là một hành động xấu thì chúng ta nhất định gạt em Hoàng ra khỏi thành phần đội tuyển.

- Nhưng nếu thiếu bạn Hoàng, đội bóng chúng ta sẽ thua thì sao, anh? - Tân lên tiếng.

- Thi đấu thể thao thắng thua là chuyện thường. Thua keo này ta bày keo khác. Đá dở ta sẽ cố

gắng tập luyện cho hay hơn. Nhưng nếu thiếu tinh thần thể thao chân chính, bóng đá sẽ không còn là bóng đá nữa mà là đánh bạc.

Bầu không khí đột nhiên im phắc. Lời nói của anh Long tiếp tục ngấm vào tâm hồn những đứa trẻ:

- Có một lần các cầu thủ quốc tế của Ba Lan là Latô, Đayna ... vì có cử chỉ không đẹp với các phóng viên báo chí mà bị Liên đoàn bóng đá Ba Lan treo giò một thời gian, mặc dù trong thời gian đó,

đội Ba Lan phải đấu những trận quốc tế quan trọng. Gần đây, danh thủ quần vợt Ivan Lendov của Tiệp Khắc vì vi phạm tổ chức kỷ luật mà bị truất quyền thi đấu khỏi đội tuyển Tiệp Khắc, mặc dù đội Tiệp Khắc đang tranh giải Davít, một giải lớn của thế giới. Tất nhiên, thiếu các danh thủ trụ cột, các đội tuyển này có thể thi đấu không thành công. Nhưng ở những nước có nền thể thao chân chính, người ta sẵn sàng chấp nhận chuyện đó. Có tài đã đành nhưng cũng phải có đức...

Tụi nhỏ ngồi há hốc miệng nghe. Không đứa nào ngờ chuyện đá bóng cũng quan trọng đến như vậy. Bầu không khí trở nên nghiêm trang, lặng lẽ. Mãi sau, Tân mới phá tan sự im lặng:

- Nhưng em nghĩ bạn Hoàng không có bán độ. Bạn ấy để thùng lưới hôm trước là do sơ sẩy.

Đạo hừ mũi:

- Trái đó mà sơ sẩy! Có trời mới biết!

Tân nổi nóng:

- Chớ sao mày biết nó bán độ? Bộ mày cũng bán độ mấy lần rồi hả?

- Nè, không có nói bậy à nghe! - Đạo đỏ mặt.

- Bậy là mày bậy chớ không phải tao à!

Đạo trả đũa:

- Còn mày, sao mày biết trái đó do sơ sẩy? Bộ mày là thủ môn chắc?

- Tao không phải là thủ môn nhưng tao biết bởi vì chính tao sút trái đó!

Hừ, sút dở ẹc mà cũng bày đặt khoe!

Cuộc cãi cọ giữa Tân và Đạo lôi kéo theo những cuộc tranh luận khác.

Các chú nhóc chia làm hai phe. Phe cho là thằng Hoàng bán độ. Phe kia thì phản đối. Căn cứ

theo tình hình tại chỗ thì phe bênh vực cho thằng Hoàng ít hơn.

Đám “Mũi tên vàng” chỉ có Tân và Thịnh là lên tiếng bào chữa cho thằng Hoàng tích cực nhất. Số còn lại ngồi im re. Thực ra, tụi thằng Dương, thằng Quân cũng rất muốn bênh vực cho thằng Hoàng nhưng không biết phải ăn nói như thế nào cho hợp lý. Bởi vì bàn thua thằng Hoàng để lọt bữa trước rõ ràng rất đáng nghi.

Chuyện đó ai cũng nhìn thấy. Thành ra bây giờ

mà nói năng loạng quạng thì không thuyết phục được ai hết. Do vậy, đa số cầu thủ đội “Mũi tên vàng” dành ngồi ngậm tằm, mặc cho Tân và Thịnh chống đỡ với tụi khu phố 4.

Sinh là đứa đầu tiên đề nghị chọn thằng Hoàng vô đội bóng bây giờ cũng ngồi lặng thinh nghe đồng bọn lên án Hoàng.

Trong đám chỉ có Tân là hăng nhất. Nó tả xung hữu đột, bào chữa cho thằng Hoàng đến vắng nước miếng y như một luật sư đang cãi cho bị cáo vậy.

Nghe bọn nhóc cãi nhau, anh Long biết là câu chuyện không đi đến đâu. Bởi vì tranh luận cho lắm thì cũng không thể nào xác định được bàn thua của Hoàng là vô ý hay cố tình. Anh liền ngoắt thằng Dũng, kêu nó chạy đi kiếm thằng Hoàng.

Hoàng bước vô cuộc họp trong lúc mấy chú nhóc còn đang cãi nhau chí chóe. Nhưng vừa nhác thấy thằng Hoàng, lập tức đưa nào đưa nấy “tốp” lại ngay.

Dũng dẫn Hoàng đi giữa hai hàng người im phất như dẫn một tên tù. Những cặp mắt bốn phía dán vô người nó, tò mò, dò xét.

Anh Long chỉ chiếc ghế trống gần mình kêu Hoàng ngồi xuống. Và anh bắt đầu nói, cũng những ý nãy giờ anh phân tích trong buổi họp.

Hoàng ngồi bất động như một pho tượng, lắng nghe bằng nét mặt thần thờ.

Những câu cuối được anh Long nhấn mạnh:

- Người cầu thủ trung thực không chỉ chơi bóng bằng chân mà còn chơi bằng đầu óc và trái tim nữa. Nếu bàn thua đó em cố ý để lọt thì em không xứng đáng tham gia đội tuyển phước, dù so với các bạn, em là thủ môn xuất sắc nhất. Không chỉ riêng em mà bất cứ ai có mặt ở

đây, nếu phạm phải những điều như vậy đều bị truất quyền thi đấu, em hiểu không?

- Dạ hiểu! - Hoàng đáp khẽ trong miệng.

- Vậy bây giờ em hãy nói cho anh và các bạn biết, nói một cách thành thực, trái bóng đó vô lưới là do em không bắt được hay do em cố ý thả vô?

Hoàng đếm hắng hai, ba cái, mắt nó chớp lia lịa.

Tụi nhỏ nín thở chăm chú nhìn Hoàng, coi nó trả lời làm sao. Có vài đứa nghĩ bụng, anh Long hỏi kiểu này thì thằng Hoàng nó chối phắt, ai mà biết. Tân mở căng mắt dòm bạn, tim đập thình thịch.

- Em cố ý.

Câu trả lời của Hoàng khiến nhiều đứa bật ngửa. Tụi “Mũi tên vàng” lắc đầu, hết ý. Mấy chú nhóc đội khu phổ 4 mặc dù trước đây cứ khẳng khẳng cho là Hoàng bán độ nhưng bây giờ

nghe chính miệng nó nói ra, đứa nào cũng không tránh khỏi sửng sốt.

Ngay cả anh Long cũng bị bất ngờ.

Anh hỏi dồn dập:

- Hả? Em cố ý để lọt lưới hả? Tại sao hả? Tại sao em làm vậy?

Hoàng không trả lời. Nó ngồi yên, cúi gằm đầu xuống đất. Người nó như nhỏ hẳn lại, lọt thỏm giữa những tiếng xì xào chung quanh.

- Tại sao em làm vậy, Hoàng? Em bán độ hả? Em bị ai mua chuộc phải không? - Anh Long tiếp tục hỏi tới tấp.

Hoàng lắc đầu:

- Em không bán độ.

Anh Long nhăn mặt:

- Sao? Không bán độ mà lại cố ý để thua? Tại sao em lại hành động như vậy?

Hoàng lại lặng thinh.

Anh Long vẫn kiên trì hỏi tới hỏi lui, nhưng lần này Hoàng không hề hé môi.

- Nó bán độ sức mấy mà nó dám nhận!

Có tiếng xầm xì trong đội khu phố 4.

Hoàng dĩ nhiên là nghe thấy lời cạnh khóe đó nhưng nó không phản ứng. Chỉ có những bắp thịt rên má nó giật giật.

- Thôi! - Cuối cùng anh Long đứng dậy tuyên bố - Nếu em không muốn nói rõ thì thôi. Nhưng một thủ môn mà cố ý để bóng lọt lưới là điều không thể chấp nhận được. Đó là một hành vi xấu, một hành vi phản thể thao. Và như vậy, em không đủ tư cách để tham gia đội bóng phượng trong những ngày sắp tới.

Những tiếng rì rầm lắng xuống. Lời kết luận của anh Long như một mũi dao đâm vô tim Tân, mặc dù điều đó không có gì bất ngờ.

Hoàng đứng dậy chuẩn bị rời khỏi bàn trước những cặp mắt xót xa của bạn bè.

- Khoan đã!

Tân đột ngột lên tiếng. Và nó đứng lên.

Những ánh mắt ngạc nhiên đổ về phía Tân. Không ai đoán được nó định làm gì, kể cả các cầu thủ trong đội “Mũi tên vàng”.

- Thưa anh, bạn Hoàng không có lỗi trong chuyện này! - Tân nhìn thẳng vào mặt anh Long và nói bằng một giọng rõ ràng trước sự kinh ngạc của mọi người - Chính em mới là người đáng bị truất quyền thi đấu!

Tân ngừng lại. Có lẽ nó đang xúc động mạnh. Mọi người im lặng, chờ đợi. Vẫn chưa ai hiểu đầu đuôi sự việc ra làm sao.

Tân đằng hắng hai, ba tiếng rồi nói tiếp:

- Hôm đội “Mũi tên vàng” đấu với đội “Sư tử”, lúc nghỉ giải lao giữa hai hiệp thì em gặp chú Tám. Chú Tám là người ủng hộ đội “Sư tử”. Thấy hiệp một đội tụi em tấn công đội “Sư tử”

liên tục nên chú Tám kêu em đá huề vì chú biết trên hàng tiền đạo các bạn thường dồn bóng cho em dứt điểm. Chú nói nếu em chịu đá huề chú sẽ cho em một đôi giày ba-ta là thứ mà em mơ ước đã lâu. Lúc đầu em không đồng ý, nhưng sau đó em nghĩ nếu đội “Mũi tên vàng” đá huề thì vẫn được sáu điểm, vẫn đứng đầu bảng như thường nên em bằng lòng. Còn đội “Sư

tử” nếu đá huề trận đó thì sẽ đứng hạng nhì, trên đội khu phố 4. Vì lý do đó, sang hiệp hai em cố ý sút bóng ra ngoài hoặc đá nhẹ ngay thủ môn...

Tân nói tới đó, tụi nhỏ bỗng ồn hân lên. Bởi vì bữa đó đứa nào cũng thấy Tân sút bóng không

“độc” bằng ngày thường nhưng chẳng hiểu tại sao, tưởng là nó bị đau chân. Ai dè, bữa nay nghe nó nói ra mới biết.

- ... Qua nhiều lần thấy em đá không giống ai, bạn Hoàng biết là em giả bộ. Lúc gần hết trận, sau khi bắt một cú sút thật nhẹ của em, bạn Hoàng tức giận bước lên nói với em là nếu em còn đá kiểu đó nữa thì bạn ấy không thèm chụp. Em tưởng bạn ấy nói giỡn, ai dè tới phút chót, khi em giả bộ vướng chân nhằm cở, đá nhẹ bóng về phía bạn ấy thì bạn ấy lại bay về phía trái cho bóng chui vô lưới...

Nói xong, Tân cảm thấy nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng. Nó không ngồi xuống mà đứng nguyên tại chỗ, tay cọ cọ lên mép bàn như để tẩy một vết mực vô hình nào đó.

Những điều Tân tiết lộ y như sét đánh ngang tai tụi bạn. Không đứa nào lại ngờ tay trung phong số một này lại cả gan qua mặt mọi người như vậy. Cả anh Long cũng bàng hoàng. Anh quay qua Hoàng:

- Những lời bạn Tân nói có đúng không, em?

Hoàng gật đầu xác nhận.

Anh Long đan hai tay vào nhau, nhăn mặt:

- Vậy tại sao em không nói ngay từ đầu? Nếu như bạn Tân không lên tiếng, có phải em bị

đuổi oan rồi không? Em nói cho anh biết đi, tại sao em im lặng?

Mấy chú nhóc chồm hẳn người lên bàn như cố nhích lại gần thằng Hoàng, tai dỏng cả lên.

- Tại em sợ bạn Tân bị truất quyền thi đấu! - Hoàng đáp khẽ.

- Bị truất quyền thi đấu thì có sao? - Anh Long la lên - Người nào làm người đó chịu chớ! Tại sao em lại phải gánh lấy trách nhiệm của bạn trong trường hợp này?

- Tại vì ... nếu em không được thi đấu, Long quần có thể thay thế em được. Long quần bắt gôn không thua gì em. Nhưng nếu thiếu bạn Tân, đội bóng phường yếu đi thấy rõ. Vì vậy ... em không muốn không muốn ...

Thầy Hoàng áp úng, anh Long tiếp liền:

- Em không muốn nói rõ nguyên nhân bàn thua sợ bạn Tân không được đá trong đội tuyển phường chứ gì? Do đó, em quyết định hy sinh cho bạn, cho danh dự của đội bóng phải không?

Hừ, anh hùng gớm! Em không thấy là suy nghĩ của em hoàn toàn sai lầm sao? Em làm vậy là em bao che cho tính xấu của bạn, là em hại bạn chứ không phải giúp bạn đâu. Còn đội bóng, hừ, đội bóng của chúng ta trước hết cần những con người tốt trước, rồi mới đến những cầu thủ

giỏi sau. Chúng ta phấn đấu lập thành tích, nhưng không chủ trương đạt thành tích bằng bất cứ giá nào, kể cả việc dung túng những cầu thủ thiếu tinh thần thể thao chân chính. Còn em...

Anh Long nhìn thẳng vô đôi mắt đang mở to của người thủ môn xuất sắc:

- Tại sao lúc đó em lại cố tâm để bóng lọt lưới? Có thiếu gì cách giải quyết. Sau trận đấu, hoặc ngay lúc đó em có thể báo cho Ban tổ chức những phát hiện của em cũng được mà. Tại sao em lại hành động thiếu suy nghĩ như vậy? Cách xử sự tùy tiện của em làm ảnh hưởng đến thành tích của đội, gây ra những cái nhìn lệch lạc nơi người xem và đưa đến những hậu quả

xấu khác, em có biết không?

Nghe anh Long phân tích cặn kẽ, Hoàng toát mồ hôi hột. Nó không dè hành động của nó lại tai hại đến như vậy. Thực ra, việc nó quyết định để lọt lưới trái bóng hôm trước cũng xảy ra hoàn toàn đột ngột.

Vốn là một đứa trẻ mê bóng đá cực kỳ, từ khi phát hiện ra chỗ đứng của mình là ở trong khung thành, nó bao giờ cũng say sưa hoàn thành nhiệm vụ. Không như những thủ môn

“dỏm” khác lúc nào cũng mong đối đầu với những đội yếu để màn lưới được nguyên vẹn, Hoàng khoái đối đầu với những pha như thế, khán giả mới thấy hết được tài nghệ và lòng dũng cảm của nó. Bảo vệ khung thành nhà trước cơn sóng gió, Hoàng cũng y như một chiến sĩ “vào sinh ra tử”, nhiều nhọc nhằn nhưng cũng lắm vinh quang.

Trong trận đối đầu với đội “Mũi tên vàng” hôm trước, trong hiệp một Hoàng say sưa chống đỡ với hàng loạt những cú sút búa bổ, kiên cường bảo vệ khung thành, mình mẩy tả tơi như

một cảm tử quân chính cống. Nhưng khi sang hiệp hai, người thủ môn tài ba hầu như không phải đối phó với một cú sút đáng giá nào. Rất nhiều lần, mặt đối mặt với tiền đạo đối phương, nhưng rồi hoặc bóng đi chệch cột dọc hoặc vọt xà, cùng lắm thì bóng lại lăn nhẹ ngay người thủ môn y như giỡn, Hoàng gần như không có dịp nào phô trương tài nghệ. Nhứt là những lần đối diện với quả bóng đang đập chồm trong chân thẳng Tân, chân sút số một của phòng, Hoàng căng cả thần kinh để chuẩn bị tư thế đâm hoặc bắt bóng, mắt nó mở to, hai tay thu lại trong khi bắp thịt nhu phồng ra dưới làn da, thậm chí có thể nghe cả tiếng máu chảy ràn rạt trong huyết quản. Lúc đó toàn bộ sức mạnh của cơ thể Hoàng được huy động tối đa, người nó như một dây cung căng hết cỡ. Nhưng rồi cái dây cung căng thẳng ghê gớm ấy từ từ chùng lại, không được một tích sự gì. Cả cái sức mạnh lớn lao được chuẩn bị của người thủ môn rốt cuộc chỉ đem dùng cho cái việc nhỏ nhặt là ôm lấy trái bóng đang lăn nhẹ về phía mình y như

trong một trò chơi con nít.

Qua vài lần bị “hẫng” như vậy, Hoàng tức tối vô cùng. Nó có cảm giác mình bị đánh lừa.

Đồng thời nó cũng phát hiện ra lỗi đá “bất bình thường” của thằng Tân. Tuy nhiên lúc đó nó không kịp nghĩ ngợi gì sâu xa. Nó chỉ nói với Tân là nó sẽ không thềm chụp bóng nếu thằng này còn đá ngay người nó như vậy nữa. Tân không tin. Thế là lại một cú sút nhẹ và bóng lăn tới trước mặt thủ môn. Và đó cũng là giọt nước làm tràn cái ly phần nộ trong lòng thằng Hoàng. Không chịu đựng được nữa, Hoàng quyết định bay sang trái, để bóng lăn vô gôn.

Nhưng sau khi bóng đã lọt lưới, nhìn nổi thất vọng trên mặt đồng đội, Hoàng hối hận vô cùng.

Nó biết nó đã làm một điều dại dột, nhưng mọi chuyện đã lỡ rồi. Tiếng còi trọng tài vang lên chấm dứt trận đấu. Và đó cũng là lúc nó ngồi sụp xuống mặt cỏ...

Tất cả hình ảnh của trận cầu hôm đó diễn ra trong đầu Hoàng rõ mồn một. Nhưng thật khó khi phải kể lại rành mạch mọi diễn biến của tâm trạng dẫn đến quyết định để lọt trái bóng rắc rối kia.

- Nếu em biết đó là bán độ, đó là một hành động xấu thì không bao giờ em làm. Em cứ nghĩ

đội “Mũi tên vàng” dù huề vẫn đứng nhứt bảng thì em cố ý đá huề cũng không ảnh hưởng gì đến đội của em. Em đâu có nghĩ đến sự tai hại của nó. Em xin hứa với anh và các bạn đây là

.

.

—

—

.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

Như vậy, đội bóng phường 2 ngoài thủ môn Hoàng tới phút chót còn bổ sung thêm Hùng bụi.

Việc nhận Hùng bụi vô đội bóng thực ra chẳng phải suông sẻ gì. Cái lý do duy nhất khiến nhiều người không đồng tình việc bổ sung Hùng bụi là vì nó hút thuốc lá.

Hùng bụi được gọi tới và trước mặt mọi người nó cam kết là sẽ bỏ hẳn thuốc lá. Hoàng và Thuận ròm được phân công theo dõi kiểm tra lời hứa của Hùng bụi, coi nó có thực hiện nghiêm chỉnh không.

Sau một tuần lễ theo dõi, hai tay “thám tử” cùng nhận xét rất tốt về Hùng bụi. Trước đây, Hùng bụi vừa đá bóng vừa hút thuốc. Nhưng bây giờ, khi phải chọn một trong hai thì Hùng bụi có vẻ quyết tâm chạy theo trái bóng tròn hơn là ngụp lặn trong khói thuốc mịt mù.

Trung phong Tân đáng lẽ bị truất quyền thi đấu suốt giải nhưng vì đã thành khẩn thú nhận tội lỗi, không để bạn bè bị oan, và đã tỏ ra hối hận về việc làm của mình nên hình thức kỷ luật được tập thể quyết định giảm xuống. Tức là thay vì bị cấm đá suốt giải thì nay trung phong chỉ bị treo giò năm trận đầu tiên trong số mười bảy trận của vòng chung kết giữa các đội tuyển phường.

Tân nhận được tin này y như người chết được sống lại. Ngày đêm nó chỉ chờ cho thời gian trôi qua lẹ lẹ. Chưa bao giờ nó siêng coi lịch và bóc lịch như mấy ngày này. Nó mong cho những trận đấu của giải qua nhanh, những trận mà nó chỉ được tham gia với tư cách khán giả

thay vì cầu thủ.

Tuy nhiên, trong những ngày bị treo giò, Tân cũng thu lượm được nhiều điều bổ ích.

Có một lần, nó cùng anh Long đến chơi nhà anh Việt. Anh Việt là người phụ trách bộ môn bóng đá của phòng thể dục thể thao quận. Anh Long giới thiệu nó là cây làm bàn số một của phường khiến nó sượng phòng mũi.

Anh Việt xoa đầu nó:

- Em chơi bóng đá khá lắm! Anh đã được coi em đá mấy lần!
Ráng lên nghe!

Tân dạ lí nhí trong miệng.

- Nếu em thích, - anh Việt nói tiếp - kỳ hè này anh sẽ gởi em vô học lớp năng khiếu bóng đá ở

Tao Đàn cùng với một số bạn khác. Sao, chịu không?

Dĩ nhiên là Tân chịu liền. Được vô học lớp bóng đá Tao Đàn đưa nào lại chẳng khoái. Có cả

huấn luyện viên Tam Lang của đội Cảng Sài Gòn phụ trách hướng dẫn nữa mà. Có lần Tân thấy báo đăng như vậy. Chính anh Sáu nó trước đây cũng học chơi bóng ở đó. Nó rụt rè hỏi:

- Ở đó dạy có khó lắm không anh?

Anh Việt cốc đầu nó, cười:

- Chưa gì mà đã sợ khó rồi hả? Trường lớp nào mà lại chẳng khó. Nhưng nếu mình cố gắng thì vẫn học được thôi. Nhưng em cần nhớ một điều là phải học văn hóa cho tốt. Càng có trình độ văn hóa càng tiếp thu tốt các bài học, dù là những bài học về bóng đá. Chỉ có năng khiếu thôi thì không đủ đâu!

Tân nghe anh Việt nói mà bần khoản vô kể. Nó chẳng hiểu chuyện học tập và chuyện đá bóng có dính dáng gì với nhau mà ai cũng biểu nó ráng học tốt. Thiệt là quái quỷ! Tân thắc mắc trong bụng nhưng không nói ra. Nó ngồi đưa mắt tò mò nhìn lên bàn làm việc của anh Việt.

Chợt mắt nó sáng lên khi thấy trên kệ sách có một lô sách dạy đá bóng.

Tân thò tay rút quyển “Nếu em muốn đá bóng giỏi” và lật ra coi.

Ngay trang đầu, Tân đã thích thú với lời giới thiệu của nhà xuất bản: *“Cuốn sách này do các huấn luyện viên nước Cộng hòa Dân chủ Đức viết cho các em học sinh yêu thích bóng đá và mong muốn trở thành cầu thủ giỏi...”*

Trong khi anh Long và anh Việt ngồi nói chuyện thì Tân chúi mũi vô cuốn sách, say sưa đọc.

Nhưng rồi, nó khựng lại. Đọc câu *“Cái quan trọng là tập luyện không được phiến diện mà cùng một lúc em phải nâng cao việc phát triển các tố chất thể lực, kỹ thuật và chiến thuật”*, Tân không hiểu rõ ràng người ta muốn nói gì. Những chữ như “phiến diện” hay “tố chất” đối với nó hoàn toàn xa lạ.

Tân vội vã giở qua trang khác. Thấy cái tựa lớn "Sút bóng thế nào?", nó hăm hở đọc coi người ta chỉ vẽ ra sao. Không dè đụng ngay câu *"Như em đã rõ, nếu có một lực tác động vào tâm của một vật, thì vật đó sẽ chuyển động thẳng ra phía trước theo hướng của điểm mà lực tác động vào, sự chuyển động của một quả bóng cũng như vậy!"* khiến cho nó mù tịt luôn. Hừ, ai mà rõ được ba cái chuyện phức tạp đó vậy mà nói *"như em đã rõ"* ! Tân làm bầm trong miệng rồi hấp tấp lật qua trang khác.

Nhưng ở trang nào nó cũng gặp phải những câu mà nó không làm sao đoán được ý nghĩa, lúc thì *"Độ lớn biến độ di động của các khớp và tính đàn hồi của các cơ bắp là điều kiện tốt để*

phát triển sức khéo léo" , lúc thì *"Phần lớn tiết diện của lòng bàn chân tiếp xúc vào tâm của bóng"* , thôi thì đủ thứ rắc rối trên đời. Càng đọc, trán nó càng toát mồ hôi y như đang đá một trận bóng thực sự.

Tân nhét cuốn sách vô chỗ cũ và rút một cuốn khác.

Đó là cuốn "Đánh giá trình độ luyện tập thể thao". Mới nhìn cái hình bìa toàn những đường kẻ

lên lên xuống xuống và một mớ những con số, nó đã thấy run rồi. Nhưng chẳng lẽ chưa coi qua lại cất trở vô, nó đành nhắm mắt nhắm mũi giở liềm một trang, trong bụng mơ hồ cảm thấy một màn sương mù đang chờ đợi mình.

Quả thật, ngay trang đầu tiên, thẳng Tân đụng phải "thứ dữ" rồi: *"Khái niệm trình độ luyện tập thường liên quan phần lớn đến những thay đổi sinh học thích ứng (chức năng và hình thái) xảy ra trong cơ thể vận động viên dưới tác động của những lượng vận động tập luyện và những thay đổi đó biểu thị ở sự phát triển năng lực hoạt*

động của vận động viên" . Tân lật lia lịa qua những trang sau, nhưng trang nào cũng đầy những công thức toán học, những biểu đồ, những phương trình và những câu đại loại như *"với t bằng 2,8 xác suất sai số P nhỏ hơn 5%, tức là P nhỏ hơn 0,05"* khiến nó rối tinh rối mù lên và hốt hoảng đặt cuốn sách vô chỗ cũ.

Thoạt đầu, gặp những chữ khó, nó tính hỏi anh Việt nhưng rồi thấy chỗ nào cũng đầy rẫy những chữ khó như vậy, nó biết có hỏi thì anh Việt cũng không có thì giờ đâu mà giải thích cặn kẽ cho nó. Mà nếu anh có giải thích thì chưa chắc nó đã hiểu được. Đúng là phải học! Tân nghĩ bụng và đột nhiên nó hiểu ra tại sao anh Việt khuyên nó ráng học văn hóa cho giỏi.

Bữa đó Tân mới vỡ lẽ là giữa bóng đá với các môn học, kể cả môn toán là môn nó vốn không ưa, đều có mối quan hệ với nhau. Và muốn luyện tập thể thao cho đến nơi đến chốn thì không thể nào học hành lem nhem được. Nhưng dù sao đó cũng là chuyện lâu dài, còn trước mắt thì Tân cứ mong cho mau tới trận tranh giải thứ sáu của đội bóng để nó lập công chuộc tội. Trăm sự cũng tại mình ham đôi giày ba-ta! Sau cuộc họp bữa trước, Tân tự xỉ vả mình thậm tệ và nó thường xuyên tìm cách lánh mặt chú Tám. Mặc dù trận nào có đội bóng phường 2 đá, chú Tám cũng đều có mặt cổ vũ và mỗi khi đội bóng nhà thua, chú thường xuýt xoa "Phải chi có thằng Tân đá thì đội mình đâu có đến nỗi!" khiến những lúc tình cờ nghe được, Tân cảm thấy khoái chí vô cùng.

Điều thằng Tân (và có thể cả đội bóng) chờ đợi đã tới. Chiều nay, đội bóng phường 2 sẽ gặp đội bóng phường 8. Đây là trận đấu thứ sáu của đội và cũng là trận đầu tiên Tân được thi đấu trong đội hình đội tuyển.

Năm trận vừa qua, đội bóng phường 2 chỉ thắng được một trận. Còn lại hai trận hòa và hai trận thua. Với bốn điểm sau năm trận

đấu, đội bóng phường 2 còn phải phấn đấu vất vả mới hy vọng chiếm thứ hạng cao trong giải.

Phải thành thực mà nói, sự vắng mặt của Tân trong đội hình đã có ảnh hưởng không nhỏ đến tình hình thi đấu sút kém của đội bóng trong những trận vừa rồi. Ngay sau trận đấu thứ ba, lúc đội bóng đã hòa một trận và thua hai trận liên tiếp, nhiều đũa nóng ruột đã đề nghị giảm "án treo giò" của Tân từ năm trận xuống ba trận và đưa ngay nó vô thi đấu trong trận thứ tư nhưng anh Long và một số cầu thủ khác không đồng ý.

Thế là phải đợi đến trận đấu chiều nay, Tân mới được trở lại sân cỏ cùng đồng đội.

Hàng tiền đạo của đội bóng bây giờ gồm có Tân và Hùng bụi. Tiền vệ gồm Thịnh, Sinh. Hậu vệ có Đạo, Dũng. Thủ môn dĩ nhiên là Hoàng. Các cổ động viên phường 2 đều nhất trí đây là một đội hình hùng hậu và đồng đều, có khả năng đạt kết quả cao trong những trận đấu còn lại.

Đội ngũ dự bị cũng không phải là xoàng. Tình, Dương, Quân của đội "Mũi tên vàng" và Ngọc, Diệm, Lộc của đội khu phố 4 là những cầu thủ chơi khá tốt. Nếu có thêm cái đầu "ăn bàn" của Sơn cao trên hàng tiền đạo nữa thì ngon lành nhưng do lỗi sinh hoạt bê bối của mình, Sơn cao đã không được tập thể ủng hộ. Nhưng dù không có Sơn cao, đội bóng phường 2 với lực lượng hiện tại cũng đã là một đối thủ đáng gờm cho bất cứ đội bóng nào.

Khán giả bu đông nghịt bãi bóng đá. Đa số muốn coi sự trở lại của "cây làm bàn" Nguyễn Hoàng Tân có đem lại sự thay đổi kỳ diệu nào cho đội bóng phường 2 hay không. Trong số

đó, nổi bật lên khuôn mặt đỏ bừng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại của chú Tám. Chú cứ oang oang:

"Hà, bữa nay thằng Tân mà sút thì thằng gôn phường 8 chỉ có nước vô lưới lượm bóng chó

làm sao mà chụp nổi!" khiến thằng Tân phải mắc cỡ cúi mặt xuống đất, giả bộ không nghe thấy.

Ngay từ đầu, trận đấu đã diễn ra với tốc độ nhanh. Bóng qua lại hai phần sân đều đặn.

Với tâm trạng nôn nóng giành chiến thắng, Tân nhắm mắt mũi lao liên tục vào vùng cấm địa đối phương, nhưng những lần đột phá đều không thành công vì bị hậu vệ phường 8 kèm sát như hình với bóng.

Sau vài lần như vậy, Tân trở nên khôn ngoan hơn. Nó lùi lại phía sau để thoát khỏi sự "săn sóc" của các hậu vệ và phối hợp với Hùng bụi và Thịnh bằng những miếng bật tường. Với chiến thuật đó, hàng tiền đạo phường 2 đã gây khó dễ cho đối phương suốt mười lăm phút đầu của trận đấu. Hàng phòng ngự của đội phường 8 bị mất hướng, các cầu thủ hậu vệ cứ bị hút theo đối phương do đó thường dâng lên cao, để hở những khoảng trống lớn sau lưng.

Nhưng hàng tiền đạo của phường 2 không tận dụng được thời cơ. Những cú sút của Hùng bụi và Tân hoặc bị thủ môn cản phá hoặc bay ra ngoài cầu môn vì đá vội. Cả những cú vô-lê từ xa của hàng tiền vệ cũng không đạt kết quả.

Nhưng khổ một nỗi là, những đứa khác đá không vô thì không sao, nhưng hễ thằng Tân mà rủi sút ra ngoài một cái tức thì trong đám khán giả có người hô:

- Nó đá giả bộ đó, bà con ơi!

- Ôi, cái thằng bán độ, ai mà không biết!

- Bị treo giò năm trận rồi mà ngó bộ nó không sợ!

Nghe những tiếng la độc địa đó, Tân bủn rủn cả tay chân. Nó vừa giận mình vừa giận số khán giả tai ác, độc mồm độc miệng kia. Nó tức muốn trào nước mắt mà chẳng biết làm sao cho hả.

Rốt cuộc, nó trút cơn phẫn nộ lên trái bóng. Hế bóng tới chân là nó sút thẳng căng kể cả

những lúc ở vào tư thế bất lợi nhất. Những cú sút do đó liên tiếp không trúng đích. Khán giả

càng la dữ.

Hùng bụi chạy ngang qua, vỗ vai nó:

- Bình tĩnh lại!

Tân như người mê sực tỉnh. Nó lúc lắc đầu và cảm thấy xấu hổ về hành động của mình vừa rồi.

Đội bóng phường 8 là một đối thủ khó nuốt. Đó là một trong những đội mạnh của giải. Trong năm trận vừa qua, đội này chỉ để

thua có một trận, còn thắng ba và hòa một, đạt tới bảy điểm, một con số đáng kể.

Đội bóng của Tân sau một thời gian liên tục tấn công nhưng không làm nên chuyện, bây giờ

bị đối phương áp đảo ngược lại. Nếu không phải thủ môn Hoàng đứng trong khung gỗ thì đội phương 2 ít ra có hai lần thủng lưới vì những cú sút hiểm của đối phương.

Hùng bụi đành phải lui về phối hợp với hai tiền vệ Sinh và Thịnh, giữ bóng chặt và đá chậm lại, khống chế khu vực giữa sân.

Cổ động viên hai đội hò hét đến rát cổ cũng không đẩy được nhịp độ trận đấu tăng lên.

Những phút chót của hiệp một, hai đội đá như buồn ngủ. Tân gần như đi bộ trên sân.

Trong lúc mọi người định ninh hiệp một sẽ hòa 0-0 và đang chờ đợi tiếng còi kết thúc của trọng tài thì hậu vệ Đạo của phương 2 được bóng phóng sâu lên cánh mặt cho Hùng bụi.

Hùng bụi tăng tốc độ, lao lên. Các cầu thủ phương 8 như choàng tỉnh, co giò đuổi theo. Trong lúc đó, Tân cũng đột nhiên trở nên nhanh nhẹn khác thường, băng mình xuống cánh trái, kịp lúc nhận được bóng từ một đường chuyền "bạc thầy" của Hùng bụi ở góc đối diện.

Nhưng các cầu thủ của đối phương cũng nhanh không kém. Bóng vừa chạm chân Tân thì hai tiền vệ cũng kịp lùi về, áp sát. Tính

trả bóng lại cho Hùng bụi nhưng thấy Hùng bụi cũng đang bị kèm chặt, Tân quyết định đột phá. Nó dẫn thêm vài bước rồi gạt bóng qua khỏi một cầu thủ

đối phương đang bám sát bên trái. Nhưng Tân chưa kịp sút thì thủ môn phòng 8 đã như một con sóc lao thẳng vô chân nó. Trong tích tắc, Tân kịp dùng mũi chân hất bóng lên cao và trước sự bất ngờ của mọi người nó dùng đầu đội bóng vô lưới trống, trước khi té xuống trên người thủ môn đối phương.

Tiếng hò reo dậy đất. Không khí như bị bùng cháy bởi sự huyền ảo của khán giả. Cả cổ động viên phòng 8 cũng không ngăn được những tràng pháo tay tán thưởng bàn thắng "tuyệt diệu"

đó.

Tân bị đồng đội đè xuống mặt cỏ muốn nghẹt thở. Nhưng dù nằm dưới cả "núi" người, nó vẫn nghe được lời trầm trồ của khán giả:

- Bàn thắng này đáng được đưa vô tự điển giáo khoa bóng đá!

- Đẹp hơn bàn thắng của Bô-nhéch ở Espana!

- Vậy mà mình nói nó bán độ, thiệt bậy!

Có lẽ câu nói sau cùng là câu nói làm Tân mát lòng mát dạ nhất. Nó nhồm người dậy và tự

nhiên cảm thấy yêu đời quá xá. Cùng lúc, tiếng còi "te te" của trọng tài vang lên, báo hiệu hết hiệp một.

Hiệp hai mới bắt đầu chưa được một phút, đội bóng phương 2 đã để đối phương gỡ hòa. Cả

khán giả lẫn cầu thủ đều bàng hoàng trước bàn thua chớp nhoáng đó. Do say sưa với bàn thắng cuối hiệp một, vào hiệp hai, đội bóng của thằng Tân còn đang lơ là, chưa kịp cảnh giác thì bị một đường bóng thọc dài của đối phương làm cho lúng túng. Hậu vệ Dũng phá bóng ra.

Bóng lại văng trúng chân tiền đạo đối phương. Cách khung thành khoảng mười mét, một cú sút trái phá khiến thủ môn Hoàng bó tay.

Tỉ số cân bằng 1-1. Các cầu thủ tấn công của phương 2 lại phải làm lại từ đầu. Trận này mà để

thua, hoặc để hòa, cũng khiến con đường đi lên của đội gặp nhiều gian nan.

Tình thay Sinh và Ngọc thay Dũng. Đội phương 2 quyết tăng áp lực tấn công. Đội phương 8

cũng thay hai cầu thủ. Trận đấu càng lúc càng quyết liệt khiến cầu thủ hai bên mệt nhoài.

Lúc này, đội phương 8 đang liên tục công phá khung thành của thủ môn Hoàng. Hàng phòng ngự cùng các tiền vệ đội phương 2 lùi về chống đỡ trời chết, quyết không để cho đối phương kiếm thêm 2

điểm. Bằng nỗ lực không ngừng, đội bóng của Tân đã đẩy lùi đối phương về

phía sân nhà. Bóng hiện giờ đang bị tranh chấp ở khu vực giữa sân.

Trận đấu căng thẳng và gay cấn đến nỗi cổ động viên hai bên quên cả vỗ tay, ngăn người theo dõi.

Các tiền vệ phòng 2 được sự hỗ trợ của các hậu vệ dần dần phối hợp gần bó trở lại và đang khống chế bóng nhiều hơn đối phương. Tình và Thịnh "tỉa" những đường bóng rất đẹp nhưng Hùng bụi và Tân không khai thác được.

Đến giữa hiệp hai, bằng một pha tấn công vào trung lộ, Tân nhận được bóng cách khung thành đối phương chừng mười mét, cơ hội sút mạnh. Trái bóng chui qua cả một rừng chân của các cầu thủ hai bên trong vùng cấm địa, bắn trúng cột dọc, nảy ra. Cùng lúc, có ít nhất là năm cầu thủ môn đối phương. Giữa một đồng hồ hỗn loạn đó, Hùng bụi xả mũi chân đẩy bóng vô lưới.

Tiếng còi trọng tài rít lên cùng lúc với những tiếng la của cầu thủ và khán giả hai bên:

- Đụng thủ môn rồi! Không cho ăn!

- Xạo, chưa có đụng!

- Đụng rồi! Thắng gôn chụp được rồi, Hùng bụi lấn nó té văng bóng ra, tao thấy rõ ràng mà.

- Đừng có đặt điều! Thằng gôn bắt ỏi bóng ra, ai mà không thấy.

- Ăn gian!

- Thôi dẹp, không có cãi nữa! Chờ trọng tài xử!

Mọi người hướng mắt về trọng tài. Không ai biết tiếng còi vừa vang lên là tiếng còi công nhận bàn thắng hay tiếng còi thổi phạt.

Nhưng khốn nỗi, ngay trọng tài cũng không biết luôn. Lúc xảy ra sự cố, có khoảng gần mười cầu thủ che mắt trọng tài nên trọng tài không xác định được có cầu thủ nào của phường 2 va chạm với thủ môn đối phương trước khi đưa bóng vô lưới hay không.

Thấy trọng tài lưỡng lự chưa quyết, cầu thủ và nhất là cổ động viên hai đội càng hò hét làm áp lực khiến trọng tài càng thêm rối trí, không thể nào hình dung lại nổi diễn tiến phức tạp vừa xảy ra.

Bên nói đừng thằng gôn, bên nói không đừng, không biết xử sao, rốt cuộc trọng tài quyết định dựa vào lòng trung thực của những người trong cuộc.

Bước lại gần khung thành đội phường 8, chỗ cầu thủ hai bên còn đang đứng quanh trái bóng, trọng tài hỏi Hùng bụi, giọng nghiêm trang:

- Với tinh thần thể thao chân chính của một người đấu thủ trung thực, em hãy nói cho anh biết, vừa rồi em có va chạm thủ môn không?

Hùng bụi chỉ tay vô thủ môn phường 8 trả lời:

- Em không có đụng bạn ấy. Bạn ấy chụp bóng văng ra, em mới đá vô. Đá xong em mới té đụng bạn ấy.

Trọng tài gật đầu rồi quay sang thủ môn phường 8:

- Với tinh thần thể thao chân chính của một người cầu thủ trung thực, em hãy nói cho anh biết bạn ấy nói có đúng không?

Lúc trọng tài hỏi Hùng bụi thì mọi người đều im lặng nhưng khi anh quay sang hỏi thủ môn phường 8 thì đám cổ động viên của đội này đang đứng phía sau lưới ồn lên xúi:

- Đụng thì nói đụng đi, đừng có dại!

- Khi nãy nó đụng mày rõ ràng mà, nói đi!

- Dại gì để mất hai điểm, mày ơi!

Các cầu thủ phường 8 cũng đang nín thở chờ đợi người thủ môn của mình trả lời ra sao.

Thấy vậy, trọng tài lên tiếng:

- Em cứ nói thật đi! Có sao nói vậy, đừng nên nói dối! Nói dối là một tội xấu! Muốn trở thành một cầu thủ tốt thì không nên để mắc những tội xấu! Em suy nghĩ đi rồi trả lời. Anh tin em hoàn toàn! Pha bóng đó thiệt tình anh không thấy rõ. Bây giờ hể em xác nhận bạn

ấy không đụng em thì coi như đội em thua một bàn, còn nếu em nói bạn ấy đụng em thì bàn thua vừa rồi không tính! Đó, tùy em!

Như vậy, trọng tài đã mở một lối thoát thuận lợi cho người thủ môn phường 8. Một vài cầu thủ đội phường 2 cảm thấy bất bình, tuy không nói ra.

Nhưng trong lúc các cầu thủ và khán giả phường 2 đang thất vọng, còn các cầu thủ và khán giả phường 8 đang khấp khởi chờ đợi một cái lắc đầu của người thủ môn thân yêu thì người thủ môn đó lại thành linh gật đầu:

- Bạn ấy nói đúng! Bạn ấy không có đụng em!

Trọng tài bước tới vỗ vai người thủ môn nhỏ bé và ngay lập tức chỉ tay về phía vạch giao bóng giữa sân, công nhận bàn thắng của đội phường 2.

Các cầu thủ phường 2 nhảy cẫng lên, mừng rỡ, trong khi khán giả nhà vỗ tay reo hò thắng lợi.

Hùng bụi, trước khi quay về phía phần sân nhà, bước tới bắt tay thủ môn đối phương thật chặt.

Trong khi các cầu thủ phường 2 tràn trề phấn khởi thì các cầu thủ phường 8 mặt mày buồn xo.

Còn người thủ môn dũng cảm của họ thì đang chịu đựng những lời nhiếc móc và chế giễu của một số cổ động viên đang tức tối la toáng phía sau gôn.

Nhưng niềm vui của đội bóng thăng Tân một lần nữa không kéo dài được bao lâu. Mười phút sau, bằng một pha đột phá bên cánh trái, tiền đạo phường 8 sút bóng như tên bắn vô lưới của thủ môn Hoàng, san bằng tỉ số.

Lỗi này là do toàn đội bóng. Sau khi thắng một bàn, đội bóng phường 2 chuyển từ lối đá tấn công sang chiến thuật phòng ngự hòng giữ vững tỉ số, do đó bị đối phương áp đảo trong suốt mười phút và hậu quả là bị gỡ hòa đích đáng.

Các cầu thủ phường 2 như sực tỉnh sau bàn thua, lại bắt đầu dâng lên quyết kiếm thêm một điểm quý giá. Muốn ghi thêm một bàn thắng trong khi trận đấu chỉ còn khoảng mười lăm phút, quả là một chuyện cực kỳ khó. Nhưng các cầu thủ phường 2 trong giây phút này đã tỏ rõ một ý chí kiên cường. Các tuyến đều tham gia tấn công dồn dập và dữ dội.

Các cầu thủ phường 8 như có biểu hiện xuống sức. Nhưng đối với chúng giữ tỉ số hòa trong lúc này không phải là khó.

Phường 2 tấn công quyết liệt.

Phường 8 phòng ngự kiên cường.

Trận đấu có chiều hướng kết thúc ở tỉ số 2-2.

Nhưng tính lãng mạng của thứ bóng đá tiến công cộng với một ý chí quyết thắng thường đem lại những bất ngờ thú vị.

Trong lúc đa số khán giả chuẩn bị ra về, lòng đỉnh ninh hai đội sẽ chia đôi điểm trong một trận hòa, thì thủ môn Hoàng phát một

đường bóng bổng lên phía trên, sát cầu gôn đối phương.

Tân lao theo bóng và lướt thẳng vô vùng cấm địa như một cơn lốc xoáy. Thủ môn phòng 8

vừa mới băng ra thì Tân đã co chân sút một cú cực mạnh.

Tất cả khán giả đều nín thở.

Bóng trúng người thủ môn vẫn trở lại.

Tân lại đoạt được bóng. Lần này thì không ai ngăn cản quả kết thúc của nó vì thủ môn phòng 8 đã té xuống đất.

Khán giả phòng 2 la dậy đất:

- Dứt đi! Dứt!

Tân sững như điên. Nhưng khi nó nhấp chân định đá bóng vô khung thành trống thì mắt nó bắt gặp hình ảnh người thủ môn đối phương đang nằm lăn lộn trên mặt cỏ, mặt mày lộ vẻ đau đớn. Cú sút như trái phá vừa rồi của Tân có lẽ trúng bụng đối phương.

Trong một tích tắc, Tân cảm thấy xấu hổ nếu như cứ cố tâm ghi bàn trong tình huống như

vậy. Trước sự kinh ngạc của mọi người, nó bỏ mặc trái bóng sau lưng cho hậu vệ phòng 8

phá ra biên, vội vã chạy lại đỡ người thủ môn dậy và lo lắng hỏi:

- Mà có sao không?

Nhưng nó không thể nào nghe thấy câu trả lời của bạn vì ngay lúc đó, sau một thoáng bất ngờ

và sửng sốt, khán giả bốn phía đều đồng loạt vỗ tay, nồng nhiệt tán thưởng hành động đẹp đẽ

của người tiền đạo phường 2. Cả những cổ động viên thiên vị nhất của hai phe cũng thành tình linh nguội máu ăn thua trong người mà cùng hòa vào với không khí xúc động xung quanh.

Cùng lúc, tiếng còi chấm dứt trận đấu của trọng tài rít lên. Lần đầu tiên kể từ ngày tranh giải, cầu thủ hai bên bắt tay nhau trước khi rời khỏi sân.

Có lẽ chỉ có hai khán giả duy nhất là không tán thưởng hành động của Tân. Đó là thằng Sĩ và Sơn cao. Khi đi ngang qua Tân, hai đứa cười khẩy:

- Đồ anh hùng rơm! Đứng gần chót bảng mà còn bày đặt!

Tân lúng túng chưa kịp trả lời thì Hùng bụi nhảy ra:

- Để tao trị hai thằng khỉ gió này một trận mới được!

Sĩ và Sơn cao vội vàng lùi mất giữa đám đông.

Sau khi hai đứa đi khỏi, Tân bắt chợt cảm thấy một nỗi buồn xâm chiếm lòng nó. Trong một ngày đẹp trời như hôm nay, Sĩ và Sơn cao như hai cụm mây đen còn vương vất trên bầu trời.

Chung quanh Tân hôm nay, ngoài những đồng đội đáng yêu trong đội “Mũi tên vàng”, đã có thêm những bạn mới trong đội khu phố 4 và nhất là các cầu thủ đội “Sư tử” khét tiếng lâu lổ xưa nay.

Hùng bụi, Long quần, Thuận ròm đã là đội viên thiếu niên tiên phong. Minh Mông Cổ, Tâm sún dù chưa là đội viên nhưng cũng đã có những thay đổi đáng kể trong nếp sống. Tất cả đã xích lại gần nhau, hòa hợp với nhau trong trò chơi bóng đá và trong những suy nghĩ tốt đẹp về cuộc sống. Chỉ có Sĩ và Sơn cao cho đến giờ này vẫn tách riêng ra như những ngôi sao lẻ loi ở một góc chân trời. Nhưng không sao! Tân chợt nhớ đến lời hứa của anh Long. Anh nói là đến Tết này, anh sẽ xin cho các cầu thủ đội “Sư tử” vào làm gia công cho Xưởng sản xuất đồ chơi trẻ em của quận đoàn. Ở đó, các bạn sẽ có công ăn việc làm chính đáng, khỏi phải lang thang kiếm sống, lặn lội nắng mưa nơi chân cầu góc chợ. Và mỗi tối lại cắp sách đến trường học tập. Khi đó, may ra Sĩ và Sơn cao sẽ từ bỏ lối sống lạc lõng của mình.

Tân đang mải mê suy nghĩ thì bị một bàn tay đập mạnh lên vai. Nó giật mình quay lại và bắt gặp khuôn mặt vui vẻ của chú Tám.
Chú cười hì hì:

- Khá lắm, chú em! Tao phục mày sát đất! Mày làm dân phường 2 nở mày nở mặt, mà tao cũng mở được con mắt hẹp hòi của tao ra!
Số dách!

Thấy Tân có vẻ ngượng ngịu, chú xoa xoa hai tay vào nhau:

- Còn chuyện bữa trước tao xin lỗi mày nghe! Tao già đầu mà còn dại! Thiệt bậy hết sức!

- Dạ, chuyện cũ bỏ qua đi, chú Tám!

Tân vừa nói vừa thấy cay cay nơi mắt. Hồng dè chú Tám nhiều lúc nói năng nghe cũng được gớm. Nhớ lại hành động của mình khi này, Tân cũng còn bàng hoàng không hiểu điều gì buộc nó quyết định như vậy. Phải chăng những lời khuyên răn, dạy bảo của cô giáo, của anh Sáu,

.

.

—

—

.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

của anh Long đã ngấm vô tâm hồn nó từ trước đến nay và bây giờ đâm hoa kết trái? Hay là nhờ sự ân hận sau vụ "bán độ" vừa rồi? Hay là do sự tác động của hành vi trung thực của người thủ môn phường 8 trên sân? Có lẽ chính tất cả những cái đó gộp lại đưa người trung phong tài ba của chúng ta vào bầu không khí thể thao trong lành mà mọi người mong muốn.

Thực ra, khi nghe nói về tinh thần thể thao chân chính, Tân không thể nào hình dung được nó như thế nào. Phải đợi đến khi chính mình thể hiện những phẩm chất đó, nó mới hiểu và mới thấy hết được nỗi xúc động đẹp đẽ và trong sáng của một người cầu thủ trung thực. Dù rất cần một trận thắng để tạo những bước đi thuận lợi cho những trận tiếp theo, nhưng trong một tình huống như thế, không một cầu thủ chân chính nào cho phép mình chiếm ưu thế.

Thằng Tân mà chúng ta theo dõi từ những trang đầu cuốn sách đến nay đã có một bước tiến dài trong cuộc đời thể thao của mình, không phải trong năng lực chuyên môn mà chính trong tư cách con người. Đồng đội của chúng ta cũng sẽ như thế.

Có lần, chú Tám bất ngờ hỏi:

- Nếu lúc đó đội phòng 2 đang thua, mày có làm như vậy không?

Nó mỉm cười trả lời không do dự:

- Thì vẫn phải làm vậy thôi, chú à!

Khi nói vậy, Tân vẫn không quên trước mặt nó vòng chung kết còn lắm gian nan.

Nguyễn Nhật Ánh

Thành phố Hồ Chí Minh 1984

